

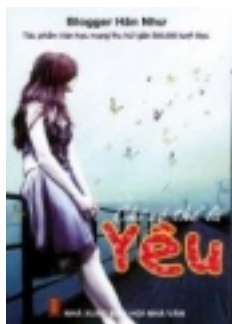
Chỉ có thể là yêu

Contents

Chỉ có thể là yêu	1
1. Phần I - Chương 01	2
2. Phần I - Chương 02	7
3. Phần I - Chương 03	12
4. Phần I - Chương 04	20
5. Phần I - Chương 05	24
6. Phần I - Chương 06	30
7. Phần I - Chương 07	36
8. Phần I - Chương 08	41
9. Phần I - Chương 09	45
10. Phần I - Chương 10 End	49
11. Phần II - Chương 01	55
12. Phần II - Chương 02	60
13. Phần II - Chương 03	65
14. Phần II - Chương 04	71
15. Phần II - Chương 05	77
16. Phần II - Chương 06	81
17. Phần II - Chương 07	86
18. Phần II - Chương 08	92
19. Phần II - Chương 09	98
20. Phần II - Chương 10 End	104
21. Phần III - Chương 01	108
22. Phần III - Chương 02	112
23. Phần III - Chương 03	115
24. Phần III - Chương 04	119
25. Phần III - Chương 05	123
26. Phần III - Chương 06	129
27. Phần III - Chương 07	133
28. Phần III - Chương 08 End	137

Chỉ có thể là yêu

Giới thiệu

Trong cuộc đời của mỗi con người, có những người chỉ yêu một người, cũng có những người yêu rất n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-co-the-la-yeu>

1. Phần I - Chương 01

Thảo Nhi vừa rẽ vào ngã chợ thì có bốn chiếc xe máy chạy đến, rú ga ầm ĩ. Đám người vụt qua, ánh sáng đèn điện từ quán ăn đầu ngõ hắt vào làm sáng lên những thanh kiếm dài, những con dao và mã tấu mà những tên du côn đang cầm trên tay. Chúng gọi nhau í ới, chia nhau tìm ai đó trong cái ngõ vắng này làm mấy bác bán hàng khuya ven đường vội dạt vào hai bên. Chắc lại có vụ đâm chém, săn đuổi ai đó đây?

Cô thở dài nghĩ vậy và rẽ vào cầu thang, đi lên tầng bốn. Cái cầu thang tối này nằm ngay đầu ngõ nhưng không phải ai cũng nhìn ra nó khi đến đây lần đầu. Cô uể oải cố bước những bước cuối cùng lên phòng trọ, lâu rồi cô mới có cảm giác mệt như vậy. Cả buổi tối chạy bàn nên giờ đây, hai chân cô mỏi nhừ. Cuối tuần này cả gia đình bác chủ nhà và ba người bạn cùng phòng của cô đều về quê hết, chỉ còn mình cô ở lại.

Đang lần tìm ổ khóa sau cánh cổng sắt nặng trĩu, thỉnh thoảng một tiếng “hự” vang lên, dù rất nhỏ nhưng với Thảo Nhi cũng không khác gì một tiếng sét khiến cô phải thót tim. Cô ngẩng đầu nhìn vào bóng tối im lìm, nơi vừa phát ra tiếng kêu đó. Không gian lại yên ắng như không hề có gì xảy ra. Cho rằng mình quá mệt nên bị ảo giác, cô quay vào tiếp tục lần tìm ổ khóa, thì lần thứ hai, tiếng kêu ấy lại vang lên, lần này rõ ràng là một tiếng rên nghe có vẻ vô cùng đau đớn. Toàn thân cô đột nhiên run bắn, cái khóa chết tiệt sao hôm nay khó mở đến thế? Một mình giữa bóng tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ chiếc điện thoại đang cầm trên tay, cô nghe lạnh hết cả người.

Tiếng rên mỗi lúc một to hơn, nhưng chỉ được một chốc lại tắt lịm. Lấy hết dũng cảm, Thảo Nhi bước lên tiếp, điện thoại hướng về phía trước để lấy ánh sáng. Chưa đến tầng năm, cô thốt lên kinh hãi bởi phát hiện ra một thân hình nằm lù lù ngay giữa chỗ chiếu nghỉ. Chân cô bị chôn cứng tại chỗ trước cảnh tượng này. Anh ta nằm im, chắc là kẻ mà bọn du côn đang tìm ở dưới kia. Cô tiến lại gần, tay run run, cô lay vai anh ta khẽ gọi. Đáp lại cô là tiếng rên đau đớn, cô vội rút tay lại như chạm phải điện. Dưới ánh đèn mờ, cô thấy áo anh ta bết máu. Đầu óc cô bị bắn loạn lên và lúc này cô chẳng còn nhớ được số điện thoại cấp cứu là bao nhiêu nữa. 114 hay 115?

- Gì thế mày?- Hạnh trả lời cô bằng giọng ngái ngủ.

- Số điện thoại của cấp cứu là 114 hay 115 hả mày?- Cô cuống quýt hỏi.

Nhưng chưa kịp nghe Hạnh trả lời thì một bàn tay thò tới, giật phắt lấy chiếc điện thoại từ tay cô. Anh chàng kia đã có vẻ hơi tỉnh. Cô trừng mắt:

- Muốn nằm chết ở đây à?

- Im đi... Tôi không chết đâu mà cô phải lo. Đi đi và để tôi yên.

Chỉ trong vòng chưa đầy 10 phút mà những gì cô vừa trải qua còn nhiều hơn tất cả những nỗi khiếp sợ trước đó mà cô từng đối mặt cộng lại, Thảo Nhi cảm thấy bức bối với cái vẻ lỗ mãng, cục cằn ấy.

Cô đứng phắt dậy, giật cái điện thoại ra khỏi tay anh ta. Cái giật vô tình của cô làm anh ta kêu lên một cách đau đớn rồi lại nằm im. Lần này hình như anh ta ngất thật sự. Cô dậm chân vừa bắt lực, vừa thấy mình có trách nhiệm khi làm anh ta ngất đi như thế, mặc dù chẳng phải tại cô thì nhìn anh ta cũng đã te tua lắm rồi. Sau một hồi cân nhắc, cô lại cúi xuống:

- Này anh, lánh tạm vào nhà tôi nhé!

Đáp lại câu hỏi của cô chỉ có tiếng thở nặng nề và khó nhọc. Chợt bên dưới có tiếng mấy tên giang hồ nói với nhau khi phát hiện ra cái cầu thang này. Cô vội xuống mở cửa sẵn rồi quay trở lên dìu anh ta xuống. Đến tận sau này, cô cũng không thể giải thích vì sao cô lại có thể làm được chuyện không tưởng đó. Anh ta chỉ ít cũng phải cao đến 1m8, chân tay dềnh dàng không để đâu cho hết, còn bản thân cô thì lại khá nhỏ bé và mảnh mai.

Đặt anh ta nằm xuống giường xong, cô đứng dậy thở dốc, và tự nhiên đầu óc cô rối bời. Tại sao cô lại đi lo việc thiên hạ thế này? Anh ta còn chưa biết có bị nguy hiểm gì đến tính mạng hay không, lỡ có việc gì thì cô biết ăn nói làm sao với bác chủ nhà. Khấp người anh ta đầy máu, không biết anh ta bị bao nhiêu vết chém nữa? Thảo Nhi tháo giày và để anh ta nằm ngay ngắn trên giường. Anh ta vẫn nằm yên, không hề rên la, im lìm như một người đang ngủ, mà còn ngủ rất ngon nữa chứ.

Thấy cô, Hưng- anh chàng dược sĩ trẻ bán thuốc ở đầu ngõ mỉm cười ngạc nhiên:

- Sao nửa đêm rồi còn xuống thăm anh thế?

- Không dám đâu.- Cô đáp bằng thái độ nhả nhặn mặc dù cô chẳng ưa gì cái kiểu rào đón con gái của anh ta.- Bán cho em ít bông băng, thuốc sát trùng với thuốc bôi vết thương ngoài da đi.

- Ai bị làm sao à?

- Bạn em bị ngã xe.- Cô đáp gọn lỏn.

- Bạn nào? Bạn trai à?

- Vớ vẩn... Thôi lấy cho em nhanh nhanh đi.

- Thì chỉ có bạn trai em em mới lo lắng như thế chứ, đúng không?

- Không có. Là đứa bạn vừa chở em về nhà. Đi đến đầu ngõ thì gặp mấy thằng cầm dao kiếm, nó sợ quá, tránh nên bị ngã xe, đang ở trên phòng em.- Thảo Nhi cuối cùng cũng tìm được ra một cái cớ để bịt miệng anh ta lại. Tối nay không cần nghe anh ta nói thêm gì nữa thì cô cũng đủ đau đầu rồi.

Thảo Nhi lên đến phòng, khóa cửa nẻo thật kĩ rồi mới bật đèn, anh chàng kia vẫn nằm nguyên tư thế như lúc đầu. Loay hoay mãi cô mới cởi được cái áo phông vàng nhạt đã rách tả tơi vì xô xát và cổ không động vào những vết thương trên người anh ta. Cảm giác đầu tiên của cô là kinh hoàng và tự nhiên cô ứa nước mắt khi nhìn vào những vết thương cả cũ cả mới trên người anh ta. Tại sao con người lại có thể đối xử với nhau tàn độc như thế? Tại sao những người như con người đang nằm đây lại chẳng biết quý trọng cơ thể mà bố mẹ đã cho như thế? Cô cảm thấy ghê sợ và căm ghét anh ta kinh khủng.

Cần chạm đến đâu là những vết máu sạch đến đấy, có những lúc cô thấy cơ thể đó giật nhẹ khi cô vô tình chạm vào vết chém trên lưng anh ta, nhưng tuyệt nhiên không hề tỉnh giấc. Những vết chém đều ngắn và nông nên chỉ cần bôi thuốc và băng bó là khỏi. Đến khi trên người anh ta không còn vết máu nào và những vết thương được băng bó lại cẩn thận, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ, nhìn anh ta, cô lại đỏ mặt. Gương mặt của gã thanh niên này đẹp, với những nét cân đối và hài hòa, phải nói một cách thẳng thắn là cô chưa gặp một chàng trai nào đẹp như anh ta. Đó không phải là vẻ đẹp có chút nữ tính của các anh chàng diễn viên hay ca sĩ hiện nay, mà là một vẻ nam tính, rất ngông, hơi bướng và có chiều hà khắc. Nhìn anh ta nằm đó không ai dám nghĩ rằng anh ta vừa mới bị một đám giang hồ đuổi chém, nó mới bình yên và đáng ghen tị làm sao.

Trong túi quần anh ta có một chiếc ví da, bên trong có chứng minh thư, bằng lái xe, hai tấm ảnh của hai cô gái khác nhau, một thẻ tín dụng và tiền mặt. Giấy tờ trong ví đều để tên Vũ Nam Phong. Trong ảnh trông anh ta hiền và thư sinh hơn hẳn. Anh ta hơn cô bảy tuổi, sống ở Hà Nội. Như vậy là chẳng có cách nào liên lạc được với người thân của anh ta rồi. Cô nhìn hai tấm ảnh nữ sinh ở trong ví anh ta, thở dài lẩm bẩm:

- Chắc hai người sẽ đau lòng lắm khi thấy anh ta thế này?

Đặt cái ví lên đầu giường, cạnh anh ta, cô đi tắm. Nước lạnh làm Thảo Nhi phần nào cảm thấy thư giãn hẳn. Quyết định ngó qua người bị thương trước khi đi ngủ, cô giật mình khi thấy sắc mặt và hơi thở của anh ta có gì đó không ổn. Hơi thở nóng và đầy mùi rượu, hóa ra vì uống rượu nên anh ta mới thành ra thế này. Thảo Nhi lắc đầu ngao ngán và đưa tay lên trán anh ta, cả vầng trán nóng như hòn than. Cô vội ra tủ lạnh lấy đá và dùng khăn chườm lên trán anh ta để hạ sốt, sáng ra rồi tính sau.

Nam Phong mê man suốt đêm, có lúc sốt cao anh nói nhảm và gọi tên một ai đó nhưng Thảo Nhi, trong giấc ngủ chập chờn, cũng chẳng muốn nghe xem đó là tên ai. Cô ngủ gục bên giường anh ta nằm đến tận sáng. Đến sáng, Nam Phong quả nhiên đã hạ sốt. Cô để lại giấy nhắn và khóa cửa đi làm.

***

Anh thấy mình đang đứng trên một cánh đồng hoa lớn, nơi này thật quen. Hoa thạch thảo tím trải dài bát ngát, nó làm anh cô đơn đến vô cùng. Linh đứng đó, nhìn anh cười. Anh chạy đến bên cô. Rồi cô mỉm cười, biến thành một cánh hoa trắng, bay lên trời cao. Anh ào đến cố bắt lấy cánh hoa mong manh ấy, nhưng nó đã theo gió bay cao lắm rồi. Anh ngược nhìn theo cánh hoa mãi, rồi đất dưới chân vỡ vụn ra, và anh cứ rơi mãi xuống cái vực sâu đó.

Hải Long choàng tỉnh giấc, mồ hôi toát ra ướt đầm người. Ngơ ngác, anh nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng lạ lẫm, rồi anh nhớ lại mọi chuyện xảy ra với mình hồi đêm qua.

Trong đời, Hải Long đã trải qua rất nhiều giây phút nguy hiểm nhưng đêm qua là lần đầu tiên anh thất thế. Anh đến Sky một mình, gã phục vụ mới ở quầy bar đã đưa cho anh một thứ rượu gì đó mà chỉ sau một ngụm, anh thấy toàn thân bủn rủn. Linh cảm có điềm không lành, anh đã điện cho thằng Vinh đến đón về. Nó chở anh về đến đầu cầu vượt Ngã tư Sở thì bị một bọn du côn đuổi theo. Một nhát chém sượt qua lưng anh. Sau đó Vinh bị bốn chiếc xe máy ép tay lái nên cả hai ngã ra, cả bọn lưu manh xông đến. Giữa cái lần ranh mong manh ấy, anh chống trả lại chúng yếu ớt rồi chạy xuống hầm đường bộ. Anh đã lên một lối nào đó, chạy vào một cái ngõ nào đó mà trong cơn bấn loạn anh cũng không nhớ rõ. Một cái cầu thang tối hun hút, một người đã cố gọi cấp cứu cho anh nhưng đã bị anh gạt đi. Sau đó thế nào anh cũng không nhớ nổi.

Nghĩ đến đây, Long loạng choạng bước xuống giường. Cổ anh khô khốc, bụng thì đau thắt lại, những vết thương trên người đã được băng lại, và điều kì lạ là chúng không hề làm anh cảm thấy đau. Anh tiến đến chỗ cắm đèn ngủ và lần bật công tắc điện. Ánh sáng đèn điện khiến anh phải nheo mắt một lúc. Anh đang đứng cạnh một cái bàn học và nhìn xung quanh, hình như không có ai ở nhà. Anh nhìn xuống bàn, một tờ giấy nhớ dán trên ví của anh: “Nếu anh tỉnh dậy trước khi tôi về thì cứ mở nồi cơm điện, lấy cháo ăn. Ăn xong thì uống hai viên thuốc tôi đặt trên bàn. Chiều tôi về tôi sẽ đưa anh về nhà.” Đến bây giờ anh mới cảm nhận được cơn đói, lâu lắm rồi mới có cảm giác này. Mùi cháo thịt tía tô càng làm anh cồn cào khó chịu hơn. Anh đẩy nắp nồi cơm điện lại và đi quanh căn phòng xem xét.

Một căn phòng nhỏ, so với anh, nhiều đồ nhưng nói chung khá gọn. Có vẻ như đây là một phòng trọ, toàn là đồ của con gái. Anh mở cửa bước ra ban công, có một chậu xương rồng treo trên cao. Cạnh ban công có một cánh cửa khác, anh đẩy cánh cửa đó. Nó dẫn sang nhà vệ sinh và nhà bếp. Thì ra đây là một căn hộ tập thể cũ, trông cách sống của những người ở đây có vẻ tạm bợ.

Không ngó ngang đến bát cháo thơm nức trong nồi, anh nuốt hai viên thuốc và tìm điện thoại, nhưng hình như nó đã bị rơi ở ngoài đường đêm hôm qua rồi. Anh cảm thấy chóng mặt kinh khủng, rồi anh ngã vật xuống giường và chẳng biết gì nữa.

Long tỉnh dậy lần thứ hai thì thấy một người đang ngồi cạnh mình. Một cô gái trẻ đang nhìn anh chăm chăm, mặt tái đi và có vẻ khiếp đảm. Thấy anh mở mắt ra, cô ta đứng phắt dậy mắng như tát vào mặt:

- Anh muốn chết hay sao mà không ăn đã uống thuốc rồi hả?

Nếu Long biết Thảo Nhi đã hoảng hốt thế nào khi thấy anh nằm nửa người trên giường, nửa người dưới đất, mặt tái mét và miệng sàu bọt thì anh sẽ hiểu tại sao cô lại giận dữ như vậy. Nhìn bát cháo còn nguyên trong nồi và hai viên thuốc đã không còn, cộng thêm những triệu chứng kia nên cô đoán ngay ra anh bị say thuốc. Nhưng Long không biết điều đó, và anh nhìn cô, mặt lạnh:

- Tôi ăn hay không là ở tôi. Tôi muốn sống hay chết cũng là ở tôi. Đừng nghĩ cô cứu tôi một lần thì có quyền dạy bảo tôi, ngay cả mẹ tôi cũng không dám nặng lời với tôi đâu, cô hiểu chưa?

Sửng sốt, đó là cảm giác duy nhất mà Thảo Nhi có lúc này. Cô đã cứu một kẻ không nên cứu, anh ta bị bọn giang hồ rượt chém có lẽ cũng chẳng oan uổng chút nào.

- Phải rồi.- Cô lẩm bẩm- Mẹ anh mà biết nặng lời với anh thì anh đâu có ra thế này. Đúng là làm ơn mắc oán mà.

Cô thất vọng quay đi không nói thêm câu gì. Cầm cốc nước đường chỉ còn non nửa ra bàn, cô đưa điện thoại cho anh ta:

- Được, anh chết là quyền của anh, nhưng làm ơn đừng có chết trong nhà tôi. Cầm lấy và gọi người nhà đến rước anh đi. Tôi giúp anh thế là tận tình lắm rồi.

Long định nói gì, nhưng rồi anh cầm máy lên, bấm số điện thoại duy nhất mà anh nhớ được. Cô nghe anh ta nói ngắn gọn một câu: “Gọi lại cho tao” rồi cúp máy ngay. Chỉ 3 giây sau, người kia gọi lại, Long ngẩng đầu hỏi cô:

- Địa chỉ ở đây là gì vậy?

Thảo Nhi đọc địa chỉ. Anh nhắc lại một lần rồi cúp máy ngay. Lại thêm một quãng thời gian im lặng đến chết người nữa. Cả hai đều không nói câu gì, Thảo Nhi quay ra loay hoay với đồng bài tập trên máy tính. 15 phút sau, có tiếng bấm chuông, cô đứng dậy ra mở cửa. Xuất hiện trước mắt cô là một anh chàng cao to không kém gã trong kia, anh ta cận và lối ăn mặc mang phong cách của một thanh niên trí thức lịch lãm. Mỉm cười chào cô, anh ta hỏi bằng giọng tinh nghịch:

- Xin hỏi trong đó có một người nào làm em phải phiền lòng và em muốn tổng khứ hần đi ngay không?

Đoán anh ta là người mà gã Phong kia gọi đến, cô không cười, cũng không trả lời, chỉ né người cho anh ta bước vào. Thấy cô im lặng vẻ khó chịu, anh ta lại tiếp tục:

- Chắc nó làm em bực mình đúng không? Để anh giúp em xua cái bực ấy đi nhé!

Cô vẫn một mực im lặng. Anh ta bước vào trong phòng, nhìn bạn mình đang ngồi trên ghế, anh ta quay lại tiếp:

- Thằng bạn anh không biết nó có phúc gì mà luôn gặp may thế chứ? Lần này không có em thì không biết đã có chuyện gì xảy ra nữa.

Hình như anh ta đang cố gắng để cô phải mở lời.

Long cau có lên tiếng:

- Làm quái gì mà đến chậm vậy?

- Mà gọi lúc tao đang khám bệnh cho người ta mà.

- Lại khám ba vòng cho một con bé tốt mã nào chứ gì?

Thảo Nhi trợn mắt khi nghe thấy câu đó. Cô thực sự không thể chịu đựng được cái kiểu ăn nói khó nghe và không coi ai ra gì đó. Anh ta có quyền gì mà dám nói với những người quan tâm đến anh ta như vậy? Cô muốn túm ngay lấy anh ta mà quăng ra ngoài cửa. Không may may để ý đến lời châm chọc của bạn, anh chàng bác sĩ vẫn tiếp tục cười và đưa cho Long chiếc áo sơ mi. Trong lúc đợi Long mặc áo, anh ta tiến lại phía Thảo Nhi, đưa cho cô một tấm danh thiếp, từ tốn nói:

- Anh là Huy Khánh, bạn của Long. Rất cảm ơn em đã chăm sóc cho nó. Tiền thuốc và bông băng anh sẽ hoàn lại cho em đầy đủ. Anh sẽ hẹn em vào một ngày khác để cảm ơn em, còn bây giờ anh phải đưa nó ra bệnh viện để xem lại những vết thương này đã.

Cô đáp lại, khô khốc:

- Không cần, anh cứ đưa hần ra khỏi đây thật nhanh là coi như đã trả ơn tôi rồi, coi như chúng ta hết nợ. Tôi không muốn gặp lại mấy người thêm một lần nào nữa.

Long im lặng không nói gì, còn Huy Khánh thì ngạc nhiên. Ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên có người đáp lại sự cởi mở của anh bằng một thái độ không lấy gì làm nhả nhặn, mà đó lại là một người con gái. Sự ngạc nhiên nhanh chóng biến thành sự thích thú, anh gật đầu:

- Tuân lệnh, anh sẽ lập tức mang căn bệnh quái ác đã làm em buồn phiền này ra khỏi đây. Anh biết vì nó nên em mới cau có như vậy, đúng không? Và nếu không có nó chắc em hẳn là một người rất dễ thương.

Lần này cô thoáng đỏ mặt. Nhưng khi mắt cô chạm vào đôi mắt sâu đầy gai góc của Long, cô lại trở về với thái độ ban đầu, thái độ mà ai cũng biết là không thể thỏa hiệp. Trước khi bước ra cửa, anh ta cuối cùng cũng nói được một câu dễ nghe, dù là rất nhỏ, cứ như anh ta chưa bao giờ phải nói ra câu đó vậy:

- Cảm ơn.

Khi cô hiểu ra câu nói đó thì họ đã ra khỏi nhà và tiếng bước chân họ chậm chậm đi xuống cầu thang. Cô khẽ thở dài và chợt tự hỏi: “Tại sao một người như hắn lại có những người bạn tốt và tử tế như thế được nhỉ?”

***

Ngồi trên xe hơi, Long quay ra phía cửa kính, khoanh tay một cách lãnh đạm. Dường như quên hẳn cô gái bé nhỏ trong khu tập thể, đầu óc anh đang đuổi theo một suy nghĩ khác. Khánh ngồi bên cạnh im lặng, khác hoàn toàn với thằng bác sĩ lịch sự, hào hoa và ưa nói chuyện vừa rồi. Khánh cũng biết, với Long, mọi sự im lặng là tốt nhất.

- Thằng Vinh ổn chứ?- Cuối cùng, Long mới chịu nói chuyện.

- Nó bị thương nặng lắm, nhưng còn may là hôm qua người dân quanh đó ra tay can thiệp nên mới không có gì nguy hiểm đến tính mạng. Tao đã lo cho nó chu tất rồi.

- Ủ... còn lại để tao lo...

Một giọt mồ hôi lạnh lăn trên trán Huy Khánh, mỗi lần Long như thế, anh lại thấy lo. Lớn lên cùng Long từ nhỏ, anh hiểu rõ nhất tính khí của bạn mình. Với Long, mọi thứ cần sự công bằng, cho và nhận cũng thế. Long ghét nhất là nợ nần, nên những gì nhận được hôm qua, ngày mai hắn sẽ tìm cách trả cho bằng hết. Anh không thể nào ngăn cản được cái cách sống bất cần đời và đầy mùi giang hồ của hắn được.

- Hôm qua biết mày bị nạn, bọn thằng Năm “Đại bàng” đã vào cuộc ngay rồi. Tao vẫn không hiểu tại sao cái thằng coi trời không bằng cái vung ấy lại chịu đứng dưới một ai đó nhỉ?

- Ý mày là gì?

- Không có gì...- Khánh lắc đầu- Chỉ là hắn từng tuyên bố sẽ không cúi đầu trước thiên hạ rồi cơ mà.

- Nhưng hắn lại chịu cúi mình trước tao chứ gì?- Long cười nhạt.- Tao đang nghĩ có khi nào có kẻ tiếp tay cho bọn giang hồ này liên quan đến ông bà già tao không? Vì rõ ràng chẳng có thằng du côn nào ở cái xứ này là chưa nghe đến danh tao cả.

- Mày nghĩ là có kẻ muốn hại mày để uy hiếp ông bà già mày sao?

- Mày đừng quên thằng anh tao qua Úc không phải là đi du học, mà chỉ vì bị đe dọa dữ quá nên không có gan ở lại thôi. Bọn nó không trực tiếp cản được ông bà già tao thì dĩ nhiên sẽ nhắm vào tao rồi.

- Một nước cờ sai lầm...- Huy Khánh lắc đầu cười.

Long không cười, anh lại quay mặt ra phía cửa kính. Một hình ảnh vừa thoáng đến trong tâm trí anh, giấc mơ hồi sáng làm tay anh hơi run lên.

2. Phần I - Chương 02

Thảo Nhi đứng nhìn chiếc xe bus chạy qua một cách nóng ruột, lại thêm một chiếc nữa bỏ bến. Cô đã bị muộn học khi lỡ chuyến xe vừa rồi. Bên cạnh cô, Thủy, đứa bạn cùng phòng cũng dậm chân đầy bức xúc. Chuyến xe bus đưa hai người đến trường luôn ở trong tình trạng chật lèn đến ngột ngạt, và khi đã quá đông thì các chú lái xe phải “ngâm ngủi” mà bỏ bến. Việc này thường xuyên đến nỗi cô cũng chẳng lấy đó làm bực bội lắm. Thủy thì không phải đi xe bus thường xuyên như cô. Sáng nào Dũng- bạn trai nó cũng qua đón, hai đứa rủ nhau đi ăn sáng rồi mới đến trường. Hai đứa học cùng trường, lại cùng lớp luôn nên lúc nào cũng dính lấy nhau. Hôm nay Dũng bận việc của đoàn trường nên đi từ rất sớm, không cà kê rẽ qua đón nó được, nó mới chịu đi xe bus cùng Thảo Nhi.

Trong bốn đứa trong phòng thì Thu và Nhi là hai đứa vẫn chưa có đến một mối tình vắt vai. Thu thì không bận tâm lắm đến bọn “ngốc xít” như nó vẫn nói về con trai, nó thích chơi bời và đàn đúm bạn bè hơn. Còn Thảo Nhi thì đơn giản có quá nhiều mối bận tâm hơn là chuyện tình cảm, việc đi học và đi làm thêm chiếm hết mọi thời gian của cô. Bạn trai Hạnh là Phước- đang làm cho một công ty marketing. Phước không phải là mẫu người đẹp trai cao ráo như Dũng, nhưng anh ta thông minh và giỏi giao tiếp cũng như nắm bắt tâm lý người khác. Cũng chính vì vậy mà tình yêu của họ đến rất nhanh, bây giờ chỉ đợi Hạnh ra trường là cả hai sẽ làm đám cưới ngay.

Một chiếc xe bus nữa lại đến, mọi người ùn ùn kéo nhau lên xe, Thủy cũng nhanh chân chen lên trước. Nhi định bước lên theo thì hình như có ai đó ở phía sau kéo cô lại. Quay đầu nhìn, anh chàng bác sĩ hôm trước đã đứng ở ngay phía sau cô từ bao giờ và chính anh ta đã kéo cô lại. Xe bus đóng sập cửa và chạy thẳng. Cô giật tay ra khỏi bàn tay anh ta, giọng có vẻ bực bội:

- Anh có biết anh vừa làm cái quái gì không thể? Tôi sẽ trả hằn 2 tiết đầu mất.

- Không sao mà.- Huy Khánh lắc đầu cười- Anh sẽ đưa em đến trường, anh có chuyện muốn nói với em nên chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Nói rồi anh ta kéo cô về phía một chiếc xe ô tô màu vàng cam với những viền đen đầy cá tính đang đậu ở lề đường. Đó là một chiếc xe thể thao cực đẹp. Cô không rành về xe cộ, nhưng không phải vì thế mà cô không nhận ra nó phải là một chiếc xe rất đắt tiền. Rất nhiều người qua đường bị lôi cuốn bởi chiếc xe. Mở cửa cho cô xong, anh ta ngồi vào sau tay lái và nổ máy. Hơi máy lạnh làm Thảo Nhi co người lại. Chiếc xe chạy êm êm trên đường phố đông đúc và dĩ nhiên là thu hút ánh mắt của người. Rõ ràng không phải lúc nào trên đường phố Hà Nội cũng có thể bắt gặp một chiếc xe đẳng cấp như thế này, hơn nữa màu sắc của nó lại vô cùng chói chang và có phần hơi phô trương.

- Anh đến tìm em có việc gì thế?- Cô tò mò nhìn sang, gương mặt Huy Khánh nhìn ngang cũng vẫn thật đẹp.

- Nó muốn gặp em.

“Nó” ở đây chắc chắn là Nam Phong rồi, nhưng cô đâu có ý định sẽ gặp lại anh ta.

- Nhưng em thì không muốn. Nếu anh ta cần trả ơn thì anh cứ nói với anh ta là em không cần.

- Em đến mà nói với nó ấy. Nó không phải là người xấu như em nghĩ đâu.- Anh đáp.- Vả lại, anh cũng muốn em nói chuyện với nó, biết đâu nó sẽ nghe em.

- Em không hiểu.

Đã ba ngày trôi qua kể từ cái hôm Huy Khánh đưa con người thô lỗ đó ra khỏi phòng cô, cô cứ nghĩ sẽ không bao giờ phải gặp lại họ nữa.

- Từ hôm qua đến giờ, nó không cho ai động vào những vết thương của nó cả. Tối qua nó đi gặp những kẻ hôm trước chém hụt nó, nhưng hình như nó rất bực bội nên không cho anh hay ai đụng vào người.

- Tại sao vậy ạ?

- Hình như thằng cầm đầu chạy được. Nó nói nếu chừng nào nó chưa thấy được mặt thằng đó thì nó sẽ không gặp ai cả.

- Vậy tại sao anh ta còn đòi gặp em?- Cô thắc mắc.
- Thực ra là nó muốn gặp em từ hôm qua, nhưng hôm qua bận quá nên anh không qua gặp em được.

Thảo Nhi ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi quay sang, đáp:

- Vậy 9 giờ học xong em sẽ tới chỗ anh. Anh cho em địa chỉ đi.
- Không, anh sẽ tới đón em. Ở đây nhé!

Đã đến cổng trường, Thảo Nhi cảm ơn anh ta và xuống xe. Nhưng khi đi bộ được một quãng rồi, cô bỗng đứng sững lại, chết điếng. Làm thế quái nào anh ta lại biết cô học ở đây trong khi cô chưa hề nói ra nhỉ? Cô quay lại thì chiếc xe đã đi mất rồi.

Lớp học có vẻ vắng hơn ngày thường, Thảo Nhi vào muộn nhưng cô giáo vẫn chưa lên lớp. Lại vẫn ồn ào như thường ngày với cái tiếng chóc lóc của Trang Chim Lợn mà cô có thể nhận ra từ tuốt đầu hành lang. Cả bọn đang xúm lại đọc cái gì đó, thậm chí Trang Chim Lợn còn đọc to lên bằng cái giọng lạnh lạnh chưa hơn giấm của nó, thỉnh thoảng lại cười rộ lên khoái trá. Một lúc sau cô mới biết bọn bạn đang xúm lại mổ xẻ không thương tiếc bức thư tình của một anh chàng xấu số nào đó mà trái tim đặt đâu không đặt, đặt đúng vào cái “chuồng dê” này. Thôi thì chúng nó xăm soi đến từng dấu chấm dấu phẩy một. “Chuồng dê” là cái biệt danh mà lớp cô tự hào đặt cho chính mình. Hóa ra khổ chủ của bức thư chính là anh chàng học lớp bên, gửi cho yếu điệu cô nương Phương Cánh Cụt. Khổ thân con bé, này giờ cứ đứng ngó bọn bạn phanh phui cái bức thư tai bay vạ gió ấy, mặt méo đi đến thảm thương. Thấy cô, Trang Chim Lợn nhảy bổ đến, vẫn hót như chim bằng cái giọng chói tai:

- Con ranh Cỗ Bọ này, sao đi muộn thế? Bị thằng nào nó bắt mất à? Vừa rồi mày có nghe tao đọc thư của thằng ú lớp bên gửi cho chị Cánh Cụt nhà mình không? Khổ, lâm li thống thiết lắm cơ, tội nghiệp thằng bé si tình. Thôi thì bút sa gà chết, nhắm mắt đưa chân rồi thì đành phải khổ thôi.- Nó chép miệng lắc đầu ra vẻ rất đáng tiếc cho cái “thằng bé” kia làm cả lớp lại được một phen ồn ào hơn.

Chứ cái cậu bạn kia mà biết hung tin này thì chắc cách ba đời con gái lớp này ra chứ có mà còn dám tỏ tình nữa à. Thảo Nhi vừa cười vừa thầm nghĩ như thế.

Trang Anh bước vào lớp với một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, rồi nó ngệt mặt ra nói:

- Cô giáo ốm nên hôm nay chúng ta... phải nghỉ học.

Cả lớp rú lên như một lũ khỉ. Trang Anh là lớp trưởng, tên thật của nó là Trang, nhưng để phân biệt với bốn đứa tên Trang khác trong lớp, nó được gọi là Trang anh Hai, gọi tắt là Trang Anh, lâu dần thành quen. Ở lớp Thảo Nhi, 20 con người, 20 cá tính, 20 biệt danh, biệt danh nào cũng nổ như pháo, người ngoài nhiều khi phải trở mặt khi nghe tụi nó gọi nhau. Chim Lợn là bạn thân của cô ở lớp, là một trong “Ngũ gia Trang”. Nó gọi cô là Cỗ Bọ, cái tên nghe chẳng mỹ miều chút nào so với “Yếu điệu cô nương” của Phương Cánh Cụt, nhưng ít nhất vẫn hơn vạn lần mấy cái biệt danh kinh khủng như Hoa Mồm Sói hay Linh Cầu... Chim Lợn nói vì cái tên của cô nghe văn chương quá nên gọi là Cỗ Bọ cho nó gần gũi. Con nhỏ này lúc nào cũng vùng chèo khéo chống, nhưng vì thế mà nó càng đáng yêu hơn.

Trang Anh không cho cả lớp về ngay mà bắt ở lại để cùng bàn về việc đi chơi vào dịp 30 tháng 4 tới. Mặc cho cả lớp ngồi cãi nhau như một cái chợ phiên cuối năm, Thảo Nhi nghĩ đến Huy Khánh và lời đề nghị có phần kì cục của anh ta. Khi gặp Nam Phong rồi cô sẽ nói gì với hắn đây, một kẻ lạnh lùng và vô lý đến mức không tài nào chịu nổi. Bên cạnh cô, Trang Chim Lợn đang ba hoa về một anh chàng nào đó mà nó mới quen trên blog, cô chẳng bận tâm về mấy anh chàng đó lắm.

- Ê ê, không nói chuyện riêng nghe chưa?- Trang Anh hùng hổ chỉ vào Trang Chim Lợn- Tập trung vào chuyên môn mau để anh em còn về kiếm cái gì bỏ bụng cái, nhanh lên.
- Dạ rõ.- Con bé cười khanh khách.
- Chủ trương lần này là có mấy anh chàng rủ dẫn đi tất, cấm đứa nào được đi một mình.- Trang Anh đứng trên bàn giáo viên nói oang oang.
- Ê ề, thế nhờ mà em chưa có người yêu thì em ở nhà nhá!

- Không có mặc cả gì ráo. Kiếm tạm thằng bé nào mà xách đi cùng đi, nhất định phải có đôi. Đây là chỉ thị.- Con bé hùng hồn- Chúng mày muốn đóng nhiều tiền thì cứ dám ý kiến ý cò nữa đi.

- Hơ, thế mình em dẫn hai anh đi có được không đại ca?- Một đứa khác nhảy vào cuống họng Trang Anh.

- He he, lúc ấy tao lập tức phong cho mày chức “dê đầu lĩnh” ngay. Mày mà không làm được tao phạt gấp đôi. Thôi giải tán, để tao về nghiên cứu địa điểm rồi ngày mai bàn tiếp.

Cả lớp cười thêm một chập nữa rồi mới kéo nhau ra về. Trang Chim Lợn gọi Thảo Nhi:

- Mày, lượn ra chợ đi.

Thảo Nhi nhìn đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ hẹn với Huy Khánh. Cô gạt đầu đồng ý và hai đứa đi bộ ra chợ.

*

Nơi mà Huy Khánh đưa Thảo Nhi đến là một phòng khám tư trên phố Trần Hưng Đạo mang tên chính anh. Khánh là bác sĩ chuyên khoa răng-hàm-mặt, ngoài anh ra thì còn có 3 bác sĩ khác và 4 y tá phụ việc. Nhìn những máy móc hiện đại, cô nhận ra rằng quy mô của phòng khám này không hề nhỏ. Anh ta hẳn phải là con của một gia đình rất giàu có. Dẫn cô lên lầu 4, Khánh dừng lại trước một cánh cửa khép kín rồi nói:

- Phòng của nó đấy.

Bên trong căn phòng ngủ rộng rãi và sang trọng, Nam Phong đang ngồi trên một chiếc ghế xoay, nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy có người vào, anh ta xoay ghế lại. Về mặt của anh ta khác hẳn với con người ngất nơi cầu thang khu tập thể tối hôm trước, giờ đây trông tàn nhẫn, cái miệng mím lại đầy hà khắc. Nhìn cô đứng nơi ngưỡng cửa, anh ta nói:

- Tôi không phải là kẻ thích nợ nần ai, tôi cũng không có thời gian nói nhiều với cô, cô hãy cho một cái giá đi.

Dù rất ghét anh ta, nhưng Thảo Nhi vẫn thấy xót lòng khi nhận ra những vết máu loang lổ trên chiếc áo phong anh ta đang mặc. Cô mím môi, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Anh nghĩ tiền của anh có thể giải quyết mọi vấn đề à? Một tháng anh kiếm ra nổi bao nhiêu? Tôi cũng chẳng nghĩ cứu anh để có ngày giữa tay nhận đồng tiền trả ơn của anh làm gì. Nói thật, tôi còn sợ khi nghĩ đến điều đó.

- Thế cô đến đây làm gì?- Nam Phong hỏi và liếc mắt nhìn Khánh.

- Tôi đến chỉ vì không muốn nhìn công sức lao động của tôi bị một kẻ như anh đập đổ.

Nam Phong cau mày tỏ ý không hiểu. Cô đặt túi xách xuống bàn rồi quay lại nói với Huy Khánh:

- Anh mang lên cho em bông băng và cồn được chứ?

- Tôi hỏi cô muốn gì cơ mà?- Anh gằn giọng hỏi lại, điên lên vì cái ánh mắt cứng cỏi và ương bướng kia đang nhìn mình không khác gì ngoài sự khinh bỉ.

Đã lâu lắm rồi anh mới lại gặp một ánh mắt cương quyết như thế, coi thường anh như thế.

- Tôi chẳng thích thú gì khi phải gặp anh thế này đâu, nhưng tôi không đành lòng nhìn anh chà đạp lên những gì tôi đã tốn công sức để làm ra. Nếu anh muốn chết, tôi hoan nghênh, nhưng hãy tìm một cách khác. Những vết thương trên người anh kia tự tay tôi đã băng cho anh, thì anh đừng hòng ngược đãi với nó. Nếu anh chịu ngồi yên, tôi sẽ xem như chúng ta chưa từng gặp nhau, chứ đừng nói là nợ nần nhau cái gì.

Nam Phong không hiểu tại sao nhưng anh đã làm theo những mệnh lệnh ngắn gọn của Thảo Nhi, trở về giường và ngồi im để cô băng lại vết thương đã rỉ máu từ đêm qua mà không hề hé răng kêu đau lấy nửa câu. Đúng lúc đó, một gã mặt mũi bặm trợn, đầu húi trọc xộc vào phòng làm cả Khánh và Nhi phải giật mình quay ra, chỉ riêng Nam Phong vẫn bình thản. Anh nhận ra đó là đàn em của Năm Đại Bàng.

- Anh Long, Năm đại ca đưa thằng Hải mặt sẹo đến.

Hải mặt sọc chính là gã cầm đầu vụ hành hung anh hôm trước. Đêm qua hắn đã trốn ngay trước mũi anh và bọn Năm Đại Bàng đã lùng tìm hắn suốt đêm.

Chỉ có Nam Phong, Khánh và kẻ vừa vào hiểu Long là ai, còn cô có vẻ ngơ ngác khi nghe đến cái tên lạ đó.

- Cô nhanh nhanh biến khỏi đây đi.- Anh ta nói tiếp với cô.

Thảo Nhi biết chút nữa thôi là gian phòng này sẽ đầy nhóc bọn giang hồ. Và cô thấy sợ, cái sợ cố hữu của những người vốn chẳng quen với việc sát phạt nhau của giới giang hồ. Cô thấy hối hận khi đã nhận lời đến đây. Nhưng khi cô đang luống cuống với những dải băng cuối cùng thì cửa phòng lần thứ hai bật mở và hai người khác kéo xênh xịch một người khác vào trong. Đẩy kẻ sống dở chết dở ấy đến trước mặt anh, gã bước vào sau cùng nói bằng một giọng ồm ồm nghe rất có uy:

- Anh Long, thằng mặt sọc này giao lại cho anh đây.

Người vừa nói câu đó cao hơn Thảo Nhi không quá nửa cái đầu, gương mặt đầy sát khí. Năm Đại Bàng là tay giang hồ mà bất cứ dân anh chị nào cũng phải kiêng mặt. Hắn là một trong số hiếm hoi những kẻ tự lực cánh sinh mà lên. Nếu những băng đảng khác ít nhiều có sự hậu thuẫn của các đại gia thì băng Đại Bàng của hắn lại khác, không hề bị ràng buộc bị bất cứ ai. Duy chỉ có Hải Long- một tên khác của Nam Phong là có thể sai khiến được chúng. Không ai biết tại sao lại có mối ràng buộc kì quặc ấy, kể cả Khánh, người thân với Long nhất.

Hải sọc nằm lê lết dưới nền nhà. Có lẽ trước khi bị đưa đến đây, hắn đã bị một trận đòn thừa sống thiếu chết rồi. Lúc này, hắn hơi tỉnh, và khao khát sống trở dậy, hắn bò bằng hai đầu gối đến trước mặt Long với một gương mặt méo mó đến tàn tạ. Thảo Nhi thấy hắn chồm đến, cô kinh hãi đứng phắt dậy và tránh sang một bên, tay ôm lấy miệng, mặt cắt không còn hột máu.

- Anh Long, em biết tội em rồi, xin anh tha cho em. Em xin làm thân trâu chó đi theo anh, xin anh đừng giết em.

Một đàn em của Năm Đại Bàng tiến lại, túm lấy gáy hắn kéo lùi lại, mắt hắn vốn đã đỏ, giờ lại càng trợn lên khiếp đảm. Long cười nhạt:

- Tao không giết mày đâu. Nhưng tao phải làm cái gì đó để nhắc mày nhớ trong suốt cuộc đời còn lại của mày rằng: mày đã phạm phải một sai lầm không thể tha thứ được khi tối hôm đó mày không giết được tao.

- Em xin khai hết ạ...

Long quay sang Thảo Nhi, tựa hồ như này giờ anh không hề thấy sự tồn tại của cô vậy. Mặt cô xanh như tàu lá, tay thì run lên. Long lạnh lùng nói với cô:

- Chúng ta hết nợ. Cô đi đi.

- Anh định làm gì với người này?- Cô nhìn Hải sọc vẻ thương tình- Anh trông, anh ta bị thương nặng lắm.

- Quá nhiều chuyện không phải là một tính hay đâu.- Anh ngắt lời cô.

Thảo Nhi lặng ngắt khi nhìn vào đôi mắt chỉ còn sự tàn khốc của Long. Khánh kéo tay cô dắt ra ngoài, nhưng bên tai cô vẫn còn vọng mãi giọng van nài của con người xấu số trong kia.

Ngay cả khi ngồi yên ổn trong một quán café rồi mà Thảo Nhi vẫn chưa hết run. Cô đi cùng anh ra đây như thế nào bản thân cô cũng không nhớ rõ. Khánh cầm lấy bàn tay cô, nói khẽ:

- Anh xin lỗi vì đã đưa em đến đây, để em thấy những cảnh không hay này.

- Đó đâu phải lỗi của anh.- Cô bình tĩnh, bối rối rút tay ra khỏi bàn tay của anh chàng nha sĩ.

- Cuộc sống của em quá bình yên nên những góc khuất của xã hội này em chưa hề được chứng kiến. Nếu em sống ở thế giới của nó, em sẽ thấy còn có nhiều chuyện tàn khốc và đáng sợ hơn nhiều. Hơn nữa, một cô gái hiền lành như em càng khó có thể chấp nhận chuyện như thế, nhưng đó là cuộc sống.

- Anh đang biện hộ cho hắn sao?- Cô hỏi bằng giọng khinh miệt khi một lần nữa cô buộc phải nhớ đến con người tàn nhẫn đó.

- Anh việc gì phải biện hộ.- Khánh cười- Đó là sự thật. Nó không phải là người tốt, nhưng cũng không hẳn là xấu.

- Cái người bị đánh đó, anh ta sẽ không sao chứ ạ?- Cô băn khoăn.

- Nó còn sống để về gặp Long thì coi như số nó lớn rồi, có khi phải thọ đến tám chín mươi tuổi ấy chứ. Nếu không có yêu cầu bắt sống nó về thì chắc giờ này nó đã bị Năm Đại Bàng thịt rồi. Bị vụ này xong chắc nó tổn đến già, chẳng dám lộ mặt ra giang hồ nữa.

- Tại sao một bác sĩ như anh lại làm bạn với một tay giang hồ như hắn?

- Với anh thì Long là một người rất đặc biệt. Bọn anh là bạn từ lúc còn bé xíu. Anh hiểu con người nó. Bản thân nó phải mang những vết thương mà không phải ai cũng có thể mang hết được.

- Mà tại sao mọi người lại gọi anh ta là Long vậy? Tên anh ta rõ ràng là Nam Phong mà.

Khánh cười giãi giải:

- Nó căm ghét cái tên khai sinh của mình. Nó tự đặt tên cho mình là Hải Long và bắt mọi người gọi như thế.

- Anh ta vô lý nhỉ?

- Chỉ có hai người được gọi nó bằng tên thật mà thôi.

- Cũng có ngoại lệ cơ ạ?

- Trước đây, Long không giống bây giờ đâu, mặc dù cứng đầu nhưng nó rất ngoan. Chỉ vì hai người con gái đó mà nó mới thay đổi như thế.

- Ai xấu số mà đi yêu hắn thế ạ?- Cô tròn mắt kinh ngạc.

- Người đầu tiên là Linh. Linh là bạn của anh với Long từ nhỏ, cô ấy chính là bạn thanh mai trúc mã của Long. Hai đứa quấn quýt nhau lắm, đến nỗi người lớn nghĩ mười mười là hai người đó sẽ lấy nhau. Nhưng cô ấy đã uống thuốc ngủ tự vẫn vào năm thứ ba đại học.

- Vì sao vậy?- Cô thốt lên sững sốt.

- Cô ấy có thai, cái thai 4 tháng tuổi...

- Của...ai?- Cô hỏi nhưng nghĩ ngay đến Long.

- Không phải của Long...- Khánh lắc đầu- Khi đó nó đang ở rất xa. Sau khi về dự đám tang của Linh, nó bỏ học luôn. Nó tuyệt vọng lao vào các thú vui điên cuồng khác mà không ai cản được. Khi nó đang ở bên bờ vực thẳm thì Mỹ Vân xuất hiện. Cô ấy là một nhà thiết kế thời trang trẻ và đầy tài năng. Họ yêu nhau được chừng một năm thì cô ấy bỏ đi.

- Tại sao?- Thảo Nhi một lần nữa lại tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Vì ghen. Cô ấy cho rằng cậu ấy chỉ coi mình như cái bóng của người đã mất. Giá như cô ấy biết nó thật lòng yêu cô ấy. Sự ra đi đó đã đẩy Long vào tình trạng như bây giờ. Nó sống với thái độ trả thù cuộc đời, với con tim đầy những vết nứt, nhưng anh cho rằng trong sâu thẳm con người nó, không một ai có thể đẩy hình bóng của hai người con gái đó ra khỏi nó cả.

- Không ngờ một con người như anh ta mà cũng có quá khứ khó tin như vậy.- Cô thở dài vẻ cảm thông sâu sắc.- Nhưng kể ra như thế cũng tội nghiệp cho ai yêu anh ta sau này còn gì, nếu như anh ta không thể quên hai người kia. Chẳng ai sống chung được với một người mà trong tim người đó còn có đến hai người khác nữa.

Thấy Khánh nhìn mình tủm tỉm cười, cô giật mình hỏi:

- Em nói sai gì ạ?

- Không.- Anh lắc đầu- Anh chỉ nghĩ là chúng ta đã nói quá nhiều và quá xa, đến nỗi anh quên mất là anh chưa biết tên em.

Thảo Nhi suýt sặc vì câu nói đó của Khánh. Anh chàng này chuyển chủ đề khéo quá! Không biết anh ta dùng câu chuyện của Long để hỏi sang cuộc sống của cô hay dùng câu hỏi về cô để tránh chủ đề về Long nữa?

- Em tên là Nhi, Thảo Nhi.

- Một cái tên thật hay, quả nhiên giống người.

Cô đỏ mặt. Khánh tiếp :

- Anh rất vui khi gặp và được làm bạn với một cô bé như em. Em làm anh nhớ đến thời sinh viên của mình quá! Đáng tiếc là anh sắp già mất rồi.

Rồi anh nhìn đồng hồ giọng đầy tiếc nuối:

- Đáng ra anh phải mời em đi ăn, nhưng chắc không được rồi. Anh phải quay lại phòng khám vì anh sắp có hẹn với một bệnh nhân quan trọng. Để anh đưa em về nhé!

- Dạ thôi ạ. Anh cứ về lo việc của anh đi. Em đi xe bus được rồi.

- Vậy em tự về nhé! Lúc khác anh sẽ mời em coi như chuộc lỗi vậy.

Thảo Nhi chào anh lần nữa rồi đi bộ ra bến xe bus. Cô không biết mình nên vui hay nên buồn lúc này nữa, cô không hề muốn lún sâu vào cuộc sống phức tạp của Khánh, mà trong cái thế giới đó có Long, người mà cô căm ghét, nhưng Khánh cứ như một cục nam châm, có một sức hút không sao cưỡng lại được.

3. Phần I - Chương 03

- Vậy là trong khi cái gã Long gì đó tồi nhất quả đất này thì bạn thân của hắn lại vô cùng đẹp trai, giỏi giang và tốt bụng chứ gì?- Trang Chim Lợn cắn một miếng dưa thật to rồi nhướn mày hỏi, sau khi nghe Thảo Nhi kể hết những chuyện gần đây của cô.

Thảo Nhi gật đầu:

- Cũng gần như thế.

- Còn gần như thế cái gì nữa, đúng tiêu chuẩn của mày rồi nhá! Xử đẹp anh ta đi.

- Điền à?- Cô trợn mắt.

- Điền gì?- Con bạn hếch mũi lên cự lại.- Như mày nói thì chẳng phải anh ta cũng có cảm tình với mày sao?

- Đó đơn thuần chỉ là sự thích thú trong chốc lát thôi. Tao không phải đối tượng mà những người như anh ấy để ý đâu. Hết cái thời mơ mộng những câu chuyện cổ tích kiểu Lọ Lem rồi.

- Ghê...- Con bạn rút vai lại một cách điệu bộ- Mày nói nghe sồn hết gai ốt rồi nè con ranh. Mà anh chàng Dark hỏi thăm mày đấy.

- Dark nào?- Cô ngơ ngác hỏi lại.

- Ở cái con này, nói lão kia bắt mất hồn mày mà mày còn cứ chối. Thế quên là tao mới kể cho mày nghe về ông bạn tao mới quen à? Hắn ta ghé vào thăm blog của tao, rồi làm quen với tao. Hôm qua tao cho lão xem cái blog của lớp mình, lão ta cứ khen mày dễ thương...

- Tao quan tâm làm gì.- Cô nhún vai- Thế mày có đi chơi 30 tháng 4 không?

- Có chứ sao không. Mày định nói là mày bận không đi được chứ gì. Đẹp đê. Toàn lấy lý do này nọ để trốn không đi chơi cùng với lớp. Đây có thể là lần cuối cùng lớp mình tổ chức đi chơi trước khi kết thúc thời sinh viên đấy, liệu hồn mày nhé!

Thấy cô nhăn mặt, Trang tiếp:

- Việc này không có gì để bàn cái nữa. Mày không đi thì nhớ cách mặt tao ra nghe chưa con ranh.

Thảo Nhi bật cười trước cái giọng chua ngoa danh đá của con bạn.

- Thế chiều nay có đi làm không?- Nó đột ngột chuyển chủ đề.

- Không, tao làm ca tối thôi, chiều nay tao đi dạy.h

-Gớm, làm gì mà tham thế, chả trách mày chỉ còn cái xác không.- Trang bĩu môi.

Nhà hàng Hương Lan là một nhà hàng có tiếng ở thành phố. Thảo Nhi đã làm ở đây được 4 tháng, mặc dù công việc vất vả nhưng lương lại rất khá. Nó được đứng tên bởi một ông chủ lớn, nhưng hình như người đó rất ít khi đến đây, mà cô chỉ thấy có người quản lý đại diện hằng ngày đến coi chừng việc làm ăn. Nghe nói ông chủ của nhà hàng này còn có một loạt những nhà hàng khác ở khắp thành phố này.

Tối nay, khách đến không đông lắm nên cô không phải luôn chân luôn tay như những ngày cuối tuần, cô đứng tư lự ở một góc và suy nghĩ mãi về lời đề nghị đi du lịch cùng lớp của Trang. Không phải cô bận đến nỗi không thể đi được, nhưng cô biết rú ai đi cùng đây? Cô không phải là người giao thiệp bạn bè rộng, và bạn trai thân đến độ có thể rú đi du lịch cùng thì càng không có. Làm sao mà tụi ở lớp có thể nghĩ ra cái trò oái oăm này cơ chứ? Đành rằng nếu đi đông thì chi phí sẽ giảm đi rất nhiều, và có con trai đi cùng sẽ càng vui hơn, nhưng không có nghĩa là bắt buộc mọi người phải có partner.

Suy nghĩ của cô bị cắt đứt bởi một tiếng choang ngoài phòng ăn. Nó lớn đến nỗi cô đang đứng ở phía trong cũng nghe thấy được. Thảo và chị Thanh đưa mắt nhìn nhau không hiểu có chuyện gì. Ngay lập tức có tiếng quát:

- Gọi thằng chủ nhà hàng đến đây xem nào.

- Con ôn này, mày điếc tai à? Mau đi kiểm cái khăn tay sạch đến đây.

Tiếng Huyền bật khóc nức nở. Thảo Nhi và Thanh chạy ngay ra. Bốn năm gã đang đứng quanh chiếc bàn gần cửa sổ nhất, rất hung dữ. Có một kẻ đang ngồi trên ghế, chiếc áo dính đầy nước sốt và trên sàn, ngay dưới chân hắn là thức ăn bắn tung tóe. Thanh vội xin lỗi rồi cúi xuống thu dọn những mảnh vỡ trên sàn. Cô thầm lo lắng cho Huyền, bởi lẽ người quản lý ở đây rất nghiêm khắc, chỉ cần mắc một lỗi nhỏ là có thể bị đuổi việc rồi, chứ không nói gì đến nỗi trầm trọng thế này.

Huyền cuối cùng cũng mang được khăn tay đến, nhưng sợ hãi đến nỗi không dám lại gần người khách mà nó đã vô tình làm đổ thức ăn lên. Thảo Nhi cầm lấy chiếc khăn, tiến lại từ phía sau người khách đó và vội vàng gạt thức ăn ra khỏi áo anh ta. Nhanh như chớp, người đó chẳng hề quay lại mà chộp ngay lấy tay cô nói bằng giọng ra lệnh khô khốc:

- Đứng động vào nó.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng của cô, và như một phản xạ, Thảo Nhi vội lùi lại khi nhận ra giọng nói to, trầm, luôn ngắn gọn và đầy sắc thái ấy. Anh ta chính là Hải Long. Không thèm quay lại lấy một cái, Long buông tay xuống và đưa mắt nhìn bọn xung quanh. Lúc này chị Thanh và Huyền đã đứng sang một chỗ, cạnh Thảo Nhi, cả hai đều run như cây sậy. Không hiểu sao từ lúc nhận ra đó là Long, cô thấy vừa tức giận vừa khinh ghét hẳn. Gây chuyện có lẽ là sở thích đã ngấm vào máu thịt của hắn rồi.

Anh Thái, người quản lý của nhà hàng đi đến với một thái độ vội vàng. Sau khi quét mắt qua ba nhân viên một lượt tỏ ý không hài lòng, anh ta đến trước mặt Long, đầu cúi:

- Chúng tôi thành thật xin lỗi quý khách. Nếu quý khách yêu cầu, chúng tôi sẽ lập tức chuẩn bị cho quý khách một bộ trang phục mới, và bữa ăn tại nhà hàng hôm nay của quý khách sẽ được tính giá ưu đãi nhất. Mong quý khách sẽ tiếp tục ủng hộ nhà hàng chúng tôi.

Không để ý đến lời xuống nước của người quản lý, Long nhìn anh ta hỏi bằng một giọng xẵng:

- Anh là Trần Thắng Lợi?

Một giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán quản lý Thái. Đây là lần đầu tiên anh nghe có người hỏi thẳng tên của giám đốc mình, và rõ ràng là với một giọng không có chút thiệ chí nào. Gã thanh niên trẻ này là ai mà có gan vuốt râu hùm như vậy? Trần Thắng Lợi đâu phải là cái tên để người ta tùy tiện gọi đâu. Nghe giọng điệu và khẩu khí rất có uy đây, anh đoán gã thanh niên mặt non choẹt đang ngồi trước mặt anh kia phải là một tay giang hồ tầm cỡ, và anh không dám mạo hiểm gọi đàn em đến dọn dẹp như mọi lần nữa.

- Ông chủ chúng tôi hiện không có mặt ở đây.- Anh vẫn đáp bằng thái độ mềm mỏng.

- Thế không biết gọi hần tới à? Nói với hần rằng nếu hần không đến đây ngay thì kẻ phơi xác trên cầu vượt Ngã tư Sở đêm nay sẽ là hần đấy. Tao không đùa đâu.

Sau khi gọi điện cho ông chủ mình, quản lý Thái quay lại nhìn Long bằng ánh mắt dò xét. Liệu kẻ gây rối này là ai mà có thể lôi ông chủ của anh ra khỏi một vụ làm ăn quan trọng như thế được nhỉ?

Trong giới làm ăn, ai cũng biết giám đốc Lợi nổi tiếng không chỉ là một người có trực giác nhạy bén trong kinh doanh, mà còn là một kẻ rất bạo tay, không ngại san bằng bất cứ chướng ngại vật nào bằng bất cứ cách nào. Không ai là không nể mặt hần đến vài phần. Chỉ có những ông chủ lớn thực sự mới dám từ chối bắt tay cùng hần. Mới đây Lợi bị vợ chồng của tập đoàn Lotus cho người khời trong vụ đầu tư vào dự án xây dựng sân golf ở Ba Vì, hần còn ôm hận mãi. Mới đây, hần có được nguồn tin về dự án xây dựng khách sạn ở Cát Bà nên hần muốn ra tay trước, và hần tin cái sân golf sẽ cầm chân vợ chồng đại gia Sơn- Liên, và như thế là không còn ai đủ sức để chạy đua với hần vụ này nữa.

Nhưng nhận được điện thoại của quản lý ở nhà hàng Hương Lan, nhà hàng mang tên vợ hần, hần chợt nhận ra hần đã sa lầy mất rồi. Sau khi chửi một câu rất tục, hần vội cáo từ khỏi bàn tiệc và lên xe đến nhà hàng Hương Lan. Vừa đi hần vừa nhẩm tính đến những phương án đồ ngọt thăng oát con cháu kia, vừa nguyên rửa bọn đàn em ngu ngốc ăn rõ nhiều tiền của hần, chẳng làm xong việc mà còn hò nhau tố cáo gã. Xong việc tối nay rồi hần không cho thăng nào được sống yên ổn. Một lũ ăn hại.

Khi Lợi đến quán Hương Lan thì Huyền, Thanh và Thảo Nhi đang ở trong phòng quản lý. Ngay lập tức một phòng ăn kín được chuẩn bị để ông chủ tiếp khách. Huyền từ đầu đến cuối vẫn không hết run. Thảo Nhi nói:

- Anh Thái, em nghĩ lần này chỉ là do Huyền không cẩn thận thôi. Anh châm trước cho cậu ấy được không?

- Không được. Dù là lý do gì tôi vẫn phải cho em nghỉ, đó là nguyên tắc.

Thái vừa nói đến đây thì Huyền khóc nức lên làm anh buột lòng phải ngừng lại. Anh cau mày lại mãi đến khi Huyền lau nước mắt đi mới tiếp:

- Nhưng tôi sẽ trả em tiền lương những ngày em đã đi làm trong tháng này. Bình thường em sẽ không được nhận tiền đầu, nhưng tôi biết những kẻ đó cũng chẳng tử tế gì. Dù em có làm rơi vỡ đồ hay không thì chúng cũng sẽ tìm ra một lý do để gây sự. Dù sao thì làm việc với tôi còn thoải mái hơn làm việc với ông chủ nhiều. Tôi mong em hiểu cho tôi, vì tôi cũng là người làm công như em. Có thể sau chuyện này tôi cũng phải ra đi.

- Em xin lỗi... Em đã làm liên lụy tới mọi người rồi.

- Không bàn chuyện này nữa.- Thái đứng dậy- Tôi nghĩ việc hôm nay cũng đủ rồi. Nhi, em là người khéo tay nhất, hãy mang bông băng vào băng bó lại cho hần.

- Dạ...- Cô giật mình hỏi lại.

- Đó là chỉ thị từ ông chủ. Anh thấy em khéo léo nhất nên mọi việc trông cậy vào em. Nhưng nhớ cẩn thận nhé, tên đó rất hung dữ đấy, em không sợ chứ?

- Không sao đâu anh.- Cô gật đầu- Em làm được mà.

Thái dẫn Nhi đến phòng của ông chủ trên lầu 4, thực chất là nơi mà ông ta thường tiếp những khách quan trọng sau khi ăn tối tại đây. Vừa bước vào căn phòng, cô đã bị choáng ngợp bởi bộ đèn treo sáng lung linh, những bình hoa bằng gốm sứ và ngọc đặt trên các kệ, một quầy rượu thu nhỏ và những ly uống rượu làm bằng pha lê. Nhưng cái không khí trong phòng đã lôi tuột cô trở lại với thực tại. Mọi người ngồi quanh chiếc bàn tròn, và anh ta quay lưng ra phía cửa. Đối diện anh là ông chủ của cô, và đứng sau ông ta có đến 6 người cao to, bặm trợn và rất hung dữ. Ông chủ cô còn trẻ, cô đoán ông ta mới chừng 45, 46 là cùng, hơi béo nhưng khá đường bệ. Những người đi theo Long khi này ngồi cùng bàn với họ. Long đã cố tình làm thế để hạ uy thế của tay giám đốc. Thảo Nhi nhận ra cả Năm Đại Bàng, người mà khi này cô không thấy.

- Tôi nghĩ vết thương có thể làm cậu thấy khó chịu, nên nó ảnh hưởng đến cả tâm trạng của cậu nữa. Hãy để nhân viên của tôi chuộc lỗi của mình bằng cách thay băng cho cậu, được chứ.- Giám đốc Lợi bắt đầu

ngọt nhạt.

- Ông biết tôi không vội chuyện đó.- Anh đáp gọn lỏn.

- Tôi cũng không vội, nên tôi có thể đợi cậu.

- Tôi không muốn một kẻ nào đó đến một đĩa thức ăn còn không cầm chắc lại được phép động vào tôi. Hơn nữa, tôi đã hứa với một người là không để thành quả lao động của người đó bị phá hủy. Tôi phải giữ lời hứa của tôi.

Chỉ có 2 người trong phòng hiểu được câu nói đó của anh, đó là chính anh và Nhi. Tự nhiên cô thấy mặt mũi nóng ran, tim hình như cũng đập nhanh hơn. Tại sao cô lại bị những lời của gã này tác động nhỉ ? Lấy thêm dũng cảm, cô bước lại phía sau hắn, nói nhẹ :

- Tôi nghĩ anh không nên để tính ương bướng của mình hại đến sức khỏe của chính bản thân anh.

Hải Long quay lại, trừng mắt nhìn cô. Anh nhận ngay ra giọng nói lúc nào cũng khiêu khích mình. Giám đốc Lợi quát:

- Không được ăn nói như thế với khách, cô mau xin lỗi cậu ấy cho tôi.

Dù nói như thế nhưng câu nói của Nhi dành cho Hải Long làm hắn khoái trá. Tổ ra đứng dưng với cô, anh ta gật đầu cứng ngắc:

- Nếu ông đã có lòng tốt như thế, tôi cũng xin nhận. Nhưng đừng nghĩ vì thế mà tôi quên mục đích của tôi khi đến đây, chúng ta còn chưa nói chuyện xong đâu. Tôi không thể cởi áo ngay ở đây được, có lẽ sẽ làm ông thấy ngứa mắt lắm.

- Chúng tôi có những phòng khác, mời anh đi theo chúng tôi.- Thái nói xen vào.

Hải Long đứng dậy, nói với Năm Đại Bàng:

- Đợi tôi 10 phút, tôi sẽ quay lại ngay.

Năm Đại Bàng gật đầu và ra hiệu cho một thằng đàn em đi theo anh. Bốn người đi sang một phòng thay đồ và cũng là phòng nghỉ dành cho nhân viên.

- Tại sao cô lại nhận là cô làm? Cô không nghĩ cô sẽ bị đuổi việc à?

Nhi lặng im không đáp. Cô cũng không biết cô đang nghĩ gì lúc này nữa. Cô giận vô cùng khi nghĩ tới việc Huyền vì anh ta mà bị đuổi việc, nhưng rồi khi nhớ lại những gì anh ta nói khi nãy, cô thấy lòng nhẹ đi.

- Nếu biết tôi và cô quen nhau, thậm chí cô chính là người cứu mạng tôi từ tay đàn em của hắn, cô nghĩ cô có thể làm yên ổn ở đây không?

- Tôi chẳng nợ nần gì anh, vì thế hãy để cho cuộc sống của tôi bình yên.- Cô tức tối mạnh tay hơn làm anh ta cau mặt lại vì đau.

Thấy Long im lặng, cô tò mò:

- Mà ông chủ nhà hàng này chính là người đã ra tay với anh thật à? Vì sao vậy? Chắc anh lại đi chọc phá ông ta chứ gì?

- Chẳng phải tôi đã nói nhiều chuyện không phải là một tính hay sao? Cô sẽ gặp rắc rối nếu cô biết quá nhiều đấy.

- Mà anh đến đây làm gì? Định phá tan nhà hàng này cho bở tức à? Hay muốn đòi bồi thường?

- Nếu cô là tôi thì cô muốn gì?- Anh lơ câu hỏi của cô đi.

- Dĩ nhiên là không phải cái cách như anh với đám bạn giang hồ của anh vẫn làm rồi, bạo lực lắm.

- Hừ...

- Thế anh sẽ không làm như thế chứ?

- Vách tường cũng có tai đấy, cô nên về trước đi.

- Tôi đã xong ca làm ở đây đâu.

Cô nói đến đây thì anh ta đã bỏ ra đến cửa rồi. Cô ngơ ngác trong giây lát vì sự ra đi đột ngột ấy, rồi cô bắt chợt thở dài.

Ngồi đợi mỏi mắt mà vẫn không thấy chiếc xe bus nào chạy qua, cô biết là cô đã trễ chuyến cuối cùng rồi. Nãy giờ có ba người xe ôm lướt qua chào mời, và cô nghĩ đó là cách duy nhất cô có thể về nhà vào lúc này. Đi xe ôm buổi tối rất nguy hiểm, mẹ cô đã từng căn dặn như thế, nhưng đâu còn cách nào khác nữa đâu. Nhi đứng dậy nhìn quanh xem có người chạy xe ôm nào không nhưng hoàn toàn không có ai, chỉ có những người chạy xe qua nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Có lẽ họ nghĩ cô đang kiếm khách, một nghề rất phổ biến ở cái thành phố nhộn nhịp về đêm này. Đúng lúc ấy, một chiếc ô tô vừa phóng qua, đột nhiên giảm tốc độ rồi lùi lại. Chiếc xe thể thao màu vàng cam đầy cá tính và sang trọng mà cô đã từng thấy. Chẳng lẽ cô và anh chàng nhà sĩ kia có duyên vậy sao? Anh ta đi đâu về vào giờ này mà có thể nhận ra cô đang đứng đây đợi xe bus? Cánh cửa kính hạ xuống, trong xe không phải Huy Khánh mà là Long. Hình như bây giờ anh ta mới từ nhà hàng ra.

- Tôi đang kiếm xe ôm. Anh có thể cho tôi đi nhờ về được chứ?

Long bấm nhẹ một nút và cánh cửa xe phía trước tự động mở ra. Hơi lạnh trong xe làm cô thoáng rùng mình. Đưa tay chỉnh lại điều hòa, anh quay sang hỏi cô:

- Cô mà cũng dám đi xe ôm à?

- Sợ gì?- Cô quay sang nhìn anh ta vẻ ngạc nhiên. Hình như đã không có vụ đánh lộn nào xảy ra, vì toàn thân anh có vẻ lành lặn.

- Đôi khi những kẻ như Năm Đại Bàng không nguy hiểm bằng một gã xe ôm đâu. Cô ngây thơ quá đấy.

- Không phải tôi ngây thơ.- Cô cãi lại- Trong 10 người xe ôm mới có 1 kẻ xấu, còn trong 10 người như các anh thì chẳng có người nào tốt đẹp cả.

Long không muốn duy trì cái không khí lúc nào cũng căng như dây đàn với cô chút nào, anh bật nhạc. “Goodbye” của Air Supply. Nhi với lấy cuốn tạp chí để ở trước mặt, một tạp chí về xe hơi. Hình như Huy Khánh có thú nghiên cứu xe hơi thì phải. Cô không biết chiếc xe vàng cam này thuộc dòng xe nào vì cô mù tịt lĩnh vực đó, nhưng chỉ cần nhìn những mẫu xe trong này và đem ra so sánh, cô biết mình đang ngồi trong một tài sản khổng lồ. Kể ra thì những anh chàng nhà giàu cũng có những sở thích xa xỉ thật. Long nhìn sang, hỏi:

- Cô cũng thích tìm hiểu về xe ư?

- Không. Tôi mù tịt về chúng.- Thảo Nhi đáp, mắt không rời những trang tạp chí.- Nhưng chúng thực sự rất đẹp.

- Cô có biết tên của chiếc xe này không?

Nhi lắc đầu lần thứ hai.

- Chiếc Ferrari F430. Tên của nó là Scuderia, nhưng về đây thì nó có tên là Prince Sun.

- Vì nó có màu vàng cam à?

- Cũng một phần. Một phần khác là vì nó trông kiêu hãnh, có chút đẹp lãng mạn của một anh chàng hoàng tử trong truyện cổ tích. Nó là một trong bảy chiếc xe thể thao nổi tiếng nhất Việt Nam.

- Anh cũng có vẻ mê xe giống bạn anh nhỉ?

Long quay sang nhìn cô với vẻ hơi ngạc nhiên. Nhưng rồi anh hiểu ra vấn đề ngay và bật cười:

- À phải, dĩ nhiên. Khánh cũng là một kẻ mê xe điên đảo mà.

- Anh với anh ấy là bạn thân mà anh không học được gì tốt đẹp từ anh ấy à?

- Bình sinh chỉ có tôi đi ảnh hưởng người khác chứ làm gì có chuyện tôi bị ảnh hưởng từ người ta.- Long nói bằng giọng cao ngạo mà cô rất ghét.- Cô có vẻ thần tượng nó quá nhỉ?

Thảo Nhi im lặng, cúi đầu đỏ mặt. Ánh mắt con người này làm cô thấy sợ quá! Lúc thì hung dữ, cục cằn, lúc thì tàn nhẫn, có lúc lại làm người khác đau vì sự sắc lạnh của nó, có lúc lại như một tấm gương đọc được y nguyên những gì người ta nghĩ.

*

Thảo Nhi bước đi chậm chậm ra bến xe. Sáng nay cô học hai tiết cuối nhưng vì có việc cần lên thư viện nên cô đi từ tiết đầu. Thủy lại đánh lẻ cùng Dũng. Hôm nay là thứ sáu, hai đứa có hẹn đi xem phim với nhau. Đã một tuần trôi qua từ cái tối đầu tiên cô gặp Long, vậy mà cô có cảm tưởng như đã từ lâu lắm.

Một chiếc xe chậm chậm tiến tới. Vài người đứng đợi xe bus nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ. Chiếc xe màu vàng cam rất chói chang và kiêu kì. Nó chính là Prince Sun. Cô nhận ra nó ngay và dường như cô cũng đoán được tại sao nó dừng ở đây. Huy Khánh lộ đầu ra cười:

- Cô bé muốn quá giang chứ?

- Dạ không ạ, hôm nay em không vội.- Nhi cảm thấy hơi ngại khi mọi người tập trung ánh mắt về phía cô.

Khánh là anh chàng đẹp trai, hào hoa, đủ để thu hút ánh mắt của những cô nàng khó chiều nhất, ngay cả khi anh ta không đi cùng Prince Sun. Huy Khánh cười, tiếp:

- Vậy lên xe anh đi, anh em mình đi uống café.

Và như thế là dù cô có vội hay không vội, Khánh vẫn đưa được cô lên xe mà không cần nài nỉ hay ép buộc.

Từ trong xe nhìn ra bên ngoài, Nhi nhận ra người ta nhìn chiếc xe với ánh mắt tò mò, và có chút gì đó thèm thuồng. Chắc Long không ngoa khi nói rằng nó là một trong những siêu xe thể thao ở Việt Nam.

- Em cười gì vậy?- Anh bắt chột hỏi.

- Em nghĩ Prince Sun đúng như cái tên, đi đến đâu là làm lu mờ những chiếc xe khác đến đấy.

- Chắc Long nói cho em biết tên của nó à?

Cô gật đầu cứng ngắc. Huy Khánh tiếp:

- Em mà nghe nó nói về xe cộ thì cả ngày không hết.

Thảo Nhi không chú tâm lắm đến lời nói của anh vì chiếc xe đang đi vào hầm để xe của tòa cao ốc Silver. Trong hầm có rất nhiều xe hơi mà vừa nhìn thấy cô đã phải há hốc mồm ra, chúng đẹp đến mê hồn. Mở cửa xe cho cô là một anh chàng mặc quần áo bảo vệ. Anh ta nhìn cô từ đầu đến chân, thăm thắc mặc về gu thẩm mỹ của Huy Khánh, vốn được coi là một anh chàng rất tinh tế.

“Anh ta kiếm đâu ra con bé nhà quê này thế nhỉ? Lại còn bé loắt choắt và chẳng có gì nổi bật nữa chứ?”- Gã thầm nghĩ. Nhưng sau cùng, gã vẫn tươi cười nói:

- Lần đầu mới thấy anh đưa chị đến đây thế này đấy.

- Đừng nói vậy.- Huy Khánh lập tức ngắt lời anh chàng lái điều. Anh nhìn khắp bãi đậu xe, và chỉ cần nhìn anh cũng biết ai đang có mặt ở đây.

Chỉ vào một chiếc xe màu bạc ở cuối dãy, anh ngạc nhiên:

- Con xe Nissan kia là của ai thế?

- Ồi chà...- Tay bảo vệ thốt lên- Anh tinh mắt thật đấy. Em thì mãi mới nhận ra. Lúc đầu nhìn em cứ ngỡ nó phải là anh em cùng nhà với Silver Wings chứ. Mẹ kiếp...- Buông câu chữi thê xong anh ta gãi đầu vì nhận ra còn có Thảo Nhi đang đứng đó.- Nó là của bố Trung bên xây dựng đó. Tên nó là Queen Moon. Bố này già rồi mà chịu chơi ra trò...

- Dân chơi xe nhìn thoáng cái là biết nó được tân trang lại cổ tình nhái cho giống Silver Wings mà. Nhưng vịt bầu thì mãi không thể làm thiên nga được.

Thảo Nhi hơi choáng khi nghe Khánh nói thế. Chiếc xe mà họ đang bàn đến là một chiếc xe bóng bẩy, rất đẹp và dĩ nhiên rất đắt tiền, vậy mà chỉ đáng được so là vịt bầu với một chiếc xe khác.

Khánh thấy cô đứng ngây ra bèn kéo tay cô về phía thang máy.

- Đây là đâu vậy?

- Một tụ điểm quen thuộc của dân chơi xe hơi thể thao Hà Nội. Anh thích ăn sáng và uống café ở đây nên mời em đi cùng. Lâu rồi anh cũng không đến đây, dạo này công việc ở phòng khám bận quá!

- Bận như vậy sao anh còn mời em đi uống café?- Cô thắc mắc.

Huy Khánh không đáp vì cả hai đã bước vào đại sảnh lớn của nhà hàng trên tầng cao nhất.

Một vài người ở các bàn và quầy rượu quay ra và lên tiếng chào anh. Hình như ở đây ai cũng biết anh, nên cô cảm thấy mình hơi lạc lõng. Những người trong này nhìn cũng biết toàn là dân chơi có tiếng ở Hà Nội, còn cô chỉ là một con bé sinh viên tỉnh lẻ về đây học đại học, những nơi như thế này cô còn không biết chứ đừng nói là bước chân vào. Đi cùng Khánh nên cô không thể tránh khỏi những ánh mắt tò mò dò theo và bàn tán. Cánh đàn ông thì ngạc nhiên, còn các cô gái thì bàn tán xôn xao, có người thậm chí còn nhìn cô với ánh mắt ghen tức, hằn học. Cô đâu có biết Huy Khánh được các cô gái ái mộ và sẵn đón đến chừng nào đâu. Lại một chiếc bàn ở cuối phòng, nơi có thể nhìn ra bên ngoài, phía dưới là phố xá đang vào giờ đông đúc.

Huy Khánh gọi đồ ăn nhẹ và đồ uống cho hai người. Một cuốn tạp chí xe hơi đặt trên bàn, giống hệt cuốn tạp chí tối qua cô thấy trong xe của anh. Thấy cô có vẻ lặng lẽ, anh nói:

- Chắc không khí ở đây làm em thấy khó chịu phải không? Nếu em không thích chúng ta sẽ kiếm một chỗ khác.

- Không đâu ạ!- Thảo Nhi bối rối đáp nhưng thâm phục anh chàng này quả là hiểu lòng người khác.

- Nếu em không thích thì cứ nói. Anh chỉ muốn em được thoải mái.

- Không sao thật mà anh.

- Quả nhiên em không biết từ chối người khác. Như thế đôi khi cũng không tốt đâu.- Anh lắc đầu cười.- Chắc anh không nên đưa em đến đây, với một số người thì chủ đề xe cộ khá là nhàm chán, nhất là với con gái.

- Em thấy nên biết một chút vẫn hơn đấy chứ. Những chiếc xe ở đây đều rất đẹp. Hình như mỗi chiếc xe đều có một cái tên riêng?

- Đúng vậy. Như xe của anh là Prince Sun. Tên này là Long đặt.

- Nó là một trong bảy chiếc xe nổi tiếng nhất Việt Nam ă?- Nhi nhướn mày hỏi, cố tỏ ra là cô quan tâm đến chủ đề này. Và tự nhiên cô không muốn làm Huy Khánh thất vọng.

- Phải nói là xe hơi thể thao em ă. Nó thuộc một trong những dòng xe đua của Ferrari được phép chạy trên đường phố. Anh là người mê dòng xe của Ferrari, vì nó đẹp và nam tính. Mỗi người chơi xe đều thích một loại xe khác nhau, cũng như cách thẩm mỹ của mỗi người đàn ông về một người phụ nữ là không giống nhau vậy. Anh tự nhiên bị nó hút hồn ngay khi vừa xuất hiện. Tuy nó không kiêu kỳ như Silver Wings hay cá tính và đẹp mê hồn như Windy, nhưng anh thích nó.

Huy Khánh nói bằng giọng phấn khích và đôi mắt anh ánh lên những nét đam mê, nó long lanh như khi một người nghĩ về người tình của mình ấy.

- Chắc Silver Wings và Windy gì đó cũng nằm trong top này ă?

- Ừ, dù chưa nhìn qua nó, nhưng chỉ cần thấy nó lần đầu là em có thể biết là nó ngay. Thật đấy. Trong top 7 chiếc xe này, Prince Sun đứng hàng thứ 4. Đứng ngay trên nó là Silver Wings, một dòng xe của Audi. Tuy chỉ đứng hạng thứ ba nhưng nó lại đứng đầu về độ mê hoặc, nó không chỉ có vẻ mạnh mẽ của một chiếc xe đua mà còn hấp dẫn bởi những nét mềm mại, nhưng không hề yếu điệu. Đứng thứ hai là cô nàng Stylist Girl. Cô nàng này đúng như tên gọi, đẹp một cách hoàn hảo, nhưng nhiều người không thích vẻ nữ tính của nó. Nó thuộc dòng xe Porsche 911. Sở dĩ nó đứng hàng thứ hai vì khả năng tăng tốc kinh hoàng trên đường đua. Chủ nhân của chiếc xe này dĩ nhiên là một tín đồ của môn đua xe công thức 1, và người này...rất thú vị...- Khánh tủm tỉm cười.

Thảo Nhi muốn hỏi người mà anh đang nói là ai nhưng lại không muốn ngắt lời anh nên lại thôi.

- Đúng hạng 1 là Windy, siêu xe của mọi thời đại. Anh không cho là nó đẹp bằng Silver Wings nhưng nó đứng hàng đầu vì nó thuộc loại hiếm, chính xác nó là hàng độc, đắt giá và siêu hạng, ông vua của mọi đường đua. Nó là chiếc xe đẳng cấp nhất trong ngành chế tạo xe hơi trên thế giới. Nó được đặt theo mẫu thiết kế của một tay đua tỷ phú người Thụy Sĩ. Chiếc xe ngốn hết của ông ta một nửa gia tài. Khi ở nước ngoài, tên của nó là Angel. Sau đó tay đua này qua đời và để lại di chúc cho đứa con trai út chiếc xe. Sau này nó có tên là Windy. Hiện nay, trên thế giới, dù có nhiều loại xe mới ra đời, nhưng Windy vẫn thu hút được sự quan tâm rất lớn. Người ta sẵn sàng đánh đổi cả gia tài để có được nó. Vì chỉ cần có nó, là người ta có trong tay bản thiết kế sống của siêu xe này rồi. Nó đẹp mê hồn, cá tính, thoát nhìn nó còn có vẻ hơi cứng nhắc nữa. Em cứ tưởng tượng nó giống Nam Phong ấy.

- Thế thì chẳng cần nhìn em cũng biết nó chẳng có gì hấp dẫn rồi.- Cô cười đùa.

- Đúng sau Prince Sun là 007, một chiếc xe tuyệt mỹ, một kiệt tác của Aston Martin.

- Tại sao lại là 007 ạ?- Cô ngạc nhiên.

- Em xem phim “Diệp viên 007” chưa?

- Rồi ạ.

- Trong phim đó nhân vật chính James Bond đã sử dụng chiếc xe Aston Martin để làm phương tiện đi lại. Thế nên tên của nó lấy từ ý tưởng đó. Xếp thứ 6 và 7 là hai anh em Bolie và Flash, đều là sản phẩm hoàn hảo của sự kết hợp giữa Mercedes và McLaren. Hiện nay Windy và Flash đang ở trong Sài Gòn. Bolie thuộc sở hữu của một ông chủ tàu ở Hải Phòng. Prince Sun, Stylist Girl, Silver Wings và 007 là đại diện của Hà Nội. Cuối tháng tư này sẽ có một ngày hội quần tụ của xe hơi thể thao ở một trong những trường đua cực kì nổi tiếng của giới đua xe.

- Anh đúng là dân chơi xe chính hiệu.- Cô thốt lên bằng giọng thán phục.

- Đã là người mê chơi xe hơi, không chỉ có nhiều tiền và xe đẹp thôi là đã đủ đâu, phải biết về nó rõ như lòng bàn tay mình ấy, nếu không mãi chỉ là kẻ học đòi. Hội chơi xe hơi bọn anh lấy chỗ này là đại bản doanh, ai có xe mới thì đem qua đây. Sau khi để hội chơi xe bình phẩm thì sẽ xếp thứ hạng cho nó. Xe được xếp hạng không chỉ căn cứ vào giá cả. Đầu tiên nó phải là dòng xe hơi thể thao, sau đó người ta xét đến giá cả, khả năng tăng tốc trên đường đua, độ thân thiện với môi trường, và độ tiêu tốn xăng nữa. Cái tên cũng là một yếu tố rất nhạy cảm để quyết định thứ hạng của nó. Hơi buồn cười đúng không?- Huy Khánh mỉm cười nhìn cô.- Mà chắc nói mãi về xe cộ em cũng không thích đâu nhỉ? Mình chuyển chủ đề nhé!

Thảo Nhi giật mình. Cứ mỗi lần chuyển chủ đề kiểu này là anh lại hỏi về bản thân cô. Được một chàng trai như anh quan tâm nhưng cô chẳng hề thấy vui, mà thấy lo nhiều hơn. Chắc gì Huy Khánh đã quan tâm tới cô thực sự. Mà cô đang nghĩ cái quái gì thế này? Thảo Nhi tự cười mình. Rõ ràng anh đối với cô vẫn một mực giữ khoảng cách, vậy mà cô lại nghĩ ngợi lung tung.

Cô nhìn đồng hồ, nói:

- Thôi em phải đi học rồi, hôm nay bọn em họp lớp nên em đến sớm một chút. Anh cứ ở lại đây đi, em đi xe bus đến trường là được rồi.

- Làm sao thế được.- Anh đứng dậy- Anh bắt cóc em đến đây cơ mà. Anh đưa em đi học rồi về phòng khám luôn.

Huy Khánh đưa Thảo Nhi đến trường rồi quay về phòng khám. Cô nhìn theo chiếc xe rồi tự vỗ vào trán mình vì cô nhận ra cô đã quên hỏi một câu quan trọng. Cô vẫn không nghĩ ra làm cách nào mà anh biết được cô học ở đây.

- Bắt quả tang mày hẹn hò nhé!- Giọng Trang Chim Lợn lạnh lạnh bên tai cô- Anh chàng đại gia nào thế? Hay chính là anh chàng bác sĩ của mày đấy à?

- Ủ.- Cô đáp bằng giọng hờ hững.

- Sáng sớm đã cặp kè thế rồi mà còn dám chối là không có gì.

- Chỉ là tình cờ gặp thôi mà.
- Khéo thế. Mà này, mày nghĩ sao nếu tao rủ anh chàng Dark của tao đi du lịch cùng?
- Dark của tao. Nghe thân thiết lắm nhỉ?- Cô trề môi trêu.
- Tao mới phát hiện là anh chàng này biết hát và chơi guitar. Thế thì còn gì bằng khi bắt cóc anh ta đi cùng chứ.
- Thế hẳn học gì hay làm gì? Tên là gì? Gặp nhau được mấy lần rồi?
- Anh ta là chủ một gara sửa xe máy và ô tô.
- “Lại xe cộ”.- Cô ngao ngán thở dài.
- Tao chả tin mấy cái kết bạn qua mạng ấy đâu, cẩn thận kéo bị lừa đấy con ạ! Có khi hẳn là một tên sửa chữa trong một xưởng xe nào đấy, rồi chém gió với mày là chủ cho nó oai.
- Thấy Thảo Nhi nói vậy, Trang chỉ ừ hừ cho qua chuyện. Nó không cho lời Thảo Nhi là vô lý, nhưng cũng chẳng vì thế mà bận tâm quá.

4. Phần I - Chương 04

Ngồi sau xe Trang, Nhi sốt ruột hỏi:

- Mày có chắc là cái xưởng xe đó ở đây không?
- Chắc mà, chị Lam nói nó ở khu này. Bạn chị ấy làm ở đó nên chị ấy rất tin tưởng.

Chuyện là bà chị gái của Trang nhờ hai đứa nó đi sửa giúp tay phanh của chiếc xe Vespa ở một cửa hàng quen, và hứa trả công cho mỗi đứa một tấm thẻ làm tóc miễn phí ở cửa hàng của chị. Trang khoái chí nhận lời ngay, còn Thảo Nhi đi vì con bạn cứ nài nỉ cô đi cùng cho vui. Đột nhiên cô nhìn thấy phía bên kia đường tấm biển hiệu: “Nguyễn Vũ gara”. Nó có hai cửa nhưng một cửa đóng kín, tấm biển hiệu thì bị che bởi những tán lá của cây dầu da. Cô vội chỉ:

- Kia kìa.
- Đâu...?

Trang cũng nhìn ra ngay cái cửa hàng sửa xe đó. Nó rẽ sang đường và quay đầu xe lại. Nhưng khi đến trước cửa, không hiểu sao Trang không dừng xe mà tông thẳng vào gốc cây dầu da trước cửa gara cái ỳnh. Cả hai chỉ kịp hét lên một tiếng và đổ nhào ra. Trang kịp nhảy ra, còn cô thì bị nó đổ vào chân đau đến tê người. Thấy có người là hét ngoài cửa, hai người ở trong gara chạy ra. Rồi một người nhận ra Trang, toét miệng cười:

- Hai cô cũng khéo ngã ghê nhỉ? Đổ xe ở đây thì đỡ mất công dắt bộ rồi. Em không sao chứ?

Anh chàng này là bạn của chị Lam nên quen Trang là điều hiển nhiên. Anh ta dựng chiếc xe lên và kéo cô đứng dậy.

- Không sao đâu anh.- Cô lắc đầu nhưng thực sự thấy đầu gối và ống đồng đau rất vô cùng.
- Tại cái dây phanh chết tiệt này làm tao ngã.- Trang cay cú đá bộp vào chiếc xe.

Anh Lâm, bạn chị Lam cười quay sang nói với người bên cạnh:

- Ông dắt nó vào giúp tôi với. Hai em vào đây.

Gara Nguyễn Vũ khác hẳn với vẻ bề ngoài nghèo nàn của nó, bên trong rộng rãi và sạch sẽ vô cùng. Cả gara được chia làm 2 khu, một bên sửa xe máy, còn một bên sửa ô tô. Không có thợ nào ở bên khu ô tô cả. Một trong ban chiếc ô tô làm cô phải giật mình. Một chiếc xe mà bất cứ ai lần đầu nhìn thấy đều phải há hốc mồm vì vẻ đẹp của nó. Cô tập tễnh tiến về phía chiếc xe.

Không biết có phải nghe Huy Khánh nói quá nhiều không mà cô cũng đâm ra mê mẩn với các loại xe hơi. Chiếc xe ở cuối gara này đẹp chưa từng thấy, thậm chí màu vàng chói chang của Prince Sun cũng bị nó làm cho lu mờ. Nó màu bạc, hai cánh cửa dưới có hai sọc đen lớn, rất đơn giản nhưng cũng không kém phần cá tính. Nó có vẻ đẹp như của một thiên thần vậy. Bàn tay cô lướt lên trên mui xe, và cô khẽ thốt lên:

- Silver Wings.

Có tiếng lục cục phát ra từ dưới gầm xe khiến cô giật mình lùi bước. Và từ dưới gầm xe đã được nâng cao, một người ăn mặc bụi bặm chui ra. Cô thốt lên định tránh mặt nhưng anh ta đã nhìn thấy cô. Long cũng ngạc nhiên không thua gì cô. Nhìn cô bằng ánh mắt tò mò và pha chút khó hiểu, nhưng ngay sau đó anh ta tự cười và nói:

- Tôi quên mất là Khánh và cô vẫn hay gặp nhau.

Như một đứa trẻ bị bắt quả tang khi ăn vụng, cô đỏ mặt ngượng ngùng.

- Tại sao cô lại có mặt ở đây?

Thảo Nhi nhìn về phía Trang, nói:

- Tôi đến đây cùng bạn. Chị gái nó nhờ chúng tôi mang xe đến đây sửa. Anh là thợ sửa xe ở đây à?

Long tháo găng tay, cởi áo bảo hộ đầy dầu nhớt ra và vắt nó lên một hộp dụng cụ gần đó. Có cho tiền cô cũng không dám tin rằng gã trắng trẻo đẹp trai đang đứng trước cô lại biết làm một nghề như nghề sửa xe. Long không trả lời ngay mà anh bật nắp một lon nước ngọt đưa cho cô. Thảo Nhi lắc đầu từ chối. Anh ta ngửa cổ uống liền một hơi cạn lon nước. Một lúc sau anh ta đưa tay vuốt nhẹ lên mui xe, nhìn nó với ánh mắt thích thú.

- Sao cô nghĩ nó là Silver Wings?

- Tự nhiên thấy nó giống thiên thần thôi. Nó đẹp thật đấy, nhưng nó bị hỏng gì à?

- Không, chỉ là kiểm tra lại mọi thứ trước khi chính thức bước vào cuộc đua thôi.

- Nó dùng để đua sao?

- Đúng vậy.

- Anh Khánh có tham gia cuộc đua này không?

- Tất nhiên.- Long nhún vai- Nó mà không tham gia thì cuộc đua còn có ý nghĩa gì nữa. Sao? Lo lắng cho nó à? Khánh không chỉ là một bác sĩ giỏi, nó còn là một tay đua cự phách đấy.

Dường như bị nói trúng suy nghĩ, cô chuyển chủ đề:

- Những vết thương của anh không sao rồi chứ?

- Không sao.- Đột nhiên anh chuyển giọng lạnh lùng.- Tôi phải làm việc rồi, cô ra chỗ khác đi.

Nhi quay người bước đi, lòng bực bội vì hắn đã dám đuổi cô thẳng thừng như thế. Nhưng ngay lập tức, hắn đã chớp lấy khuỷu tay cô, giật lại, hỏi:

- Chân cô làm sao vậy?

Cô cúi nhìn cái chân đau của mình, nhăn mặt:

- Chúng tôi vừa bị ngã ở ngoài cửa, không sao đâu.

Long im lặng ngẫm nghĩ thế nào rồi cúi người, bế bổng cô lên và đặt cô ngồi lên mui chiếc xe bạc. Thảo Nhi ngượng quá định kêu lên nhưng anh ta đã nhắc chân cô lên và kéo ống quần nghe cái “soạt” một cách

thô bạo. Thảo Nhi đau đến tái người đi, cô vội bám vào vai anh ta cho khỏi ngã. Hải Long nhìn vết thương từ đầu gối cô kéo xuống đến tận giữa ống đồng, cau mày:

- Cô nghĩ gì mà để mặc nó vậy?

- Chính bản thân anh còn không quan tâm đến mình cơ mà, trách tôi làm gì.- Cô đáp lại sự quan tâm của anh ta bằng một thái độ còn hơn là xăng.

- Cô cho là chúng ta giống nhau à? Tôi để mặc cũng chẳng sao, nhưng cô để mặc thế này sẽ có người đau lòng đấy.

- Có gì khác đâu. Anh không nghĩ là cũng sẽ có người lo lắng cho anh không kém à ? Anh Khánh vì lo cho anh mà bất đắc dĩ mới đến tìm tôi đấy.

- Bất đắc dĩ ư?- Long nhếch mép cười- Cô nghĩ đơn giản thật...

- Ý anh là gì?

Long không đáp. Anh đi vào căn phòng phía trong, rồi mang ra một chai nước lạnh và một hộp gì đó trông giống hộp cứu thương.

- Rửa vết thương đi, ở đây không có cồn, nước đá sẽ làm cô không còn cảm giác đau nữa. Sau đó lấy bông và băng trong này quấn tạm vào, tôi không có thuốc.

- Không cần mà, nếu đổ nước ra đây sẽ ướt chiếc xe và sàn mất...

- Cô bướng bỉnh nhỉ... Có làm không hay để tôi làm, tôi mà làm sẽ đau lắm đấy.

Thảo Nhi chưa nói gì thì anh ta đã nâng chân cô lên, rót nguyên chai nước lạnh vào. Cái lạnh làm những dây thần kinh trên da giật giật, cô khẽ rùng mình.

- Tôi tự làm được...- Cô giằng lấy bông từ tay anh ta và lau lau quanh vết trầy xước. Sau đó cô cẩn thận dùng băng y tế quấn kín vết thương.

Long lại đi từ trong ra với một chiếc ghế gấp.

- Tôi xong rồi. Cám ơn anh.

Không nói không rằng, anh ta tiến lại, nhấc cô lên một lần nữa bằng đôi tay khỏe khoắn của mình rồi đặt cô vào chiếc ghế, nói :

- Bây giờ tôi bận rồi, cô làm ơn ngồi im đây không thì ra ngoài kia kiếm chỗ nào mà ngồi.

- Tôi có thể đi được mà.- Cô đứng dậy nói.- Tôi quay ra đây không bạn tôi sẽ đi tìm.

Thảo Nhi trở về chỗ Trang mà không hiểu tại sao Long có thể thay đổi nhanh như thế? Lúc thì lạnh như một tảng băng, lúc thì nóng như một núi lửa sắp phun trào, lúc thì thô bạo, lúc lại rất nhẹ nhàng như một làn gió mát khiến người khác thấy yên tâm đến kì lạ.

Cô đã kể với Trang về Khánh, nhưng tuyệt nhiên không nói gì về Long. Đầu tiên là vì cô cảm thấy khó chịu khi nói về anh ta, còn sau đó cô cảm thấy anh ta không cần thiết phải xuất hiện trong những cuộc buôn chuyện của hai đứa. Nếu chẳng may anh ta biết cô nói xấu anh ta, kiểu gì anh ta cũng sẽ trừng mắt và nhắc lại câu “nhiều chuyện không phải là một thói quen tốt”, cô ghét cái kiểu ăn nói đó vì cho rằng như thế là anh ta đang coi thường cô. Trang có hỏi về anh chàng đẹp trai mà cô đã nói chuyện trong gara ô tô Nguyễn Vũ, nhưng cô chỉ nói là lần đầu gặp anh ta nên con bạn cũng chẳng hỏi gì thêm.

*

Huy Khánh tháo cặp kính cận để trên bàn, day day sống mũi cho tỉnh táo. Phòng Long vẫn im lặng. Tùng đã ở trong đó với cậu ta suốt 2 tiếng đồng hồ. Anh không biết Long đang có trò gì, nhưng việc hội kiến với Tùng thì hẳn là rất quan trọng, vì hai người họ ít gặp nhau. Tùng có cuộc sống khác biệt hoàn toàn với hai người, một cuộc sống thực sự trong lành, không bia rượu, không đánh lộn, không có những mối tình chớp nhoáng. Hắn luôn là một kẻ “trí thức mẫu mực” như Long hay nhạo báng.

Hải Long, Khánh và Tùng là bộ ba nổi tiếng một thời. Hải Long là một người cao ngạo, Huy Khánh hào hoa, còn Tùng thì học rất giỏi. Hiện nay Tùng là một trong những luật sư trẻ có tiếng của miền Bắc và đã có hẳn một văn phòng tư vấn luật lớn.

Trong phòng Long lúc này, Tùng đang ngồi im trên ghế. Long ngồi trong một góc tối, tay mân mê chiếc vòng đeo cổ, chính xác là chiếc nhẫn bạch kim được lồng vào sợi dây chuyền ấy. Thỉnh thoảng ba viên kim cương nằm trên mặt của chiếc nhẫn gặp ánh sáng lại lóe lên. Tùng không biết xuất xứ của chiếc nhẫn ấy, chỉ biết mỗi lần cầm nó trên tay thì Long có vẻ như đang ở một thế giới hoàn toàn khác, thu mình lại và lặng lẽ.

Một lúc sau, Tùng đứng dậy nói khẽ:

- Tao phải về đây. Việc của mày cứ để đấy tao giải quyết.

Lúc này Long mới ngẩng đầu lên, đôi mắt anh hình như hơi buồn. Anh hờ hững đáp lại:

- Không cần đâu, mày cũng đâu rảnh rỗi gì. Tao cũng không muốn kéo mày vào chuyện của tao.

- Vậy cũng được.- Tùng gật đầu miễn cưỡng- Mày vẫn phải cẩn thận đấy nhé! Xưa nay hần chưa ngán ai, tay chân giang hồ của hần cũng không phải những hạng tầm thường. Mà tao vẫn thắc mắc, tại sao mày lại có hứng thú với chuyện này thế. Nó không giống mày tí nào.

- Chỉ là một chút thích thú thôi.- Long nhòm dậy.- Tao làm vậy vì tao thích thế. Mà có bao giờ tao thích cái gì phải có lý do đâu.

- Nghe nói hội đua xe lại sắp đua à? Ở đâu vậy?

- Trường đua Ngự Long.

- Vậy à? Tao nhớ năm ngoái theo chúng mày lên Lang Biang mà sợ gần chết.

- Đồ gan chuột nhắt. Thằng Khánh trông nó thể chứ gan nó còn to hơn gan tao nhiều.

- Vâng.- Tùng ngửa cổ cười.- Tao thua chúng mày, được chưa? Thôi, nghỉ sớm đi, ông chủ. Chúc cho cái cơ ngơi đầu tiên của mày sớm hái ra tiền nhé!

Tùng ra ngoài, khép cửa lại và đi sang phòng Khánh.

- Xong rồi à?

- Ủ, xong rồi, tao ghé qua chút rồi về. Long ở đây cùng mày lâu chưa?

- Cũng một thời gian rồi. Tao không thích nó lang thang ở những chỗ khác, với một người như nó là rất nguy hiểm.

- Đạo gần đây có gì mới không?

- Mày muốn hỏi chuyện gì?- Khánh chau mày hỏi lại.

- Có phải có một cô gái nào đó không?

Khánh bật cười:

- Sao mày lại cho rằng đó là một cô gái?

- Vì thái độ của nó như vậy chỉ có thể là bị tác động từ một cô gái. Hay chính là người đã cứu nó lần vừa rồi?

Huy Khánh suy nghĩ hồi lâu rồi nói bằng thái độ nghiêm túc:

- Tao không biết chuyện gì, nhưng tao sẽ không để cô bé ấy thuộc về nó. Nó sẽ làm khổ cô ấy.

- Vì sao?

- Vì cả mày và tao đều thừa hiểu là không bao giờ Long quên được Linh cũng như Mỹ Vân mà.

- Hay là vì mày cũng có tình cảm với cô bé ấy? Linh trong lòng nó là một vết thương nhức nhối, nó dần vật nó, nhưng không phải là người có thể đem trái tim nó xuống mộ cùng. Mỵ Vân lại càng không thể níu giữ được trái tim nó, huống hồ cô ta chính là người đã bỏ rơi nó khi nó cần cô ta nhất.
- Nhưng cô bé này lại chẳng có gì nổi bật có thể khiến cho nó phải thay đổi cả.
- Mày có vẻ hiểu cô ta nhỉ? Đúng là mày cũng đang có tình cảm với người này rồi. Không phải mày muốn thay đổi khẩu vị đấy chứ? Vì so với Long, tiêu chuẩn mày yêu cầu còn cao hơn cơ mà.
- Tao không rõ, chỉ là không thể không nghĩ đến cô ấy. Một cô bé bình thường nhưng lại vô cùng thú vị và tràn đầy sức sống.
- Nếu cả mày và Long cùng yêu cô ta thì sao?
- Tao không tin Long thích Thảo Nhi.
- Nghe có vẻ thú vị đấy. Mong là hai đứa mày đừng có vì một cô gái mà mất tình cảm anh em.
- Mà Long gọi mày đến có chuyện gì thế?- Khánh chuyển chủ đề.
- À, nó muốn kinh doanh.
- Hả?- Huy Khánh trở mặt ngạc nhiên.- Nó mà cũng có ngày ra mặt làm ăn cơ à?
- Thì chơi dài mãi đâu được. Rồi có ngày nó cũng phải đi cày mà nuôi vợ con chứ. Thấy nó nghiêm túc nên tao không dám gàn. Thế nên tao mới nghĩ có cô gái nào đó khiến nó thay đổi như thế.

Tùng không nán lại chỗ Huy Khánh quá lâu. Khánh rõ ràng bị những lời của Tùng tác động. Trước đây anh vẫn luôn cho rằng mình chỉ nhất thời bị cá tính của Nhi thu hút, nhưng khi Tùng nói rằng Long đang thay đổi vì một cô gái nào đó, anh lại thấy sợ và lòng ích kỷ tự nhiên trỗi dậy. Anh không muốn cô thuộc về một người nào khác. Hình như đó không còn là sự thích thú đơn thuần nữa, chưa bao giờ anh thấy mình thế này, chưa bao giờ anh lại mong gặp lại một cô gái nào đó nhiều như Thảo Nhi. Chưa bao giờ anh lấy hết lý do này đến lý do khác để chủ động đến tìm người con gái nào. Cũng chưa bao giờ anh lại lo lắng rằng một ngày anh và Long cùng thích một cô gái, vì nếu có thể, thì anh sẵn sàng nhường cho Long. Anh biết Long tính hiếu thắng, muốn có gì là phải có cho bằng được, nhưng anh không muốn nhường Thảo Nhi. Không chỉ vì yêu, mà còn vì không muốn người như cô bé bị tổn thương.

5. Phần I - Chương 05

Cuối cùng cũng đến ngày mà lớp của Thảo Nhi đi du lịch. Địa điểm đi chơi lần này sẽ là khu du lịch Cát Bà nên ai cũng háo hức, trừ Thảo Nhi. Cô đã quá quen với hòn đảo luôn đầy sóng và gió ấy rồi, vì đó là quê ngoại của cô. Cái chính sách của Trang Anh cuối cùng đã được bãi bỏ vì chỉ có một nửa số thành viên trong lớp là mời được người đi cùng. Trang Chim Lợn nhân cơ hội này đã mời được anh chàng Dark gì đó đi cùng. Anh ta thậm chí còn rất hào hứng với chuyến đi và còn hứa sẽ tài trợ cho quỹ của lớp một khoản kha khá để ăn chơi xả láng.

Thảo Nhi đã nghĩ đến việc sẽ mời Khánh đi cùng trước khi cái luật quái ác kia được hủy bỏ, nhưng tuyệt nhiên trong suốt hai tuần qua, từ cái ngày cuối cùng uống cafe ở Silver Building đến giờ, Huy Khánh dường như bốc hơi hoàn toàn, anh không còn đến tìm cô nữa. Số điện thoại của anh cô cũng vô tình xóa mất sau khi anh đưa Long rời khỏi phòng trọ của cô lần trước. Anh chắc cũng chẳng lưu số của cô, hoặc có lẽ anh cũng không có gì để lưu tâm nữa. Mỗi lần đi trên đường, cô đều chú ý để tìm chiếc xe vàng cam kiểu cách, nhưng không bao giờ dù chỉ là vô tình, cô thấy nó lướt qua. Cũng có thể anh đang lo chuẩn bị cho cuộc đua thì sao? Cô muốn đến phòng khám tìm anh, nhưng nếu tất cả không như nghĩ thì người ta sẽ nhìn cô ra sao? Nếu đơn giản chỉ là anh không thích gặp cô thì cô sẽ rất vô duyên sao?

Chuyến đi lần này, cả lớp sẽ ở nhà đi Huyện, di ruột của cô đang kinh doanh nhà nghỉ ở Cát Bà. Khu nhà nghỉ của di không rộng lắm, ở gần biển, sạch sẽ và dễ chịu. Ngoài di ra thì trong nhà còn 5 người làm nữa và cô đều quen họ cả. Có ba nhân viên dọn phòng, một nhân viên lễ tân và anh Công là người hay lượn lờ ngoài bến tàu để chào mời khách, chăm sóc cây cảnh và lái xe.

Sau khi nói chuyện cùng dì, Thảo Nhi đưa các bạn lên nhận phòng và chuẩn bị giúp dì làm bữa trưa cho lớp. Lũ bạn ào ngay ra phố chơi. Cô chợt nhớ là hôm nay không thấy anh chàng nào đi cùng Trang Chim Lợn. Hay gã Dark kia đã cho nó leo cây? Có điều là sao cô vẫn thấy nó vui vẻ, thậm chí còn là đứa đầu tiên biến mất khỏi nhà nghỉ khi vừa đến đây. Mãi sau bữa trưa, khi mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, cô mới bắt chuyện được với con bạn.

- Anh bạn này bạn không đi được à?
- Đâu có.- Nó lắc đầu ráo hoảnh- Anh ấy đang ở trên đảo này rồi mà.
- Sao tao không thấy anh ta đi cùng lớp mình?
- Anh ấy đi cùng hội bạn đến đây từ trước rồi. Chiều nay anh ấy sẽ đi chơi cùng lớp mình.
- Mà gặp anh ta rồi à?
- Ừ, hồi nãy đến là tao đi tìm anh ấy ngay mà.
- Trông anh ta thế nào?
- Hết sảy... Mà cứ gặp mới biết được.
- Có vẻ như mày say nắng thằng cha đó rồi.- Cô khoác chiếc áo chống nắng lên, tủm tỉm.
- Đi đâu thế? Tao đi với.
- Ở đây mà ngủ trưa đi, tao đi thuê tàu để chiều ra vịnh chơi. Lát về tao sẽ gọi. Nhắn anh chàng của mày đến sớm nhé, muộn là cho ở nhà đấy.

Cô nói câu cuối cùng rồi đi ra ngoài.

Nắng tháng tư ở đảo thực sự gay gắt. Thảo Nhi bước vội trên con phố vắng, đôi mắt nhắm lại. Dì Huyền dặn cô tìm thuê tàu của bác Trương. Trước đây bác lái tàu cho chú Lâm, chồng dì, sau đó nhờ sự giúp đỡ của chú mà bác mua được tàu riêng để chở khách du lịch đi thăm biển.

Đang bước nhanh trên phố, một chiếc xe màu hồng vượt qua cô, rồi đột nhiên nó đi chậm lại và lùi đến chỗ cô. Chiếc xe thật đẹp và trang nhã. Cửa kính hạ xuống, nhưng lần này lái xe lại là một cô gái, một cô gái tóc nhuộm đỏ, đeo kính màu ánh tím, mặc chiếc áo đen sát nách cổ lọ. Nhoẻn miệng cười với cô, chị nói:

- Em có phải là người sống ở đây không? Chị muốn hỏi đường.
- Chị muốn tìm chỗ nào ạ?

Cô gái đưa cho cô một tờ giấy, trên ghi một dòng địa chỉ. Thảo Nhi chỉ về phía trước, nói :

- Chị đi về phía trước khoảng 100m, sau đó rẽ trái. Đi hết phố ấy, đến một ngã tư thì rẽ sang trái tiếp, lên dốc. Chắc ngôi nhà này ở cuối cái dốc ấy.
- Chị loay quanh ở đây cả buổi mà tìm mãi không ra. Cảm ơn em nha.

Chiếc xe lại phóng vọt đi. Cô đứng ngẩn ra mãi mới đi tiếp.

Chiều, cô gọi điện về cho anh Công bảo đưa cả lớp ra bến tàu rồi đứng bàn lịch trình với anh lái tàu. Đột nhiên, một bàn tay đập bộp vào vai cô và có tiếng của Trang :

- Này, có người muốn làm quen với mày đây.

Cô quay lại, nhưng rồi cô lặng ngắt, nụ cười vụt tắt trên môi khi thấy người đứng sau lưng con bạn. Cái anh chàng cao lớn, lịch lãm, cuốn hút đó đâu phải ai xa lạ, chính là Khánh.

- Không làm em bất ngờ chứ?

Cô bối rối trước anh. Có nằm mơ cô cũng không tin rằng Khánh, người mà cô ngày đêm nghĩ đến lại xuất hiện trước mặt cô trong hoàn cảnh này. Nhưng anh đứng đó, cùng Trang, không lẽ anh chính là Dark mà Trang hay nhắc đến?

- Hai người quen nhau à?- Trang có vẻ ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên là không rồi.- Thảo Nhi lắc đầu đáp, nhưng cô không dám nhìn vào mắt Huy Khánh.
  - Đây là anh Khánh. Còn đây là Nhi, bạn thân của em.- Trang giới thiệu.
  - Chào anh.- Cô ngoan cổ tỏ ra xa lạ với Khánh, mặc dù hai hàng lông mày của anh càng lúc càng chau lại khó hiểu.
  - Chào em.- Cuối cùng Huy Khánh đành phải chấp nhận cái cảnh trở trêu này.
  - Thôi hai người lên tàu đi.- Cô quay đi, tim suýt rớt ra ngoài khi nghe thấy giọng ầm áp của anh, cái âm thanh mà cô luôn mong ngóng suốt hai tuần qua. Cô rướn cổ giục mọi người nhanh chóng lên tàu.
- Trên đường ra đảo Khi, đầu óc Thảo Nhi quay cuồng và không tập trung được. Cô trốn ra ngoài khoang tàu hóng gió, nhưng cái chính là để không phải chấp nhận cái cảnh nhìn Khánh như một người xa lạ.
- Em biết bơi chứ?- Tiếng anh ở phía sau làm cô giật bắn.
- Cô quay lại lúng túng:
- Anh không ở trong đó nói chuyện với mọi người sao?
- Đưa lon nước cho cô, anh quay lưng dựa vào lan can đáp:
- Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh. Em biết bơi chứ?
  - Em nghĩ đó chỉ là một câu bắt chuyện, chứ không phải câu hỏi cần thiết phải trả lời.- Cô quay sang nhìn cặp kính xanh đen của anh và không biết ánh mắt anh lúc này thế nào?
  - Đúng là người ta hay hỏi như thế để vào chuyện, nhưng anh hỏi vì anh quan tâm đến người con gái anh yêu quý.
- Thảo Nhi đỏ mặt quay đi. Cô lảng sang chuyện khác:
- Em rất bất ngờ khi anh chính là người mà Trang hay nhắc. Tại sao ngay từ đầu biết bọn em là bạn cùng lớp mà anh không nói với em.
  - Vì anh không thích.
- Nhi cau mày vì câu trả lời không mấy thân thiện của anh. Khánh cười:
- Có lẽ em chỉ chấp nhận cái kiểu nói ngang này khi nó xuất phát từ Long thôi đúng không? Anh không muốn nói nhiều về mối quan hệ với bạn em. Anh chỉ muốn em biết một điều, anh nhận lời bạn em là vì em.
  - Vậy còn cuộc đua xe của các anh?
  - 4 giờ chiều mai mới đua.
  - Không lẽ cuộc đua được tổ chức ở đây sao?
  - Đúng vậy. Cát Bà chính là trường đua xe Ngư Long nổi tiếng của dân đua xe hơi.
  - Thế thì anh đến đây không phải vì em, cũng không phải vì Trang, đơn giản vì cuộc đua mà thôi.
  - Em không tin những lời anh nói à?
- Cô chưa kịp đáp thì có tiếng Trang reo lên từ phía sau:
- Đến đảo rồi. Bãi biển ở đây đẹp quá! Hai người ở ngoài này à?
  - Bảo mọi người chuẩn bị lên đảo nhé!- Cô cười.
- Trang đi vào thông báo cho mọi người, Huy Khánh tiếp:
- Lần này Long cũng đến đây.
  - Em biết. Em có gặp anh ấy trong gara ô tô khi anh ấy đang xem xét kỹ thuật của Silver Wings. Anh ấy là giám sát kỹ thuật của chiếc xe đó à? Mà gara đó là của anh phải không?
  - Đúng vậy. Em đến đó và gặp nó à? Nhưng anh đâu có nói cho Trang biết địa chỉ của xưởng xe đó.

- Chỉ là tình cờ bọn em đem xe của chị nó đến chỗ đó sửa thôi. Lúc đó em đâu có biết, anh ấy cũng không nói gì.

Câu chuyện của cả hai bị ngắt quãng giữa chừng vì tàu bắt đầu cập bờ. Cả bọn trở về từ vịnh Lan Hạ lúc chiều tà, mặt trời khuất bóng và không khí đã dịu đi nhiều. Khánh tạm biệt mọi người để trở về khách sạn và hẹn sẽ quay lại sau bữa tối.

*

Về đến nhà nghỉ, mọi người rủ nhau ra biển tắm, chỉ có Thảo Nhi là ở lại cùng dì Huyền sắp bữa tối cho mọi người. Làm xong cơm tối, cô quyết định đi dạo trước khi mọi người về đông đủ. Đã một năm rồi cô không về đây nên mọi thứ có vẻ đổi khác đi rất nhiều. Một con đường nhựa mới mở xẻ ngang qua núi, chạy tít sang phía bãi tắm bên kia. Tò mò, cô đi mãi theo con đường mới đó.

Đang bước đi, một tiếng còi ô tô làm cô phải giật thót. Quay đầu lại, cô nhận ra chiếc xe Silver Wings và ngồi sau tay lái không phải ai khác chính là Long. Hôm nay mui xe đã được hạ xuống. Nhận ra cô, Long cho xe tấp vào lề đường và dừng hẳn lại.

- Muốn đi dạo chứ?

Cô nhìn anh, lắc đầu:

- Không, em trở về ngay đây thôi.

- Nếu Huy Khánh mời cô thì cô có đi không? Tôi đang chạy thử xe trước cuộc đua. Nếu cô không thích thì thôi. Tôi hơi bất ngờ khi thấy cô ở đây, mà những việc làm tôi bất ngờ không nhiều đâu.

Cô khẽ cười và mở cửa xe ngồi vào. Long không nói gì nữa, anh nhấn ga phóng đi. Cô quay sang nhìn anh, lúc này vẫn đang chăm chăm nhìn thẳng về phía trước. Lâu lắm rồi từ sau hôm anh ở phòng của cô, bây giờ cô mới lại nhìn kỹ gương mặt anh. Vẫn gương mặt lạnh lùng, kiêu ngạo và đầy hấp dẫn y như lần đầu hai người gặp nhau. Hình như ngay cả khi gặp nguy hiểm, gương mặt ấy vẫn không bộc lộ bất kỳ sự yếu đuối nào. Thảo Nhi không còn cảm thấy sợ Long như những lần trước nữa, thay vào đó là một sự cảm thông. Mỗi người đều có một vết thương sâu thẳm trong tâm hồn, Long là người phải chịu hơn một vết thương. Những nét cục cằn, đứng đưng trên gương mặt không thể che được nỗi đau buồn đến u uất của anh. Long có lẽ đã bị thương rất nhiều, nhiều đến nỗi tình cảm của anh ta dường như bị chai sạn, nhiều đến nỗi như Khánh nói, anh thay đổi mọi thứ như chạy trốn những nỗi đau đó.

- Tại sao cô lại ở đây?

- Em đến đây du lịch cùng lớp. Mọi người đang tắm nên em tranh thủ đi dạo chút.- Cô quay mặt nhìn ra biển.

- Cô thấy nơi này thế nào?

- Giờ em mới biết ở đây có một trường đua xe nổi tiếng như thế. À quên, chắc anh không biết đây là quê ngoại em nhỉ? Em cũng ít khi về đây lắm.

- Chúng ta sắp đi vào con đường đua đó.

- Công việc của anh là giám sát kỹ thuật cho xe hơi thể thao à? Tại sao anh lại chọn nó?

- Vì đơn giản một người yêu xe thực thụ phải hiểu được mọi thứ liên quan đến xe.

- Vậy anh có thích đua xe không?

- Tại sao cô cứ hỏi những câu vô nghĩa như vậy?- Anh hỏi lại.

- Vì thấy anh với anh Khánh có nhiều sở thích giống nhau.

- Cô hiểu rõ về nó vậy sao?

- Thực ra thì không. Nhưng cũng biết một vài thứ, ví dụ như hai anh đều thích xe này, đều thích chơi bóng rổ nữa...

Long không nói gì thêm nữa, anh dừng xe và thắt dây an toàn cho cô rồi mới tiếp :

- Nếu cô sợ thì cứ nhắm mắt lại.

Thảo Nhi lơ mơ đoán ra anh định làm gì, nhưng cô sợ đến độ không kịp lên tiếng phản đối. Mui xe được kéo lên và cái mà cô cảm nhận được ngay sau đó là một cái giật mạnh khiến cô bị ép chặt vào thành ghế. Chiếc xe chồm lên và phóng vọt đi. Cô hét lên. Con đường lúc này không còn men theo bờ biển nữa mà đã đi cắt vào bên trong, xuyên qua vườn quốc gia Cát Bà. Mỗi lần đến khúc cua, cảm tưởng chiếc xe lao ngay vào vách núi dựng đứng hoặc những thanh chắn ven đường, cô lại nhắm chặt mắt và la hét. Thỉnh thoảng cô đưa mắt cầu cứu Long như muốn anh ta dừng lại nhưng Long vẫn mặc nhiên nhìn thẳng về phía trước với một sự tập trung cao độ. Cô hét lên:

- Dừng lại mau. Hãy cho tôi xuống. Cứu tôi với.

Nhưng hình như tiếng hét của cô không lọt vào tai anh. Tiếng gió, tiếng động cơ xe, tiếng bánh xe nghiền chặt xuống lòng đường át hoàn toàn tiếng hét của cô. Đi hết đường núi, chiếc xe lại đi ra con đường ven biển. Đây là một đoạn đường nguy hiểm, các lái xe được yêu cầu giảm tốc độ khi qua đây, nhưng chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ Long đã giảm tốc độ cả. Nhi tiếp tục la hét, cầu xin, thậm chí cô bắt đầu khóc nhưng Long vẫn hoàn toàn dừng đứng không để tâm. Cuối cùng, kim đồng hồ cũng giảm dần rồi chiếc xe dừng lại. Hạ mui xe xuống cho gió lùa qua, Long đưa cho cô chiếc khăn tay.

Thảo Nhi khóc òa lên vì sợ hãi. Đúng lúc đó có tiếng con gái ở phía sau làm cả anh và cô phải quay lại.

- Hải Long đúng là Hải Long, ngay cả khi chở người đẹp bên cạnh mà anh vẫn liều mạng như thường. Anh không thấy là anh đã làm cô bé dễ thương này khóc đấy à?

Một người xuất hiện ngay cạnh cửa chỗ Thảo Nhi. Cô ngược mắt nhìn và nhận ngay ra chị con gái hồi đường mình hồi trưa. Lúc này chị mặc một bộ đồ màu trắng trông rất dễ thương.

- Anh có cần lái xe như thế không? Như vậy là rất nguy hiểm, đó không phải phong cách của anh.

- Chẳng phải do cô sao?- Long nhếch mép cười hỏi lại.

- Tại tôi thấy anh tăng tốc nên tôi cũng phấn khích quá, muốn thử anh chơi, không ngờ anh lại đua thật.

- Stylish Girl của cô vẫn sung sức lắm.

Thảo Nhi ngoảnh lại phía sau. Thì ra chiếc xe cô gặp lúc trưa chính là chiếc xe nổi tiếng thứ hai sau Windy. Khánh từng nói chủ nhân của chiếc xe này rất thú vị, thì ra đúng là như vậy. Một cô gái trẻ đầy cá tính, lại mang một vẻ ngông không thua gì Long cả. Vừa rồi, qua gương chiếu hậu, Long nhận ra nó đang đuổi theo mình nên đã tăng tốc và đua ngầm với chiếc xe này. Cô gái trẻ tiếp:

- Mà Silver Wings hình như chạy không tốt như năm ngoái đúng không? Tăng tốc quá chậm, phanh cũng không tốt lắm. Tôi vẫn thích Windy hơn, nhưng tiếc là lần này nó vắng mặt.

- Cô về khách sạn trước đi, tôi đưa cô bé này về đã.

- Không cần đâu.- Thảo Nhi mở cửa xe và bước xuống- Tôi sẽ tự về nhà. Tôi nghĩ là tôi không thể ngồi cùng anh trên chiếc xe đó thêm một phút giây nào nữa.

- Từ đây về đó cô biết bao xa không?- Anh cười nhạt.

- Tôi không quan tâm. Thà thế còn hơn đi chung với anh.

- Thì ra anh ép người ta đua xe à? Như thế là không tốt đâu.- Chị con gái bật cười- Thôi anh cứ về trước đi, tôi sẽ giúp anh đưa cô bé dễ thương này về.

Long nhìn Thảo Nhi, ánh mắt có chút hối hận, nhưng rồi anh mím môi và phóng vù đi. Chị con gái quay trở về xe, nổ máy và đánh lên chỗ cô.

- Lên xe đi em, chị sẽ đưa em về.

Thấy cô còn ngần ngại, chị tiếp :

- Chị đã hứa với anh Long mà không giữ lời thì không xong với anh ấy đâu. Vả lại, coi như chị trả công em đã chỉ đường cho chị hồi trưa.

Thảo Nhi ngồi lên xe ngay ngắn rồi, quay sang nói:

- Em tưởng chị không nhớ ra chứ?

- Không, chị nhận ra em ngay mà. Chị là Tú Linh, còn em?

- Em tên Nhi ạ.

- Yến Nhi?

- Dạ không, Thảo Nhi ạ.

- Cái tên nghe hay quá!

- Tại sao chị thích đua xe? Con gái không hợp với những môn thể thao mạo hiểm này mà.

- Vì chị thích, vẫn có ngoại lệ mà em. Tại sao em lại ngồi xe với anh Long vậy? Hai người quen nhau à? Sao chị chưa gặp em bao giờ nhỉ?

- Chị nói Silver Wings là xe của anh Phong sao?

- Anh Phong là ai?- Tú Linh tỏ vẻ không hiểu.

- Ý em là anh Long ấy. Xe đó của anh ta ạ ?

- Tất nhiên. Chẳng lẽ quen anh ấy mà em không biết Silver Wings là xe của anh ấy sao?- Tú Linh cảm thấy hơi buồn cười.

- Em tưởng anh ấy là giám sát kĩ thuật của xe đó hay một nghề gì đại loại như thế?- Cô nhún vai.

- Dĩ nhiên là không rồi.

- Như vậy là ngày mai cả anh ta và anh Khánh đều đua ạ?

- Em biết cả anh Khánh cơ à? Đặc biệt nhỉ? Thế mà bọn chị lại chẳng ai biết em cả. À, nghe nói lần trước anh Khánh dẫn một cô bé lạ mặt đến đại bản doanh của hội đua xe, cô bé đó không phải là em đây chứ?

Nhi chỉ khẽ gật đầu. Cô còn chưa hết shock với cái tin Long chính là chủ của chiếc xe đình đám Silver Wings.

- Suy nghĩ gì mà ngẩn ra thế em? Chị nghĩ em phải có gì đó thật đặc biệt vì anh Long có vẻ quan tâm đến em lắm mà.

- Không đâu chị. Em và anh ấy chỉ quen sơ sơ thôi. Con người anh ta đâu có quan tâm ai ngoài bản thân anh ta đâu chứ ạ.

- Sơ sơ à?- Tú Linh vẫn có vẻ kinh ngạc- Thực sự là chỉ thế thôi sao? Đúng là em chưa hiểu gì về anh Long, đúng không?

- Thực ra em không thích anh ta nên cũng không cần hiểu. Con người anh ta rất đáng chán ghét, sống không mục đích hay hoài bão mà chỉ mãi mê với những thú vui phù phiếm.

- Em đang ám chỉ cả chị đây à?- Tú Linh tủm tỉm cười.

- Không ạ, em không có ý nói chị đâu. Chị thật sự rất đáng mến mà.- Cô vội thanh minh.

- Người không hiểu gì về anh Long như em mà gần anh ấy được thì quả thật lạ.- Tú Linh chất lưỡi.- Riêng cái việc chở em trên chiếc xe con cưng của anh ấy đã làm chị ngạc nhiên lắm rồi. Xưa nay, anh Long nổi tiếng là một người có trái tim lạnh. Dù một cô gái có đẹp đến độ nào đi chăng nữa, dù cả thế giới có nhìn cô ta đây khao khát thì với anh Long cũng chỉ như bất kì người nào khác. Rất nhiều cô gái đã phát điên lên bởi ánh mắt hờ hững vô cảm đó.

- Anh ta ngoài việc đua xe và đi gây phiền hà cho người khác thì chắc chẳng biết làm gì hơn đâu.

- Đó chỉ là cách nhìn phiến diện của em thôi. Chứ chị thấy con người anh ấy quả thật rất dễ thương, chỉ là người ta không hiểu anh ấy nên mới nghĩ vậy. Mà em là người ở đây à?

- Dạ quê ngoại em ở đây. Em đến đây du lịch cùng lớp. Em đang học ở Hà Nội ạ.
  - Hay quá!- Tú Linh reo lên- Về Hà Nội chị nhất định sẽ tìm và rủ em đi chơi nhé. Đọc cho chị số phone của em đi.
  - Cô đọc số.
  - Ngồi xe với anh Long sợ lắm đúng không?- Vừa lưu số Linh vừa hỏi tiếp.
  - Dạ.
  - Anh ấy vẫn đùa như thế đấy. Liệu linh nhưng nói thật là cái phong cách của anh ấy làm mấy cô gái đổ rầm rầm.
  - Chị rất thích anh ấy đúng không?
  - Không, chỉ là yêu quý và ngưỡng mộ thôi. Ai mà chẳng thích có một anh bạn trai mà ra đường thấy gái đẹp không thêm liếc lấy một cái. Anh Long là người như thế đấy. Nhưng chị chỉ đối với anh ấy như bạn bè thôi. Cũng có khối cô ghen tức khi thấy chị đi cùng anh ấy và anh Khánh. Em rồi sẽ quen với chuyện đó. Chiều mai bọn chị đùa, em đến xem nhé!
  - Dạ không được ạ. Trưa mai bọn em về rồi. Về Hà Nội rồi chị em mình gặp nhau sau cũng được mà. Chị đừng ở đầu phố này được rồi ạ.
  - Đến rồi à?
  - Vâng.- Cô mở cửa và bước xuống xe- Cảm ơn chị đã đưa em về.
  - Đừng ngại, đã là bạn của anh Long, anh Khánh thì cũng là bạn của chị mà. Em về nhé. Hẹn gặp lại.
- Tú Linh vẫy tay và phóng xe đi thẳng. Khi chiếc xe đi khuất rồi, Thảo Nhi mới thông thả trở về nhà đi Huyền.

6. Phần I - Chương 06

Từ lúc nhìn thấy Huy Khánh trên đảo này, đầu óc cô lúc nào cũng không tập trung vào việc gì được. Lúc nào cô cũng nghĩ đến anh, mong gặp anh hoặc chỉ cần nhìn thấy anh là đủ. Cô mong sao trời nhanh tối để gặp Huy Khánh vì tối nay lớp cô sẽ có buổi giao lưu ngoài bãi biển.

Buổi tối, bãi biển đông nghẹt người. Nhưng lớp của Thảo Nhi vẫn tìm được chỗ ngon lành để tổ chức giao lưu. Nói một cách thẳng thắn thì Khánh là người nổi bật nhất trong đám con trai đi cùng lớp cô lần này. Anh mang cái dáng vẻ của một anh chàng công tử Hà thành chính gốc, đẹp trai, thư sinh, lịch lãm, nụ cười ấm áp chết người. Mấy cô nàng còn độc thân trong lớp biết anh không phải bạn trai của Trang thì ai cũng cố bắt chuyện và làm anh chú ý. Cũng chẳng có gì lạ vì Khánh đạt được mọi tiêu chuẩn của một chàng trai hình mẫu mà cô gái nào cũng mơ đến. Thảo Nhi không thể phủ nhận rằng chính cô cũng bị anh thu hút đến cỡ nào.

Nhìn Huy Khánh ngồi đàn hát trước con mắt thán phục của các cô bạn, Thảo Nhi thấy có gì đó không vui. Cô không muốn những người con gái khác nhìn anh như thế? Cô ghen chẳng? Anh ngồi cạnh Trang, đối diện với cô nên ngoài nhìn nhau, hai người không trao đổi với nhau được câu nào đến tận lúc cả bọn chia tay để đi về. Trang và một vài người nữa rủ Khánh và Nhi đi uống nước, nhưng cô từ chối. Cô không chịu được cái cảnh cứ phải nhìn Huy Khánh và không thể nói chuyện tự nhiên với anh trước mặt bọn bạn, đặc biệt là Trang được.

Về đến phòng, Thảo Nhi đi tắm rồi leo lên giường nằm đọc mấy cuốn truyện tranh mà Lâm- thằng con cả của dì Huyền và bằng tuổi cô để lại cả đóng trong phòng nó. Đọc được một chốc thì cô ngủ quên, đến tận khi có tiếng chuông báo tin nhắn cô mới tỉnh dậy. Là một số lạ nhưng khi đọc nội dung cô biết ngay là Huy Khánh: «Nếu em chưa ngủ thì ra bãi biển đi, chỗ chúng ta ngồi lúc này ấy. Anh đang ở đó. Anh muốn nói chuyện với em, đi một mình nhé!»

Nhắn một tin nhắn trả lời đồng ý, cô đi ngay ra bãi biển. Cô không muốn dối lòng, rằng chính cô cũng mong gặp anh muốn chết đi được.

Thảo Nhi đến chỗ hẹn thì thấy Khánh đang đứng quay mặt ra biển. Cô đứng phía sau anh, lặng im ngắm nhìn phải đến 2 phút, cho đến khi anh quay lại:

- Sao em đến mà không lên tiếng?

Cô không trả lời mà hỏi lại bằng một giọng trêu đùa:

- Anh bị bọn bạn em bỏ rơi rồi à?

- Anh đã chào họ và ra về trước.

- Vậy sao anh còn hẹn em ra đây? Anh nên về nghỉ để ngày mai còn đua chứ?

- Em hỏi tại sao anh nói về nghỉ mà còn hẹn em ở đây à?- Huy Khánh quay sang nhìn cô, ánh mắt có vẻ bực bội.- Em đang đùa anh hay thực sự không hiểu đây?

- Em đùa chuyện gì ạ?- Cô hơi sợ ánh mắt của anh lúc này.

- Chiều nay em gặp Long à? Anh có nghe Tú Linh kể lại. Hai người đã nói chuyện gì vậy? Anh tưởng em không thích nói chuyện với cậu ta?

- Cũng chẳng có gì. Bọn em tình cờ gặp nhau mà. Nhưng sao anh lại hỏi vậy?

- Vì anh không thích em nói chuyện với bất kì gã nào khác. Cứ nghĩ đến em đã đi dạo cùng nó chiều nay mà anh thấy trong người khó chịu không thể chịu được rồi, em có hiểu điều đó không?- Khánh siết lấy vai cô và nói như hét làm cô phải run lên.

- Anh bị làm sao thế? Anh làm em thấy sợ đấy.

- Anh yêu em, Thảo Nhi. Anh thật sự không tài nào lý giải được tình cảm của anh từ phút đầu gặp em, nhưng chính người bạn thân của anh đã chỉ cho anh thấy em ở đâu trong trái tim anh.- Anh đột ngột kéo cô lại gần và ôm ghì lấy cô.

Thảo Nhi xúc động suýt bật khóc. Hình như cô mong đợi nghe câu nói này lâu lắm rồi. Thấy cô run lên trong vòng tay mình, Khánh vội buông tay, kinh hoàng hỏi:

- Sao người em lại run thế? Anh xin lỗi, chỉ vì anh quá bối rối mà thôi.

- Không phải đâu.- Cô bối rối quay mặt ra phía biển để che đi sự ngượng ngùng của mình.

- Em hãy suy nghĩ về những lời anh nói nhé! Anh thật lòng quan tâm đến em. Ngày mai mình gặp lại, em hãy cho anh một câu trả lời nhé!

Cô gật đầu. Anh tiếp:

- Vậy thôi, em về nghỉ sớm đi. - Vậy em về đây. Anh cũng nghỉ sớm đi nhé! Nhất định là phải về đích an toàn đấy. Không cần đưa em về đâu.

Khánh mỉm cười rồi bắt ngờ hôn lên trán cô và nói khẽ:

- Chúc em ngủ ngon. Anh rất hy vọng sau này luôn được chúc em ngủ ngon như vậy.

Đi được vài bước anh quay lại nói:

- À mà ngày mai chắc anh không đến đi chơi cùng bọn em được rồi. Có lẽ sáng mai phải chạy thử xe nữa.- Anh vỗ trán như chợt nhớ ra.- Vậy câu trả lời của em để đến khi về Hà Nội hãy trả lời anh nhé!

Cô gật đầu cười. Anh cũng cười. Cả hai đều đang vui trong lòng mà không biết rằng chính lời đề nghị định mệnh đó đã làm cả hai rẽ sang hai con đường hoàn toàn khác nhau trong tương lai.

*

3 giờ chiều ngày hôm sau, cả lớp chào dì Huyền rồi lên xe về Hà Nội. Thảo Nhi đã nhắn tin cho Khánh và chúc anh an toàn trong cuộc đua. Khi về đến Hà Nội thì trời đã tối mịt, nhưng Nhi thấy bồn chồn vì

Khánh không báo cho cô kết quả cuộc thi như đã hứa. Chẳng lẽ đã có chuyện gì không hay xảy ra? Không cầm được lòng mình, cô bấm số và gọi cho anh.

- Alô.

Tiếng con gái trả lời làm cô sững sờ. Tại sao lại có giọng nữ đáp lại vào giờ này? Thấy cô im lặng, đầu dây bên kia tiếp:

- Sao em gọi mà không nói vậy Nhi? Chị Linh đây.

Hết sức ngạc nhiên, cô buột mồm:

- Anh Khánh có đây không chị?

- Vậy em chưa biết gì à?- Linh ngạc nhiên hỏi lại.- Anh Khánh đã về Hà Nội ngay chiều nay rồi. Anh ấy đi cùng anh Long mà. Em vẫn chưa biết tin anh Long bị tai nạn trong cuộc đua sao?

- Sao ạ?- Cô nói như hét- Anh ấy bị tai nạn ạ? Thế có sao không ạ?

- Chắc là không có gì nghiêm trọng.- Giọng Tú Linh vẫn điềm tĩnh.- Anh Khánh đã đi theo trực thăng đưa anh Long về bệnh viện thành phố rồi lại bay thẳng về Hà Nội mà. Chị cũng đang trên đường lái xe về Hà Nội. Có gì sáng mai chị em mình gặp nhau rồi cùng vào thăm anh ấy nhé!

Tú Linh chào cô rồi cúp máy.

Thảo Nhi ngồi phịch xuống giường, mặt cắt không còn hột máu. Nếu nói là cô không quan tâm gì đến Long thì hình như cô đang dối lòng mình. Đặt tay lên ngực, cô khẽ cầu mong anh được bình yên.

Sáng hôm sau, Tú Linh đến đón cô sớm và đưa cô vào bệnh viện, vừa đi vừa kể vắn tắt cho cô nghe về vụ tai nạn. Thì ra trong khi Silver Wings đang dẫn đầu cuộc đua với một tốc độ kinh hoàng thì bất ngờ xuất hiện một chiếc xe gắn máy đi ngược chiều và đối đầu với anh. Long phanh xe lại rất nhanh, kết quả là chiếc xe chồm lên, lao qua hàng rào phân cách và lao thẳng xuống biển. Trong lúc mọi người hoảng loạn cứu Long thì chiếc xe đó đã nhanh chóng chuẩn êm không để lại dấu vết gì.

Phòng bệnh của Long là phòng VIP, hai người vệ sĩ đứng ngoài cửa nhất định không cho Linh và Nhi vào. Sau khi giới thiệu tên và chờ họ vào báo cáo, cả hai mới được vào thăm. Phòng bệnh này giống như một căn hộ riêng vậy. Bên ngoài phòng khách có một bộ bàn ghế salon sang trọng, trên tường là một bức tranh thêu khổ lớn. Lúc này trong phòng có khá nhiều người, trừ Khánh và Long ra, Nhi không biết một ai. Một không khí nặng nề và đáng sợ bao trùm cả căn phòng khiến cho Nhi cảm thấy nghẹt thở. Long ngồi trên một ghế đơn, tay vẫn để nguyên dây truyền nước, tay bên kia bị bó bột, trán thì quần băng trắng, mặt hơi xây sát.

Ngồi đối diện với Long là hai người đã đứng tuổi. Mặc dù trông họ có vẻ giản dị và hơi xoàng xĩnh so với những người giàu có, nhưng cô vẫn cảm nhận được những nét quý phái, đường bệ từ họ. Ba người ngồi trên ghế salon dài còn trẻ, một trong ba người chính là Khánh. Kéo cô ngồi vào ghế sau khi đã hỏi thăm tất cả, Tú Linh nói với hai người già:

- Lâu lắm rồi cháu mới gặp hai bác nhỉ? Trông bác Liên dạo này trẻ thế?

- Con gái càng lớn trông càng xinh nhỉ? Lại mau mồm mau miệng nữa.

- Anh không bị làm sao chứ?- Tú Linh nhìn sang Long vẻ quan tâm.- Trông anh te tua thê thảm quá đi!

- Cô nhìn thì biết rồi đấy- Anh đáp hời hợt.

- Tính nó thế, cháu đừng chấp nhé!- Người phụ nữ cười hiền hậu.

- Hì. Cháu quen rồi bác ạ. Bây giờ mà nghe anh ấy nói câu: “Anh không sao, cảm ơn em.” thì chắc cháu lẫn ra đây xiu mất.

Thảo Nhi cảm thấy cô như người thừa ở đây vì chẳng ai để ý đến sự tồn tại của cô cả.

- Thôi hai bác phải về đây. Các cháu trông nom Long dùm hai bác nhé!

Long bước bình quay đi khi được mẹ mình xoa đầu.

- Tụi con ở đây là được rồi.- Người ngồi bên trái Khánh đáp.

Không một lời chào, đợi bố mẹ đi rồi, Long quay sang nhìn Tú Linh:

- Hai người qua quán Ngọc Trai mua giúp tôi một suất cháo tu hài nhé!

“Hai người” ở đây nghĩa là bao gồm cả Nhi nữa. Tú Linh nói kháy:

- Vẽ chuyện. Không thích bọn này làm kì đà cản mũi thì cứ nói luôn ra, mệt anh quá đấy.

- Thôi, năn nỉ cô đó.- Long cười hiền khô khiến Nhi ngỡ ngàng. Con người này không ngờ khi cười lại dễ thương như thế?

Tú Linh ngúng nguẩy đứng dậy và lôi tuột Nhi đi. Từ đầu đến cuối trong căn phòng này, cô như diễn một vai câm vậy. Cô cảm thấy lạc lõng với những người ở đây, kể cả thái độ im lặng của Khánh nữa. Anh bỗng nhiên trong cô sao mà xa vời quá!

Nhi và Linh đã đi rồi, Long quay lại với vẻ mặt lạnh lùng thường ngày. Tùng hỏi:

- Cô gái đi cùng Tú Linh là ai vậy?

- Là người đã cứu Long lần trước.- Khánh đáp thay Long.

- Ra vậy.- Tùng nhếch mép cười.

Không ai trong những người còn lại hiểu câu “ra vậy” của Tùng có ý nghĩa như thế nào. Người ngồi bên tay trái Khánh hỏi sang một chuyện khác:

- Vậy vụ này chú tính sao?

Anh ta hỏi hướng vào Long.

- Có kẻ nhất quyết muốn tôi chết.- Long gằn giọng.

- Tao cũng nghĩ vậy. Và chủ mưu rất có thể là...- Tùng bỏ lửng câu nói.

- Trần Thắng Lợi. Hắn cay cú tao vì tao không những cướp cái hợp đồng resort ở Cát Bà mà còn ép hắn phải nhả ra một trong những thành quả của hắn.

- Giết thẳng đó là xong, việc gì chú phải nghĩ nhiều.

- Anh học được cách xử lý đó từ bao giờ thế?- Long liếc nhìn anh ta.

- Chính ngày đó chú đã dạy anh còn gì. Một thời gian làm ăn ở nước ngoài đã dạy anh rằng hãy đối với phó với kẻ thù bằng chính thủ đoạn của hắn. Bây giờ anh chẳng sợ những lời đe dọa vu vơ như trước nữa.

- Anh cứ làm một thằng con ngoan cho ông bà già nhờ đi. Việc của tôi, tôi sẽ tự giải quyết. Anh hãy chơi đẹp với hắn, đánh bại hắn ngay trên thương trường ấy. Cái mối thù ngày trước chẳng đáng để anh làm vậy đâu.

- Long nói đúng đấy, anh Phương.- Khánh gật đầu đồng tình.- Bây giờ anh đủ mạnh để hạ hắn mà không cần đến hai bác rồi.

- Hợp đồng cái resort ở Cát Bà tôi giao lại cho anh, coi như là tôi tạo cho anh bước đà, còn bay được lên hay không anh phải tự dựa vào sức mình thôi.

- Lâu lắm không gặp lại, không ngờ chú ngày càng giống bố. Tiếc là chú lại chọn đi con đường khác. Cũng đến lúc chú lo làm ăn đi là vừa đấy, chú có biết mẹ rất lo cho chú không?

- Cuộc sống của tôi thế nào tự tôi sẽ lựa chọn.

- Được rồi.- Phương đứng dậy- Anh biết là anh không thể thuyết phục nổi chú. Chú ở đây nghỉ ngơi đi, anh sẽ quay lại sau. Hai đứa ở lại với nó nhé!

Lúc này, Tú Linh và Nhi đang trên đường quay trở lại bệnh viện. Thấy Thảo Nhi cứ im lặng mãi, Linh gắng hỏi:

- Em nghĩ gì mà im lặng ghê thế?

- Em thấy em quá xa lạ với những người trong phòng bệnh của anh Long, như thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau vậy.- Cô thật thà đáp.

- Đây là em chưa quen thôi mà. Họ đều là những người rất dễ gần. Người mặc áo sơ mi kẻ ca rô chính là anh Tùng, một người bạn thân khác của anh Long. Anh ấy là một luật sư. Người còn lại là anh Phương, anh trai của anh Long.

- Thật thế ạ?

- Chị biết là em sẽ ngạc nhiên mà.- Tú Linh bật cười. Đến ngay lần đầu khi gặp họ chị còn không dám tin họ là anh em ruột nữa. Chị nghe bố chị nói anh Long không giống bố mẹ mà giống một bà dì ruột. Cô ấy rất đẹp, nhưng đã qua đời từ 3 năm trước rồi. Em biết không, chị suýt trở thành chị dâu của anh Long đấy.

- Sao cơ ạ?

- Thật đấy. Bố mẹ chị và bố mẹ anh Long muốn kết thông gia nên muốn chị và anh Phương thành một đôi, nhưng chị đã không đồng ý.

- Tại sao không ạ?

- Vì bọn chị đâu có yêu nhau. Anh Phương sau đó sang Úc và nghe nói đã lấy vợ bên đó rồi. Hai người họ mới về Việt Nam được vài tuần thôi.

Nhi im lặng nghe Linh kể về những kỉ niệm của ngày trước, khi bố mẹ cô nhất định bắt cô lấy Phương. Nhưng như chợt nhớ ra điều gì, Thảo Nhi quay sang hỏi:

- Thế còn Silver Wings và Prince Sun, hai chiếc xe ấy vẫn ở Cát Bà ạ?

- Không, sáng nay hai chiếc xe sẽ về đến Hà Nội. Silver Wings hư hại khá nặng. Chiếc xe đó là quà tặng sinh nhật của dì anh Long nên nó rất quan trọng với anh ấy.

Thảo Nhi thở phào vì cuối cùng Long cũng được bình an. Nhìn thấy anh vẫn bình thường, thậm chí là có thể ngồi nói chuyện với cái giọng thường ngày mà cô rất ghét, nhưng cô vẫn thấy vui.

Khi Nhi và Linh về đến bệnh viện thì Phương và đám vệ sĩ đã rời đi. Khánh cũng không còn ở đấy, chỉ có Tùng đang nằm dài trên salon đọc báo một cách lười biếng, còn Long đang được mấy cô y tá giúp thay băng ở đầu. Thấy hai người đi vào, Tùng nhồm đậy, còn Long thì mở mắt ra.

- Bữa sáng muộn đấy em gái.- Tùng mỉm cười nói, mắt không chừa liếc sang Thảo Nhi.

- Anh Khánh đâu rồi?- Linh ngạc nhiên hỏi.

- Nó có hẹn khám với một ông lớn nên về rồi.- Tùng đáp hờ hững.

Thảo Nhi cố nén một tiếng thở dài thất vọng.

- Nghe nói em chính là người đã giúp đỡ Long dạo trước đúng không?- Tùng chợt quay sang cô.- Anh là Tùng, bạn của Long, tên em là gì?

- Cô bé tên Thảo Nhi.- Linh xen vào- Cái kiểu nói chuyện của anh làm em sồn hết cả gai ốc lên rồi.

Tùng chưa kịp đáp lại thì Long lên tiếng:

- Chiếc xe đã về đến Hà Nội rồi, mày qua công ty bảo hiểm lo thủ tục cho tao đi.

- Ủ, vậy tao đi một lát sẽ quay lại.

Tùng chào hai cô gái và đi luôn. Trong phòng chỉ còn lại ba người. Trong khi Tú Linh thao thao bất tuyệt về mấy thứ liên quan đến xe cộ thì Long ngồi ăn một cách ngon lành. Chợt có tiếng gõ cửa rất nhẹ và lịch sự. Long buông thìa, nói với Linh:

- Ra mở cửa giúp tôi đi.

Tú Linh vui vẻ đứng dậy. Long quay sang nói với Nhi, vẫn một mực im lặng nãy giờ:

- Cô giúp tôi đem bỏ nó vào thùng rác trong bếp rồi giúp tôi lấy cái áo sơ mi ở trong tủ. Chiếc áo này toàn mùi thuốc sát trùng, tôi không thở được.

Cô ngoan ngoãn làm theo lời anh. Khi mang áo ra cho Long, cô giật mình thấy Năm Đại Bàng đang ngồi lù lù trên ghế, còn Tú Linh thì không thấy đâu. Hôm nay, Năm Đại Bàng ăn mặc có hơi khác. Tóc anh ta chải cụp xuống và anh ta bận một chiếc áo sơ mi hơi nhăn nhúm, một chiếc quần bò bụi. Nếu không có vết sẹo dài cắt ngang mà thì không ai dám cho rằng anh ta là một đại ca giang hồ có tiếng. Có lẽ hắn cố ăn mặc một cách lương thiện nhất khi đến đây. Cô đưa mắt nhìn Long, hỏi trống:

- Chị Linh đâu rồi?

- Về rồi. Ở nhà cô ta có việc gì đó.

- Nếu không có việc gì thì em cũng về đây.- Cô vợ vội cái túi xách ở trên ghế.

- Khánh nói nếu cô không có việc gì quan trọng thì ở lại đợi nó. Xong việc nó sẽ đến ngay.

- Vậy thì hai anh cứ nói chuyện đi, em ra ngoài một lát sẽ quay lại.

Cô vừa định quay đi thì Long đã chớp lấy cổ tay cô, kéo cô ngồi phịch xuống ghế. Anh thản nhiên nói tiếp:

- Cô ở lại giúp tôi gọt táo mời khách ăn đi.

Nhi đưa mắt nhìn Năm Đại Bàng, lúc này vẫn đang ngồi đợi tiếp tục câu chuyện vừa mới bị cô ngắt quãng. Rồi cô miễn cưỡng kéo đĩa táo lại gần, bắt đầu gọt, nhưng trong lòng thì vẫn sợ hãi và lo lắng.

- Nghe nói anh bị thương, anh em rất lo lắng.- Năm Đại Bàng lên tiếng, vẫn cái giọng trầm trầm và có uy ấy.

- Nói anh em yên tâm, tôi không sao. Cũng không cần động tay vào chuyện lần này, tôi sẽ tự giải quyết được.

- Vậy tôi yên tâm rồi. Anh ở lại dưỡng thương cho lành hẳn rồi hãy ra nhé! Mọi người rất muốn đến thăm anh nhưng sợ làm phiền tới anh.

- Tôi biết anh em có lòng thể là được rồi.

- Vậy tôi đi đây.

Năm Đại Bàng đứng dậy, chào một cách chân thành rồi lại đội sụp cái mũ lên đầu và đi ra. Nhi nhìn trái táo đang gọt dở trên tay, rồi lại nhìn Long thần sắc. Phớt lờ ánh mắt của cô, anh chậm rãi lần cởi từng chiếc cúc áo. Thảo Nhi thoáng đỏ mặt dù đây chẳng phải lần đầu cô nhìn thấy cơ thể anh ta. Do bị gãy một tay nên loay hoay mãi anh mới cởi được áo ra. Cô nhận thấy ngực anh cũng được băng trắng lại. Đặt trái táo xuống, cô hỏi:

- Anh có thể tự mặc áo được không?

- Cô nghĩ tôi vô dụng thế sao?- Long liếc nhìn cô.

- Ngực anh bị sao thế?

- Gãy hai xương sườn. Không sao.

“Vậy mà còn nói không sao ư?”- Cô trầm nghĩ. Bây giờ cô mới nhận ra những vết thương cũ của Long đã hoàn toàn biến mất, không để lại dấu vết gì, dù chỉ là những vết sẹo nhỏ nhất. Cô cứ ngây ra cho đến khi Long ngẩng đầu lên nhìn cô khiến cô bối rối cúi xuống bỏ quả táo vừa gọt xong. Long lại tiếp tục công việc mà không biểu lộ thái độ gì. Không khí yên lặng làm cô thấy ngột thở, cô đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Bố mẹ anh có vẻ rất thương anh đấy chứ? Tại sao anh không sống cùng họ? Dù sao thì sống bên cạnh những người thân vẫn là tốt nhất mà.

- Tôi không quen.- Long đáp lại, giọng nhẹ nhàng khiến cô cảm thấy hơi chông chênh.

- Lần đầu tiên em nghe có người nói không quen sống cùng bố mẹ đấy.

- Cô không biết thì đừng phát biểu lung tung nữa.- Long gần giọng, cố kết thúc cái chủ đề mà anh rất ghét này.

- Anh luôn cho là tôi rắc rối, không hiểu chuyện. Ít nhất thì cũng phải cho tôi biết rồi mới đánh giá được tôi có hiểu hay không chứ?- Cô cự lại.

Long lặng thinh. Anh lại bắt đầu cái thái độ khép mình lại và thờ ơ với xung quanh như bao lần khác. Cô muốn đứng dậy, ra ngoài để không khí trong phòng bớt căng thẳng, nhưng đúng lúc ấy thì anh lại đột ngột nói tiếp:

- Họ đã vứt bỏ tôi ngay từ khi tôi còn bé. Họ không có lý do gì để đòi hỏi ở tôi một thái độ khác hơn cả. Trong thâm tâm họ, tôi chỉ là một thằng bé láo lếu, ranh mãnh, lười biếng và cứng đầu mà thôi.

Nhi chết sững trước lời bộc bạch của anh. Hình như đôi mắt luôn cao ngạo kia vừa chùng xuống và có cái gì đó long lanh nơi mi mắt. Long quay mặt đi. Khi ngoảnh lại, mắt anh lại ráo hoảnh, khô khốc và lạnh nhạt.

- Vậy anh đã lớn lên mà không có sự quan tâm của cha mẹ sao?

- Nói vậy đủ rồi.- Long dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại. Anh lúc nào cũng dừng câu chuyện với cô một cách ngang chừng như thế khiến đôi khi cô cảm thấy hẫng hụt.

Lại có tiếng gõ cửa. Cô đứng dậy. Sau cánh cửa là hai cô gái trông rất đẹp mà cô đoán họ là những người mẫu. Thấy cô, hai người họ ngừng cười, nhìn nhau rồi cô gái ôm bó hoa hỏi bằng giọng hách dịch:

- Anh Long ở trong này à?

Cô khẽ gật, thế là hai người họ xô cô ra và đi vào. Hai cô gái ríu rít chào anh rồi ngồi xuống hai bên thành ghế nơi Long đang ngồi.

- Sao hai cô biết tôi ở đây?

- Bọn em biết tin từ chiều qua. Hồi mãi mới biết anh ở đây. Ai cũng lo cho anh hết á.

- Vậy hai cô cứ ngồi đây đi, tôi có cái hẹn với bác sĩ đi chụp lại não rồi.- Anh lạnh lùng đứng dậy và đưa mắt ra hiệu cho Nhi đi theo mình.

- Anh sẽ trở lại ngay chứ?- Hai người tên tò đưa mắt nhìn nhau.

- Dĩ nhiên, nếu hai cô có thể chờ.

Thảo Nhi vội theo Long. Nhưng khi thấy anh đi vào thang máy và xuống thẳng tầng 1 rồi đi ra sân, cô ngạc nhiên hỏi:

- Không phải anh phải đi chụp X- quang sao?

- Cô định ngồi đó nghe họ cãi nhảm thì cứ quay lại.

- Nhưng anh đâu được phép rời khỏi bệnh viện.- Cô cau mày.

- Không được rời khỏi đây là ý của họ, còn có ở lại đây hay không là do tôi quyết định. Tôi nói rồi, nếu cô không đi cùng tôi cũng không sao...

Không yên tâm với việc để anh ra ngoài một mình trong tình trạng này, Thảo Nhi mím môi và chạy theo anh ra cổng.

7. Phần I - Chương 07

Long gọi taxi cho hai người và yêu cầu ra cầu Long Biên. Thảo Nhi rất muốn thắc mắc về nơi đến đó, nhưng rồi cô lại không hỏi. Đi được một lúc, Long yêu cầu người lái xe dừng lại trước một cửa hàng hoa. Một lúc sau, anh ôm ra theo hai bó hoa thạch thảo tím rất to. Cô quay sang ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh mua nhiều thế?

Long không trả lời. Im lặng một lúc, đột nhiên anh hỏi lại cô:

- Cô thích hoa gì?

- Hoa hướng dương.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả. Khi anh yêu ai đó thì làm gì có lý do nào ngoài yêu yêu đâu. Thích là thích thôi.

Long nhìn cô, hình như một hình ảnh của quá khứ lại ập đến tâm trí anh. Nhi vẫn tiếp tục:

- Nếu không xin được việc gì, em sẽ làm nghề trồng hoa để bán. Em sẽ trồng cả một cánh đồng hoa hướng dương. Còn anh, nếu không làm một kỹ sư điện máy thì anh sẽ làm gì?

- Tôi không biết.- Long khẽ đáp.

- Tại sao? Anh phải biết rõ hơn ai hết là anh thích gì chứ? Người ta lớn lên là nhờ có mơ ước mà.

- Tôi không tin cái triết lý vớ vẩn đó.- Anh hừ giọng.- Ngoài muốn đưa xe ra, tôi chẳng muốn làm gì cả.

- Chẳng lẽ anh chỉ có mỗi ước mơ là đưa xe thôi à? Thế anh sẽ làm gì để nuôi bố mẹ anh, rồi còn vợ con anh sau này nữa chứ?

- Cô thật nhiều chuyện.

- Rõ ràng là anh có ước mơ đúng không? Nhưng anh không muốn nói ra thì em cũng không ép đâu.

Long im lặng, xe đã đến chân cầu Long Biên. Thảo Nhi ôm bó hoa trong khi chờ anh trả tiền. Nhìn thấy cái ví của anh, cô lại nhớ đến hai bức ảnh trong đó. Có lẽ hai người con gái trong hai bức ảnh ấy chính là hai mối tình khắc cốt ghi tâm của anh. Một cảm giác thật lạ trào lên trong lòng cô, có cái gì đó đặng đặng nơi cổ họng mà cô không tài nào lý giải được. Mãi đến khi nghe anh nhắc cô mới lật đật chạy theo. Nhiều người đi qua nhìn theo hai người, nhất là nhìn Long. Bóng anh trùm gọn lên người cô, dưới cái nắng buổi sáng muộn. Cô không thể không thừa nhận rằng Long là một chàng trai thực sự hấp dẫn, với vẻ mặt ngang tàng, ánh mắt sắc lạnh nhưng cuốn hút. “Liệu có ai nghĩ hai người là một cặp không nhỉ?” Nghĩ vậy nhưng rồi cô tự cắn vào môi một cái để chế nhạo và trừng phạt cái ý nghĩ vớ vẩn của mình.

Thảo Nhi vẫn tấp tễnh bước theo anh. Dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc Long đổ lên một cách kiêu kì, mùi nước hoa nhẹ nhàng thoảng trong gió. Chiếc áo sơ mi ngắn tay trắng nếp vì được là lượt tương đối cẩn thận, khác xa với Hải Long của những lần gặp trước. Mỗi lần gặp anh là cô lại nhận ra anh khác đi. Lần thứ nhất, anh te tua trong bộ quần áo đầy máu và rách tới tả. Lần thứ hai, thứ ba anh giống một tên giang hồ tàn nhẫn. Lần thứ tư ở đảo lại là một người ham mê tốt cùng trò chơi tốc độ. Và hôm nay đây, anh có một cuộc sống gia đình phức tạp, một nụ cười hiền khô và là một người đàn ông hấp dẫn theo đúng nghĩa.

Long dẫn cô xuống bãi giữa sông Hồng, rồi lại đi tuốt về phía cuối bãi. Thảo Nhi đã phải thốt lên ngạc nhiên khi thấy ở đó có một ngôi mộ xây bằng đá cẩm thạch. Lẽ nào Long mua hoa đến viếng ngôi mộ đơn độc này? Đúng như cô dự đoán, anh đến trước ngôi mộ và đặt bó hoa lên trên. Cô bước lại gần hơn và giật mình khi nhìn vào bức di ảnh trên mộ. Chính là một trong hai cô gái có trong bức ảnh anh giữ trong ví. Bia mộ có ghi tên “Ngô Khánh Linh”- đúng là mối tình đầu của anh. Chị đã qua đời được 5 năm.

Long cứ đứng lặng mãi trước ngôi mộ, chẳng nói gì cả. Chưa bao giờ cô thấy gương mặt anh trở nên u uất như vậy, một nét đau buồn có thể dễ dàng nhận thấy. Nụ cười của người con gái trong bức di ảnh sao mà ảm áp đến thế. Có lẽ vì thế mà những người đang sống không sao quên được.

Một lát sau, Long dợm bước trở lên cầu, mang theo bó hoa còn lại. Anh đi tiếp ra tận quãng giữa cầu rồi quăng bó hoa xuống dòng nước đục ngầu phía dưới. Một vài người nhìn anh hiều hi, Nhi cũng vậy. Rồi Long tựa vào thành cầu và cứ đứng mãi như thế. Mất một lúc, anh mới dứt mình ra khỏi tâm trạng đó và quay sang hỏi cô:

- Tại sao cô lại im lặng?

- Anh hỏi sao cơ ạ?- Cô hỏi lại vì nghĩ mình nghe nhầm.

- Tại sao cô không thắc mắc người trong ngôi mộ đó là ai? Mọi khi cô nhanh nhẩu lắm mà?

- Em sợ nếu em nói ra anh sẽ nổi giận.- Cô ấp úng đáp.

- Tại sao tôi lại nổi giận?

- Vì chắc chắn anh không thích điều này. Khi anh nổi giận, trông anh rất đáng sợ, nên tốt nhất là em sẽ im lặng.

- À phải, tôi quên mất là chúng ta đã gặp nhau trong hoàn cảnh như thế nào.- Long vẫn nhìn thẳng ra phía trước.- Nhưng cô cứ nói đi, tôi sẽ không nổi giận với cô.

- Thực ra em biết người trong ngôi mộ đó là ai. Lần trước khi anh bị thương, em đã vô tình nhìn thấy hình chị ấy trong ví của anh. Chị ấy hẳn là một người quan trọng với anh đúng không?

- Quan trọng ư?- Long lẩm bẩm.

- Bạn gái của anh phải không?

Long im lặng. Có những câu hỏi anh không biết phải trả lời như thế nào.

- Nếu người mà cô rất tin và yêu một ngày phản bội cô, thì cô sẽ làm gì?

- Nếu anh học được cách tha thứ thì anh sẽ vượt qua những chuyện đó dễ dàng thôi.

- Tha thứ ư? Tôi có thể tha thứ cho kẻ đã phản bội tôi và mang thai với một thằng khác sao?

- Nhưng chị ấy đã phải trả giá.- Giọng cô chùng xuống.- Thực ra, không người con gái nào lại không muốn sống trọn đời cùng người mà họ yêu và sinh con cho họ. Nhưng cũng vì rất nhiều lý do mà họ không thể đạt được điều mà họ mong muốn. Nếu không phải do hoàn cảnh bắt buộc, em sẽ quyết không bao giờ rời bỏ người em yêu.

- Vậy cô yêu ai? Người cô mong muốn sẽ sinh con cho là ai? Huy Khánh à?

Thảo Nhi đỏ mặt không đáp. Đúng là Khánh đã vụt đến trong tâm trí cô. Nhưng rồi cô vội xua đi hình ảnh đó. Sự việc sáng nay đã khẳng định cô không thuộc về thế giới của anh.

Không đợi câu trả lời từ cô, Long giục:

- Về thôi, nếu không thì mọi người sẽ náo loạn cả lên đấy. Sáng nay vất vả cho em rồi.

Long khẽ cười rồi quay người bước đi, cô ngẩn ra một lúc rồi lại vội vàng chạy theo anh.

Khi Long và Nhi về đến bệnh viện thì Khánh và Tùng đang đợi ở đó, có vẻ hơi bồn chồn. Điện thoại của cả hai đều bỏ lại ở phòng nên không biết cả hai đi đâu mà tìm.

Cái thái độ lạnh lùng cố hữu của Long dường như lại trở về với con người anh. Long chẳng nói gì với cô nhiều nữa mà quay sang giải thích với hai thằng bạn. Nhìn Khánh cười mà Nhi cứ ngỡ câu chuyện trên bãi biển mới tối hôm kia đã xảy ra từ lâu lắm, và hình như anh đã quên khoảnh khắc đó của hai người. Khi người ta mang đồ ăn trưa đến thì cô chào và ra về. Long gật đầu chào bằng quơ, còn Khánh đứng dậy và nói sẽ đưa cô về.

Ngồi trên xe, Thảo Nhi không biết nói gì, Khánh cũng lặng im. Mãi một lúc sau anh mới hỏi.

- Long không bắt nạt em chứ? Cảm ơn em đã ở lại với nó. Mấy hôm nay cả anh với Tùng đều bận quá.

- Không đâu anh ạ! Dù sao hôm nay em cũng rảnh mà.

- Thực ra cứ nghĩ đến chuyện đó là anh lại không tập trung vào việc được, thế nên xong việc là anh đến bệnh viện ngay.- Huy Khánh quay sang cười, một nụ cười rõ ràng là không vui vẻ gì.

- Anh đi đâu vậy? Nhà em ở hướng này mà.- Cô vội hỏi.

- Anh mời em đi ăn. Hình như chúng ta còn một chuyện chưa nói xong mà.

Nhi biết anh đang nói đến chuyện gì. Giá như ngay sáng hôm sau hai người gặp nhau thì có lẽ câu trả lời của cô sẽ không do dự như lúc này. Giờ đây, suy nghĩ của cô đã bị bao nhiêu chiều hướng tác động vào,

khiến nó không còn được như lúc đầu nữa. Cô sẽ trả lời anh thế nào đây? Có cái gì đó đang ngăn cản cô nói câu đồng ý với anh, một thứ tình cảm nào đó khiến cô không còn nghĩ đến anh trọn vẹn được nữa. “Tại sao yêu một người mà lại có thể đi mang thai với một người khác?” Câu hỏi của Long vắng vắng trong đầu cô. “Không, không phải phản bội, tất cả chỉ là sự lựa chọn nhầm lẫn mà thôi.” Nhi nắm chặt bàn tay, miệng mím lại để lấy can đảm. Cô quay sang định nói với Khánh thì anh dừng xe trước một cửa hàng Pizza:

- Ăn Pizza nhé!

Nhi nhìn Khánh và chỉ biết cười đáp lại. Nhìn anh, mọi sự quyết tâm trong lòng cô đều tan chảy.

Lúc này, trong bệnh viện, Tùng và Long đang giải quyết bữa trưa. Thấy bạn mình cứ im lặng mãi, Tùng cười ranh mãnh hỏi:

- Trông mặt mày bất mãn thế? Thức ăn không ngon à?

- Không.- Long đáp cụt lủn.

- Vậy mà mày ăn như kiểu cổ lừa nó vào cổ họng ấy.- Tùng vẫn tiếp tục.

- Lặng im và ăn đi.

- Hồi sáng hai em Kim Ngân và Thùy Dương vào thăm mày đúng không?

- Ừ...

- Nghe nói ảnh chụp hai cô nàng với Windy lên trang bìa tháng này. Nghe nói hai em ấy qua tay thằng Khánh hết rồi đúng không? Thế thì còn mong đợi gì mà ve vãn mày nhỉ?- Tùng chép miệng.

- Tao không quan tâm chuyện đó.- Long hờ hững đáp lại.

- Vậy mày có quan tâm không nếu “em bé” kia lên giường cùng nó không?

Long đặt cái thìa xuống bàn mạnh đến nỗi Tùng cũng phải thót tim. Đó là biểu hiện của một cơn thịnh nộ sắp bùng nổ, bất chấp người phải hứng chịu là ai.

Và Tùng chợt hiểu rằng sau này không nên vì bất cứ lý do gì, dù là nhỏ nhất mà đụng chạm đến cô gái bé nhỏ kia nữa.

Long bỏ bữa ăn luôn và bỏ về giường nằm, không nói gì thêm, khác với cái tính khí thường ngày của anh.

Tại quán Pizza.

Nhi xoay xoay ly nước cam trong tay, ngập ngừng với biết bao suy nghĩ trong đầu. Sau khi gọi đồ ăn và thức uống cho cả hai, Khánh quay vào, nói với cô:

- Hôm nay anh có cái hẹn quan trọng ở phòng khám nên sáng chẳng kịp nhắn em chuyện gì, may mà Long giữ em ở lại được. Em đã theo Long đến chỗ Linh à?

- Vâng, nhưng sao chị ấy lại được chôn ở đó ạ?

- Trong bức thư tuyệt mệnh để lại cho Long, Linh nói muốn được nằm ở bãi giữa sông Hồng. Long nó thường trốn ra đó ngồi cả buổi.

- Chị ấy thích hoa thạch thảo ạ?

- Đúng vậy. Lần đầu Long tỏ tình với cô ấy là ở một thung lũng hoa thạch thảo trên Đà Lạt.

- Anh ấy không sống cùng bố mẹ ạ?

- Ừ, nó sống cùng cô Lan, dì của nó. Sau khi dì ấy mất thì nó thuê phòng trong khách sạn ở. Gần đây anh mới kêu nó về sống cùng anh.

- Anh ấy giống người dì này ạ?

- Cô Lan từng là người mẫu nổi tiếng trên các sàn diễn thời trang trước đây. 15 năm trước cô ấy lấy một người nước ngoài, nhưng cuộc hôn nhân của họ không có con nên Long như con của họ vậy. 9 năm sau, chồng cô ấy gặp tai nạn và qua đời, đó là một cú sốc cực nặng với cô ấy. Cô dành hết tình yêu thương cho

Long và nuông chiều nó hết mức. Silver Wings là món quà sinh nhật mà cô ấy tặng cho nó. Người thứ hai rời bỏ Long sau chú Max là Linh. 3 năm trước, người thương yêu cậu ấy nhất cũng ra đi vì căn bệnh ung thư, căn bệnh mà vì nó cô Lan không thể có con được. Đối với Long, đó là giai đoạn tệ hại và khó khăn nhất cuộc đời nó, vì đó cũng là thời điểm mà My Vân bỏ đi. Nó cũng vì thế mà suy sụp hoàn toàn.

- Em không nghĩ anh ấy lại có một quá khứ buồn như thế.- Cô thở dài- Em chỉ luôn thấy trong mắt anh ấy những nỗi đau mà không sao có thể bật thành tiếng khóc được. Có lẽ chính những nỗi đau đó đã giam hãm anh ấy và làm cho anh ấy trở thành tồi tệ như thế.

Khánh lặng im trước những lời cô nói. Lặng im và nhìn cô đầy đau khổ, anh khẽ cười:

- Đây là lần đầu tiên anh biết thế nào là cảm giác ghen tuông, quả thật nó chẳng dễ chịu chút nào. Có lẽ trước đây anh đã quá vô tâm, không để ý đến suy nghĩ của những cô gái luôn chạy theo anh.

Thảo Nhi bối rối khi nhận ra cô đã vô tình làm anh đau. Cô đã quên rằng anh không thích cô nhắc đến Long.

- Anh cảm thấy anh không còn là chính anh khi đứng trước mặt em nữa, mọi sự tự tin đều tan biến cả. Mỗi lần nghe em hỏi chuyện về Long, anh thấy thực sự rất khó chịu. Anh luôn tự hỏi, tại sao không bao giờ em quan tâm đến cuộc sống của anh như nó? Tại sao em không bao giờ hỏi những chuyện riêng liên quan đến anh?

Cô lúng túng nhìn vào đôi mắt buồn tênh của Khánh. Đúng là cô chưa bao giờ hỏi. Trước mặt cô, anh luôn là một người thật hoàn hảo, không đau khổ, không nổi loạn như Long, nên cô đã chẳng bao giờ biết anh sẽ buồn. Cô đã không quan tâm đến cảm giác của anh.

- Em còn nhớ đã hứa với anh chuyện gì không?- Khánh tiếp- Anh không muốn làm em khó xử. Trước đây, anh đã nói rằng em là một người quá hiền lành, hiền lành đến đại độ. Em không biết từ chối điều gì, chuyện đó quả thật không tốt chút nào. Nếu em muốn từ chối anh, em cứ nói, vì em được cái quyền từ chối đó. Anh không ép em quyết định chuyện gì làm sau này em phải hối hận. Nếu em chưa quyết định, anh vẫn có thể đợi, bao lâu cũng được. Còn nếu em đã có câu trả lời, thì dù thế nào anh cũng vui vẻ đón nhận nó.

- Em không biết phải nói với anh thế nào.- Cô nhìn vào mắt anh ngập ngừng.- Đêm hôm đó ở bãi biển, những lời anh nói đã làm em cảm thấy thực sự rất... vui và hạnh phúc. Cảm giác đó rất thật. Ngay lúc đó em đã có thể không ngần ngại mà nói với anh rằng em đồng ý.

Khánh lặng im nhìn cô, ánh mắt anh khích lệ cô cứ việc nói ra suy nghĩ của mình.

- Em đã luôn băn khoăn tự hỏi tại sao anh lại chọn em, một người chưa bao giờ nổi bật giữa những người khác? Tại sao anh không chọn một người xinh xắn như Trang hay cá tính như chị Tú Linh? Đã có lúc em cho rằng anh chỉ coi em như người qua đường mà thôi, và em không đủ tự tin để giữ trái tim một người như anh. Em cứ hoài nghi như thế mãi. Nhưng rồi em nhận ra anh thật lòng với em, em đã khao khát được đáp lại tấm chân tình đó.

Giá như tất cả cứ diễn ra như em nghĩ thì mọi chuyện đã khác. Nhưng sáng nay, khi đến thăm anh Long, khi em mong gặp anh biết chừng nào thì em mới nhận ra, thế giới của hai chúng ta quá xa nhau. Em cảm thấy bản thân em lạc lõng và bị cô lập hoàn toàn trong cái thế giới của anh. Tất cả mọi người, cả anh đều nhìn em với ánh mắt hoàn toàn xa lạ...

- Lý do chỉ có vậy thôi sao? Chứ không phải vì ai đó đã buộc em phải nhìn nhận lại tình cảm của em à?- Anh cười buồn.

- Em không biết điều gì đang diễn ra trong lòng em. Em chỉ không muốn sau này phải hối hận. Trái tim em sẽ sớm cho em biết nó đập vì ai.

- Anh không phải là người bỏ cuộc trong bất cứ chuyện gì. Nhưng có lẽ lần này anh phải từ bỏ em rồi, anh hiểu ánh mắt của em đang hướng đến ai. Nhưng dù sau này có thế nào đi chăng nữa, anh sẽ luôn đi bên cạnh em, anh muốn che chở cho em...

- Em... em thực sự không đáng để anh làm vậy đâu.- Thảo Nhi lắc đầu, chính cô cũng đang muốn khóc òa lên. Làm sao mà cô lại có thể làm con người kia buồn và thất vọng vì mình nhiều như thế?

8. Phần I - Chương 08

Thảo Nhi đến chỗ làm hơi muộn, nhưng quán hôm nay đóng cửa, nhưng lại không hề báo trước. Khi cô đến, người ta đang cho hạ chiếc biển “Nhà hàng Hương Lan” khổng lồ treo trước quán và dàn đèn nháy được coi là rực rỡ và hoành tráng nhất khu này. Cô không thấy anh quản lý mới đâu mà thay vào đó là một người lạ, một người còn rất trẻ.

- Có chuyện gì thế chị?- Cô ngạc nhiên hỏi chị Hải- trưởng quầy thu ngân của nhà hàng.

- Đến muộn thế em? Nghe nói nhà hàng này sẽ kinh doanh café bida chứ không kinh doanh hàng ăn nữa.

- Cái gì?- Cô trở mắt- Ai nói thế chị?

- Anh ta nói.- Hải chỉ về phía người quản lý đang đốc thúc đội công nhân làm việc.- Chúng ta phải ở lại để nhận lương và sẽ có một số người phải nghỉ việc.

Nhi không nói gì nữa mà ngẩng đầu nhìn chiếc biển mới với cái tên “Jimmy” và chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Thật may là cô vẫn được giữ lại làm việc và được chuyển lên tầng 4 ở quầy café. Không giải thích gì thêm, anh chàng quản lý mới, tên Trung, cho giải tán và công việc sẽ bắt đầu sau ba ngày nữa.

Đã hai tuần nay Thảo Nhi không gặp Khánh hay Long. Sau khi từ chối tình cảm của Huy Khánh, cô nghĩ cô chẳng còn lý do gì để gặp lại họ nữa. Nghe Tú Linh nói thì Long đã ra viện ngay hôm đó để tránh bị làm phiền và được chăm sóc đặc biệt tại nhà.

Công việc mới bắt đầu và không vất vả như bưng bê thức ăn cho nhà hàng, ca làm việc của cô cũng kết thúc sớm hơn. Bắt đầu bước vào thời kì ôn thi nên cơ thể cô mệt rã rời vì thức khuya nhiều. Trở về từ quán café sớm, Nhi muốn về nhà và vùi mình vào giấc ngủ thật sâu. Bầu trời u ám, báo hiệu một trận mưa đầu mùa dữ dội. Đang lững thững đi về phía bến đợi xe bus thì Linh gọi:

- Chị Linh ạ?

- Em đang ở đâu đấy?

- Em đang trên đường về nhà, có gì không chị?

- Hay quá! Gặp chị chút đi, chị cho em xem món trang sức mà chị mới thiết kế được.

Tú Linh không chỉ là người đua xe giỏi mà bản thân cô là một thiên tài trong lĩnh vực thiết kế đồ trang sức.

- Chị đang ở đâu để em đến?

- Em đến xưởng xe của anh Khánh đi, chị cũng đang trên đường đến đó. Xe của chị đang ở đó mà.

- Nhưng giờ liệu còn ai ở đó không ạ?

- Yên tâm đi, vẫn có người mà.

Thảo Nhi cúp máy và hy vọng sẽ không gặp Long hay Khánh ở đó vào giờ này. Để chắc ăn, cô quyết định sẽ đợi Tú Linh ở bên ngoài cửa gara.

Quả nhiên bên trong vẫn còn sáng điện, có tiếng nói chuyện cười đùa của mấy anh thợ sửa xe vang ra. Đột nhiên, một tiếng nói ở phía sau làm cô giật thót.

- Sao đến rồi mà không vào?

Cô quay lại, Long đang đứng ngay phía sau cô. Cô lắc đầu:

- Em nghĩ em nên đợi ở đây, chị Linh cũng sắp đến rồi.

- Linh vừa gọi điện nói sẽ đến trễ. Cô vào đó đợi đi, khu phố này không an toàn lắm đâu. Hơn nữa, trời cũng sắp mưa rồi.

Lời Long như một mệnh lệnh mà cô không biết làm sao để phản kháng. Cô đi theo anh vào trong. Đám thợ bên trong cũng chẳng để ý đến cô mà vẫn vui vẻ đánh bài. Có vẻ như ở đây, Long và những người kia sống ở hai thế giới hoàn toàn không có đối phương. Họ không bận tâm đến sự tồn tại của nhau. Long hình như

ở đâu cũng thích cô độc. Nhìn sang bên phía ô tô, cô bị choáng ngợp bởi một dãy những xe thể thao đẹp và bóng loáng. Có Stylish Girl của Linh, Prince Sun của Khánh và Silver Wings có vẻ như đã được tu sửa một chút. Đưa cho cô lon nước ngọt, anh ngồi phịch xuống sàn gara, nhìn chiếc xe của mình và dường như quên hẳn cô.

- Tay của anh không sao chứ? Chùng nào được tháo bột?

Câu hỏi của cô làm anh phải ngẩng đầu lên nhìn.

- Vài ngày nữa.

Lại im lặng. Sao mà cô ghét cái không khí này đến thế.

- Cô và Khánh có chuyện gì à?

- Bọn em chỉ là bạn bình thường, chứ có gì đâu mà có chuyện được ạ!- Cô cười gượng.

Bỗng ngoài trời có một tiếng sét thật to làm cả hai giật mình. Trời mưa nhanh quá! Tú Linh vẫn chưa đến. Tự nhiên cô có một cảm giác bất an. Đúng lúc đó, tất cả những người trong gara đứng bật dậy, ồn ào gì đó và nhìn ra cửa khi bên ngoài có tiếng động cơ ô tô và xe máy. Cửa được kéo lên, 4 chiếc mô tô phân khối lớn lao thẳng vào, phanh kít lại và xoay xe lại một cách điệu nghệ. Ngay sau đó, một chiếc xe con màu đen chậm chậm tiến vào. Nhi linh cảm có một chuyện gì đó khủng khiếp sắp xảy ra, cô quay sang nhìn Long, nhưng anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, im lặng nhìn cảnh tượng đó bình thản đến lạnh lùng. Phải chăng những người kia đến kiếm chuyện với anh? Ngoài trời vẫn mưa dữ dội. Đám thợ sửa xe nhanh chóng hạ cánh cửa xếp của gara xuống, dùng vải che toàn bộ những chiếc xe ô tô lại. Long kéo tay Nhi về phía mình để họ làm việc. Rồi anh nói với cô bằng giọng ra lệnh tuyệt đối.

- Cô đi theo tôi và tốt nhất đừng bận tâm với những chuyện sắp xảy ra.- Anh lôi cô vào căn phòng nhỏ phía trong.

- Nhưng có chuyện gì ạ?- Mặt cô tái mét.- Họ lại đến gây sự với anh à? Anh đừng ra đó, anh đang bị thương mà.

- Không... vì thế hãy ngồi yên trong này. Tôi không muốn phải đẩy cô ra ngoài trong thời tiết này.

Để lại cô trong căn phòng nhỏ, anh đi ra ngoài. Những người trên chiếc xe con màu đen cũng đã bước xuống, họ lôi xuống đất một người bị bịt băng đen ở mắt làm người đó rên lên một tiếng. Bốn người đi mô tô bỏ mũ bảo hiểm ra, họ đều còn trẻ, tóc nhuộm đủ các màu, họ đều mặc áo da và quanh người họ đeo đủ các thứ dây xích bạc. Một trong bốn người đó nhìn Long, cười:

- Anh Long, không đến muộn chứ?

- Đáng ra tụi mày nên báo trước.- Long chẳng hề có chút biểu lộ gì gọi là hân hoan trước sự xuất hiện của bọn này.

- Em cũng không ngờ là tìm nó lại nhanh đến vậy.- Hắn chỉ vào người đang nằm dưới đất- Em muốn xử nó ngay tại chỗ nhưng thằng Hòa bảo phải mang về cho anh.

Không đáp lại nụ cười nửa miệng của hắn, anh cúi xuống nhìn kẻ đang nằm dưới đất. Khi nghe ra tên anh, mặt hắn càng kinh hoảng hơn, hắn hiểu hắn sắp phải đối diện với cái gì.

Long nhìn lại gương mặt này. Ở hắn có cái gì đó quen thuộc đến nỗi anh phải giật mình. Anh cố lục lại quá khứ xem đã gặp hắn ở đâu, nhưng không thể nhớ ra. Một người giật phăng dải băng đen ra, rồi cời trói cho hắn theo lệnh anh. Ánh điện làm hắn phải nheo mắt một lúc. Bắt gặp ánh mắt anh, hắn đáp lại bằng một ánh nhìn đầy căm giận. Hai người xốc nách hắn dậy, những người khác đứng xung quanh hắn, trên tay có gậy, thậm chí cả kim, cờ lê... những vật dụng trong xưởng xe, chỉ chờ lệnh của anh là xông vào ngay. Long vẫn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt kiêu hùng và đầy khinh bạc. Anh hỏi với thái độ nhả nhặn, hoặc cố tình tỏ ra nhả nhặn:

- Mày nhận ra tao không?

Mặc dù anh không nói bằng giọng đe dọa, nhưng hắn vẫn run lên. Nếu không có hai người xốc nách đỡ cho hắn đứng thẳng, chắc hắn đã ngã quỵ xuống ngay lập tức.

- Chắc mày phải thất vọng lắm đúng không? Vì tao đã không chết như kế hoạch của mày.- Anh gằn giọng. Rồi anh quắc mắt lại khiến những người xung quanh dù đã quen nhưng cũng phải dựng tóc gáy:

- Nói, thằng nào sai mày giết tao?

- Tự tao muốn giết mày, việc gì tao phải nghe theo ai.- Hấn khó nhọc đáp lại một cách giọng cứng đầu.

- Không hiểu tại sao, nhưng tao ghét những thằng như mày, vì mày giống tao quá! Tao ghét những ai bất chước tao...

- Mày có yêu ai đâu, mày chỉ yêu bản thân mày thôi. Chính vì thế mà có biết bao nhiêu người phải rời bỏ mày mà đi. Đêm mày ngủ có ngon không? Có khi nào những người đó trở về trong cơn ác mộng của mày không?

Giận run người trước những lời khiêu khích đó, nhưng rồi anh kiềm chế lại được. Quay qua những tên đi xe mô tô, anh hỏi:

- Nó là thằng nào vậy?

- Thành viên của hội đua xe Nhất Tâm ở Hải Phòng. Bố mẹ nó là chủ tàu cá. Gia đình nó khá giàu có.

“Vậy thì lý do không phải vì tiền rồi.” Long thầm đoán.

- Vậy mà dám gây sự với đàn anh ở Hà Nội sao? Mày chán sống rồi à?

Long vung tay ra hiệu cho người đó im lặng. Anh cúi xuống nhìn hấn, giọng sắc lém:

- Tự nhiên tao lại không muốn giết mày ngay, dù rằng tao không thể nào kìm nén được khi nghĩ mày đã làm gì với xe của tao. Tao sẽ cho mày lựa chọn một trong hai cách, vượt qua coi như số mày lớn.

- Mày vẫn giữ thói quen áp đặt lựa chọn cho người khác, muốn làm gì tao thì làm, lũ khốn.

- Câm mồm.- Người đang xốc nách hấn điên tiết thoi ngay một cú đấm vào bụng hấn làm hấn oằn người xuống.

- Một, vượt qua tất cả những người ở đây. Hai, đua xe với tay đua mô tô số 1 của tao. Nhưng nếu mày bỏ mạng trên đường đua thì hãy đổ cho số mày không thoát chết được.

- Cách nào thì tao cũng không sống được. Vậy thì chọn cách nhanh nhất đi, tao chấp tất cả tội mày.

- May quá, đang ngứa tay.- Một người cười phá lên.

Hội của Long có 12 người. Sau câu nói của hấn, hai người buông hấn ra để hấn tự đứng, còn Long thì lùi lại đằng sau. Ngay lập tức cả bọn xông vào kẻ bị thương như con thú dữ tấn công con mồi. Không cần nói thì cũng biết lợi thế thuộc về ai. Gã tay đua người Hải Phòng không thể chống đỡ nổi với cơn mưa những cú đấm nặng như búa tạ, nhưng hấn cũng không phải tay vừa vì thỉnh thoảng vẫn trả được những cú đá đẹp mắt. Bị trúng một cú đá của hấn vào ngực, Sinh- một trong những người của Long chộp lấy cây gậy gỗ lim, lao đến giáng thẳng xuống đầu hấn khi hấn vừa ngã khụy xuống. Nếu trúng cú đánh này, hấn sẽ chết chắc.

Một tiếng hét thất thanh vang lên ngay phía sau Long và Thảo Nhi lao xuống, đè lên người bị thương, định hứng trọn cú đánh của Sinh đang giáng xuống. Nhanh như chớp, Long lao theo, dùng cánh tay không bị thương kéo cô ra và dùng chân đá ngược lại cú đánh đang giáng xuống với một lực cực kì lớn. Sinh bị đá trúng vào tay và bật lùi trở lại. Cả bọn dừng tay, há hốc trước cảnh tượng vừa xảy ra. Nhi giằng mạnh khỏi tay anh, cúi xuống bên người bị thương lúc này đang gượng ngồi dậy. Cô ngẩng đầu nhìn Long, mặt tái xanh, nước mắt đầm đìa trên má. Có lẽ cô đã quá sợ hãi trước cảnh tra tấn này, và cũng quá sợ hãi trước cú đánh mà không có Long thì cô đã hứng trọn. Long thấy trống ngực đập thình thịch, hình như chính anh cũng bị nỗi sợ hãi làm cho dao động trong tình huống vừa rồi.

- Em xin anh, hãy thôi đi. Anh ta không chịu được thêm nữa đâu. Anh ta sẽ chết đấy.

Long mím môi, lạnh lùng:

- Trò chơi đã kết thúc đâu, ai cho dừng lại. Lôi cô ta dậy.

Một người kéo mạnh Nhi dậy khiến cô không thể chống lại được. Họ lại xông vào con người đáng thương đã hoàn toàn kiệt sức đó.

Nhi vùng lao vào lẩn nữa, nhưng Long đã chớp lấy vai cô, kéo về phía mình. Chỉ với một tay, anh cũng có thể ôm chặt cô trong lòng. Nhi không tài nào giãy ra được, mà hình như cô cũng không muốn giãy nữa. Lòng cô đang vô cùng hoảng hốt, nhưng sao bây giờ lại thấy yên tâm đến kì lạ. Long càng giữ cô chặt, cốt không để cô quay đầu lại để chứng kiến những cảnh này. Nhưng rồi những tiếng kêu, những tiếng rên lại vang đến tai cô khiến cô bừng tỉnh. Nhi vùng vẫy dữ dội hơn, Long thì quyết không rời lỏng tay, đến nỗi cô càng giãy càng nghệt thở. Cô nói trong tiếng khóc và tiếng nấc:

- Em xin anh... Hãy dừng tay đi. Em sợ lắm. Đừng sống thế nữa... Hãy tha cho người đó đi, chẳng phải anh vẫn yên bình sao? Tại sao nhất quyết phải dồn anh ta vào đường chết?.. Anh ta cũng có mẹ, có cha như anh... Nếu một ngày nào đó cũng có người đối xử với anh như thế, liệu những người quan tâm đến anh có chịu nổi không?

Thảo Nhi cắn chặt răng vào vai anh, như không để phát ra tiếng nấc của mình. Lòng cô như có hàng ngàn mũi dao đang đâm vào. Cô đau.

Long cau mày lại vì đau.

“Nếu một ngày tôi bị đối xử như thế, thì liệu em có thương xót tôi như thương xót hân không?” Anh thì thầm rồi nói lỏng vòng tay ra. Sau đó anh ra lệnh:

- Đủ rồi... Không phải đánh nữa.

Mọi người trở mắt nhìn anh, nhưng không ai dám lên tiếng thắc mắc vì khi anh đã quyết định thì không một ai dám trái. Họ ngạc nhiên vì lần đầu tiên Hải Long chịu nhượng bộ một ai đó, mà đó lại là một cô gái. Từ việc anh ra tay cứu cô trong đường tơ kẽ tóc, đến việc vì cô ta mà thay đổi ý định đều khiến họ kinh ngạc và thắc mắc về cô.

Long nhìn kẻ may mắn đó, cảm thấy hơi tức ngực. Cảm giác gì đây? Không dám nhìn sang đôi mắt đầm lệ đứng bên cạnh, anh nói tiếp:

- Mày không nói ra tao cũng chẳng ép nữa. Hôm nay cảnh cáo mày như thế để mày hiểu, dù có là ai đi chăng nữa, chỉ cần động đến những thứ quan trọng của tao, thì tao không tha cho đâu. Cút về nhà và hãy yên phận ở đó đi.

Rồi anh quay sang, nói với những người đi mô tô:

- Đem trả nó về chỗ cũ. Cầm đĩa nào được đụng đến một sợi tóc của nó.

- Rõ rồi anh Long.

Chúng đáp lại rồi một tên dùng khăn đen bịt mắt hất lại, cho lên xe. Cửa gara kéo lên, những chiếc xe lại lao vào màn mưa mịt mù.

Gara nhanh chóng trở lại yên tĩnh vì những người thợ cũng ra về luôn.

Chỉ còn lại hai người.

Nhi nhìn Long rồi tiến lại, tát mạnh vào mặt anh. Một nét sững sờ hiện lên trên gương mặt Long. Chưa bao giờ có người dám đối xử với anh như thế, nên thái độ không phục tùng của Nhi làm anh lần đầu phải ngỡ ngàng.

- Tôi căm ghét anh. Tại sao anh lại sống như thế này cơ chứ?- Cô hét lên.

- Vì đó là cuộc sống của tôi.- Long chớp lấy cổ tay cô khi cô vừa giơ tay lên lần thứ hai.- Tôi buộc phải sống như vậy, nếu cô không thích thì hãy tránh xa nó ra.

- Nhưng tôi biết làm sao bây giờ, tôi lạc trong thế giới của anh mất rồi.- Cô bật khóc.- Tôi không làm cách nào để rời xa nó được. Mỗi lần nghĩ về anh là tôi lại đau lắm, đau đến thất lòng. Tôi càng không muốn nghĩ thì tôi càng không làm chủ được suy nghĩ của mình. Tôi thấy tôi quá tệ hại. TẠI SAO TÔI LẠI THÍCH MỘT NGƯỜI NHƯ ANH KIA CHỨ?- Cô gào lên.

- Xin lỗi, nhưng cô đã thấy thế giới của tôi rồi đó. Nó không dành cho cô. Cô có thể tìm được những người tốt hơn tôi. Tôi không thể đón nhận tình cảm của cô được.

Dường như biết trước được câu trả lời, cô bật cười trong nước mắt:

- Phải rồi, tôi ngu ngốc khi quên rằng không ai có thể thay thế được những người đã đi qua cuộc đời anh. Tôi là ai mà dám nghĩ đến anh cơ chứ. Xin lỗi vì hôm nay đã làm hỏng việc của anh. Từ bây giờ, tôi sẽ không làm phiền anh nữa.

Cô nói và quay người, chạy thẳng ra ngoài, lao vào cơn mưa và bóng tối đen đặc. Long quay ra nhìn theo cô, cảm giác như vừa đánh rơi vỡ một thứ gì đó vô cùng quý giá: “Phải, như thế có lẽ sẽ tốt cho em hơn chẳng? Không ở cạnh tôi, em sẽ không phải khóc, cuộc sống của em sẽ bình yên hơn, là thứ mà em không bao giờ tìm thấy được trong cuộc sống của tôi. Em xứng đáng có được hạnh phúc mà.”

9. Phần I - Chương 09

Café Jimmy nhanh chóng trở thành một thương hiệu có tiếng ở Hà thành, là nơi những dân chơi nổi tiếng đổ bộ về rất đông. Đội ngũ nhân viên được quản lý Trung đào tạo bài bản hơn. Thảo Nhi được Trung cho phép học pha chế rượu từ hai nhân viên pha rượu lão luyện anh mới tìm về được.

- Này...- Thảo Nhi vừa đặt ly café xuống bàn cho khách đang chơi bi da thì nghe tiếng gọi giật lại.- Tao gọi bìa chứ có gọi cái thứ quê mùa này đâu.

Cô xin lỗi khách và lại đặt tách café vào khay mang đi. Nhưng gã vừa lên tiếng ấy đã gọi giật lại, hình như hắn đang say. Hắn nhìn cô từ đầu tới chân bằng cặp mắt háo sắc rồi đưa tay bẹo má cô.

- Sao giờ anh mới thấy em ở đây nhỉ? Đi bay với anh nào. Yên tâm, tiền em làm ở đây bao nhiêu anh trả gấp 10 lần cho xem.

Mấy tên bạn chơi cùng hắn cười ré lên khoái trá. Thảo Nhi lùi lại nhưng hắn đã nhanh tay giữ lấy vai cô:

- Hê hê... chạy đi đâu được hả em? Đi với anh nào, thôi không chơi nữa...

Hắn vung tay nói với đám bạn chơi. Nhưng rồi hắn im bật, tất cả sững lại, không ai cười nữa, sau đó là giọng nói rất nhanh và lạnh:

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của mày ra.

Thảo Nhi suýt thốt lên khi người đứng phía sau cô không phải ai xa lạ, chính là Tùng và Huy Khánh. Một đầu cây gậy bi da trên tay Tùng đặt lên vai hắn.

Có hơi men trong người, gã kia quay lại, hất cây gậy ra cười gằn.

- Mày là thằng nào? Cút đi trước khi ông đá cho mấy cái vào đít bây giờ.

- Mày say rồi Dân...- Một gã bạn nhìn thái độ trên mặt Khánh và Tùng, chạy lại khoác vai tên bạn.- Đi về thôi.

- Ai bảo say...- Gã điên tiết hất tay thằng bạn ra.- Tao say cũng không thể để nó làm nhục tao như thế được. Mày...- Gã chỉ vào Tùng.- Mày thích chơi gì đây? Biết tao là ai không?

Không riêng gì Tùng hay Khánh, mà tất cả những người ở đó đều trở mắt nhìn cái kẻ bất lịch sự đang cố tình kiếm chuyện này. Ở đây có rất nhiều người biết đến Huy Khánh, vì vậy họ háo hức chờ đợi một câu chuyện hay sắp diễn ra. Nhưng không giống những người đó tưởng tượng, khi Tùng vẫn còn đang đứng nguyên tại chỗ thì Trung bước đến. Anh nghe ra mọi chuyện, không nói câu gì mà lẳng lặng bước đến bên gã say xỉn, nói thầm vào tai gã điều gì đó. Mọi người thấy hắn luống cuống, mặt hơi biến sắc. Hắn quay về phía Tùng, cúi đầu lí nhí:

- Tôi xin lỗi, do tôi say quá nên không chú ý lời nói. Mong hai anh bỏ qua cho tôi.

Rồi hắn quay người định bước đi. Nhưng Trung lại lên tiếng:

- Tôi tuyệt đối không bao giờ để nhân viên của tôi phải chịu thiệt thòi, vì vậy, tôi nghĩ anh nên có một lời xin lỗi với cô ấy.

Phải nói là Thảo Nhi chưa từng gặp một quản lý nào lại đối xử với khách hàng của mình bằng thái độ ấy. Thông thường thì dù đúng hay sai, nhân viên nhà hàng cũng phải đưa ra lời xin lỗi để không làm mất lòng khách, còn Trung thì xem nhẹ việc đó. Lời của Trung nhẹ nhàng nhưng lại rất có uy, kết quả là ngay lập tức, Thảo Nhi nhận được lời xin lỗi của hắn. Cô không còn để bụng chuyện ban nãy nữa. Việc Tùng, Huy Khánh và thậm chí cả quản lý Trung ra mặt giúp làm cô cảm thấy hả hê lắm rồi. Nhưng rồi cô lại thắc mắc một chuyện khác nữa, tại sao Khánh và Tùng lại có mặt ở nhà hàng của kẻ đã từng có ý định hãm hại bạn thân của họ? Liệu họ đến đây chỉ để chơi hay còn mục đích nào khác nữa? Long liệu có biết chuyện này không?

Nghĩ đến Long, cô thầm hỏi không biết cánh tay của anh đã khỏi hẳn chưa? Thâm tâm cô không thể phủ nhận rằng cô mong gặp anh biết chừng nào. Nỗi mong nhớ làm cô quay quắt cả cõi lòng. Dù anh đã lạnh lùng thế nào, dù tình cảm của anh thế nào, cô cũng không thể ngừng nghĩ đến anh.

Giữa lúc cô đang băn khoăn giữa những câu hỏi đó thì Khánh đến. Lâu lắm rồi cô cũng không gặp anh, hay nói đúng hơn là cô tránh mặt anh, nhất là từ sau cái đêm bị Long từ chối. Cô xấu hổ với tình cảm của anh dành cho mình.

Khánh đến ngồi trên ghế, trước mặt cô, nhìn cô hồi lâu rồi nhún vai cười, làm cô hơi bất ngờ:

- Anh cứ nghĩ sẽ thật khó để đối diện với em, nhưng cũng không khó khăn lắm. Em làm ở đây lâu chưa?
- Từ đầu năm cơ ạ.- Cô thấy anh có vẻ ổn nên cảm thấy bình tâm hơn.- Em không ngờ lại gặp anh ở đây.
- Sao lại không ngờ?- Anh ngạc nhiên.

Nghĩ đến mối mâu thuẫn giữa ông chủ mình và Long, cô nhún vai:

- Không có gì... Anh uống gì?
- Hôm nay anh không thích uống rượu, cho anh một ly café đi.

Cô cảm thấy thật tốt khi lại có thể nói chuyện bình thường được với Khánh. Nhưng liệu anh có biết những gì cô đã nói với Long vào cái đêm mưa ấy không? Nếu anh biết thì anh sẽ nghĩ về cô như thế nào đây? Liệu anh có nghĩ rằng cô yêu Long chỉ vì cái vẻ ngoài hào nhoáng cũng như thú chơi xa xỉ của Long hay không?

Tiếng Khánh lần nữa làm cô giật mình:

- Công việc ở đây tốt chứ? Anh thấy em làm ở đây không ổn chút nào, như hồi nãy, nếu Tùng không lên tiếng thì em sẽ xử trí thế nào?

Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cô mỉm cười:

- Anh thấy đấy, sếp của tụi em đâu có để nhân viên của anh ấy thiệt thòi đâu.
- Nhưng cũng có những người mà cậu ta không thể vươn tay tới được. Nhưng thôi, ở đây cũng có khi là một chuyện hay.

Ngập ngừng mãi, cô mới cất tiếng hỏi được:

- Anh Long sao rồi ạ? Tay của anh ấy đã khỏi hẳn chưa anh?
- Nó đã không sao rồi.- Khánh đáp một cách tự nhiên và không chút mảy may để ý đến thái độ khác lạ của cô khi nhắc đến bạn mình, hoặc là anh đã cố tình không thấy.- Nó đi Sài Gòn từ hôm qua để bảo dưỡng cho Silver Wings. Đợt này chắc Silver Wings phải nghỉ dài dài rồi. Anh ngạc nhiên là nó đã không làm gì quá đáng với cái kẻ đã động đến chiếc xe yêu quý của nó. Silver Wings là món quà sinh nhật mà cô Hương Lan đã tặng cho nó nên nó rất coi trọng chiếc xe đó, hơn bất kì vật gì mà nó có.

Thảo Nhi nhớ lại chuyện đêm hôm đó, nếu cô không vì bất bình mà xen ngang thì biết đâu đã có một vụ án mạng. Nghĩ đến điều đó, cô thấy lưng lạnh toát.

*

Kì thi nhanh chóng bắt đầu ngay sau chuyến du lịch của lớp. Một tháng trời căng như dây đàn lại bắt đầu. Nhi chuyển sang làm ca chiều để tối có thời gian ôn bài, và từ lúc chuyển ca làm, cô cũng không gặp lại Khánh và Tùng nữa. Thịnh thoảng Tú Linh gọi cô đi chơi để xả stress và cô đều tranh thủ những lúc đó để hỏi thăm về Long. Anh đã trở ra Bắc, vẫn tiếp tục là trung tâm bàn tán của những cô nàng chân dài, và là điểm nóng nhất trong những bữa tiệc đình đám của bọn nhà giàu. Tú Linh có lần rủ cô đến một bữa tiệc như thế nhưng cô từ chối ngay. Cô không phải là người dành cho những nơi như thế, thậm chí đến thì chỉ làm trò cười cho cái tính cao ngạo của Long và đám bạn quý tộc của anh ta. Cô cũng đã dần quên đi sự tổn thương trong lòng khi bị Long từ chối tình cảm một cách lạnh nhạt, nhưng cô vẫn nghĩ về anh, và mỗi lần như thế, cô đều cảm thấy rất đau lòng.

Nhi cố chen chân lên xe bus và tìm cho mình một chỗ đứng. Ôn bài đến gần sáng mới chớp mắt một chút nên vừa lên xe là cô lại buồn ngủ, hai mắt cứ riu lại không tài nào mở ra được. Xe chật như nêm, có tiếng ai đó kêu lên vì bị dẫm vào chân. Một tay bám vào thành ghế, một tay bám lên trên chỗ tay cầm, cô lim lim ngủ. Đang trong trạng thái mơ mơ tỉnh tỉnh, cô bị giật mình bởi một tiếng hét chói tai ở ngay bên cạnh. Không chỉ có cô, mà những người xung quanh đều bị tiếng hét đó thu hút. Ngay phía sau cô, một người đang bị bẻ ngoặt một cánh tay ra sau lưng, mặt nhăn như khỉ phải ớt, và người khóa tay hắn còn làm cô giật mình hơn. Long đang đứng đó, đúng là anh. Anh dùng tay còn lại gỡ ở tay của hắn ra một chiếc điện thoại, chính là điện thoại của cô. Thảo Nhi sững sốt không nói được câu gì khi anh đưa cho cô chiếc điện thoại. Người phụ xe rẽ đám đông hiếu kì đang vây quanh ba người, lắc đầu nói:

- Cứ phải thế này chúng nó mới sợ.

Rồi anh ta rướn cổ nói với người lái xe:

- Mở cửa xe anh ơi.

Chiếc xe đi chậm lại và cửa sau mở ra. Người phụ xe nói với Long:

- Anh tổng nó xuống xe đi. Bọn này lần sau không cho lên xe nữa.

Long dường như không đồng tình với cách giải quyết đó, anh quát mắt không nói. Nhưng nghĩ sao, sau đó anh đẩy tên móc túi xuống, hơi gần giọng:

- Cút.

Mọi ánh mắt lúc này vẫn đang chú ý vào Long. Thực ra ngay từ đầu sự xuất hiện của anh cũng làm nhiều người phải chú ý, nhất là các cô nàng, chốc chốc họ lại liếc anh một cái. Long đứng ngay sau Nhi, cô muốn quay lại để cảm ơn anh một tiếng, nhưng cứ nghĩ lại việc tối hôm trước, cô không tài nào có thể đối mặt với anh được. Cô cũng đang thắc mắc tại sao một người như anh lại xuất hiện ở trên xe bus, một loại phương tiện mà có lẽ đã sớm không có trong đầu họ rồi. Nếu anh không lên chiếc xe này và không đứng cạnh cô thì có lẽ hôm nay cô đã bị móc mất điện thoại rồi.

Đến tận khi xuống xe, Thảo Nhi cũng không biết nói gì để cảm ơn Long. Thành ra ngoài việc nhìn anh bằng một ánh mắt cảm kích chân thành trước khi lách qua anh để ra cửa xe thì cô chẳng làm được gì cả. Xuống xe, vừa định quay người đi thì cô thấy Long lao xuống rất nhanh trước khi cửa xe đóng lại. Cô định lên tiếng hỏi thì thấy anh lao về phía gốc cây và bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Cô đứng người trước tình huống bất ngờ và đỏ khốc đỏ cười này. Đưa cho anh túi khăn ướt, cô hỏi:

- Anh không sao chứ? Sáng nay anh ăn gì mà nôn ra nhiều thế? Chắc anh ăn phải thức ăn không vệ sinh rồi.

Vài người đi qua trở mắt nhìn hai người và có người che miệng lại cười. Bình thường sẽ là cảnh một cô gái mặt đỏ bừng bừng, nôn thốc nôn tháo vì bị say xe, đằng này thì lại là một anh chàng cao lớn, còn cô gái bé nhỏ thì ngồi bên cạnh anh ta trông chừng đầy lo lắng.

Một lúc sau, Long đứng dậy, mặt mũi tái mét một cách đáng thương. Anh nhìn cô, có lẽ hơi ngượng khi bị cô chứng kiến cảnh vừa rồi nên anh quay người định đi luôn. Thảo Nhi chạy theo:

- Khoan đã, anh đi đâu vậy? Chỉ ít cũng để tôi mời anh một tách café coi như cảm ơn anh chứ?
- Cứ làm việc của cô đi...- Long không dừng bước, nhưng sải chân đã ngắn lại.
- Tôi thật lòng muốn cảm ơn anh mà.

Long dừng lại khi bị cô vượt lên chặn đầu. Lần đầu tiên từ sau buổi tối hôm đó, hai người mới lại nhìn vào mắt nhau.

- Trong trường tôi có một quán café không tồi đâu, chúng ta vào đó nhé!

Cô nói và kéo tay anh đi, như thể nếu cô buông tay ra thì anh sẽ chạy mất vậy.

Chọn một bàn nhìn ra hồ sen đang vào mùa hoa trong quán café Minh Anh, cô gọi café cho anh, sinh tố cho mình và một chiếc bánh pizza nhỏ. Cô nhìn anh tươi tỉnh nói:

- Bình thường tôi không ăn xa xỉ thế này đâu. Nhưng hôm nay để cảm ơn anh nên coi như biệt lệ đấy.

Long liếc nhìn cô không đáp. Quen với thái độ dửng dưng, lạnh lùng đó rồi nên cô vẫn bình thản coi như không. Dạo này anh có vẻ khác trước, khác ở điểm nào thì chính cô cũng không thể nói ra thành từ ngữ chính xác được. Vẫn phong cách ăn mặc rất riêng và cá tính, vẫn ánh mắt không ngôn ngữ, khô khốc, vậy mà cô vẫn thấy có gì đó không khớp với Long thường ngày.

- Chắc sau trận vừa rồi anh chẳng còn gì trong bụng đâu nhỉ? Ăn hết đấy nhé!
- Tôi ới không phải vì ngộ độc...- Anh chống chế.
- Thế tại sao?- Cô bẻ một miếng pizza và liếc nhìn anh.
- Tôi bị say xe bus.- Anh bối rối đáp.
- Sao?- Cô trở mặt kinh ngạc.- Anh bị say xe bus á?

Cô ngẫm nghĩ rồi bật cười thành tiếng:

- Tay đua xe như anh mà biết say xe sao?
  - Tôi không đi được trên những chiếc xe có quá nhiều hơi người, đặc biệt là xe bus.
  - Anh đang khoe cái thói công tử bột của anh đấy à? Thôi, ăn đi...- Cô dứt miếng bánh vừa bẻ về phía anh.
- Long miễn cưỡng cầm lấy miếng bánh. Anh nhìn cô đang cầm một miếng bánh khác, ngoạm một miếng thật to và ăn ngon lành. Đôi lông mày lúc nào cũng chau lại của anh giãn ra, và hình như đôi mắt anh, lần đầu tiên, biết cười.
- Thế nào, mùi vị cũng được đấy chứ?- Cô nhìn anh hỏi.
  - Bình thường...- Long đáp không buồn giấu diếm.
  - Anh đúng là vô tâm, người ta mời anh thì anh cũng phải cảm ơn lấy một câu chứ, hoặc ít nhất cũng phải khen để đối phương vui lòng...
  - Tự cô kéo tôi vào đây đấy chứ...- Anh điềm nhiên nhấp một ngụm café.
  - Phải rồi, anh lúc nào chẳng đúng.- Cô chun môi.- Mà tại sao không đi được xe bus anh còn bon chen leo lên làm gì? Không phải anh lên theo tôi đấy chứ?

Hiếm khi Thảo Nhi ăn nói mạnh bạo và chủ động như thế. Cô cũng không hiểu tại sao cô lại dám hỏi bông đùa anh như thế.

- Đúng vậy. Tôi đi theo cô.

Thảo Nhi sững sốt vì câu trả lời đến nỗi suýt làm rơi miếng bánh đang kề bên miệng. Cô hỏi chỉ để vui, không nghĩ rằng câu trả lời lại đúng. Cô cứ nghĩ anh sẽ giãy nảy lên, sẽ chối đây đẩy, và cô muốn thấy khi Long phản ứng như thế trông anh sẽ như thế nào? Nhưng hình như lúc nào anh cũng không suy nghĩ theo sự nắm bắt của cô...

- Chắc cô lại muốn hỏi tôi tại sao chứ gì?- Anh nhếch mép, dường như đoán được suy nghĩ của cô.- Đừng có nghĩ bậy bạ...
  - Tôi suy nghĩ bậy bạ hồi nào.- Cô hốt hoảng phản ứng lại.
  - À, vậy chắc tôi đoán nhầm.- Anh nhún vai.
  - Nhưng anh không thể nói tại sao anh đi theo tôi được à?- Cô hạ giọng năn nỉ.
  - Tôi ăn xong rồi, tôi phải đi đây.- Anh nói một câu làm cô có cảm giác như bước hẫng. Nói gì thì nói, cô vẫn không làm sao thích nghi được với cách nói đâm ngang của anh, chẳng theo một quy luật nào hết.
  - Nếu anh thích đi thì tôi không giữ được.- Cô lắc đầu.
  - Vậy cô cứ từ từ ăn nhé! Cảm ơn vì đã mời tôi bữa sáng.
- Long đứng dậy, đi vào trong rửa tay rồi đi thẳng.

10. Phần I - Chương 10 End

Buổi sáng đầu hè nắng gay gắt, Thảo Nhi ngồi trên ghế đá, dưới một tán xà cừ xanh mướt và lần giở lại bài trước khi thi. Cây phượng vĩ ở góc sân trổ hoa đỏ rực một góc, kiêu kì và nóng bỏng. Những cây bằng lăng hoa tím ngắt cũng đua nhau phô chiếu áo lộng lẫy của mình.

- Sao hôm nay trông mày yêu đời thế?- Trang cười toe, ngồi xuống cạnh cô.- Địch thị là đang yêu rồi.
  - Ngày đẹp thế này chẳng lẽ yêu đời một chút không được sao?- Cô vặn lại.
- Trang ngồi im, ngược mắt nhìn những chùm phượng vĩ, rồi mới thong thả tiếp:
- Nhanh thật, chẳng mấy mà tụi mình ra trường...
  - Ủ, những tháng ngày vô lo vô nghĩ sắp kết thúc rồi.- Nhi gật đầu.- Mà dạo này mày còn gặp anh Khánh không?
  - Thịnh thoảng online tao vẫn gặp.

Trang đáp cụt lủn. Nhi định đứng dậy rủ đưa bạn đi uống nước thì Trang bất ngờ quay sang, hỏi một câu khiến cô sững lại:

- Tại sao mày lại từ chối tình cảm của anh ấy?

Trang đã biết chuyện giữa cô và Khánh rồi? Thảo Nhi thầm than.

- Mày đừng nhìn tao như thế.- Trang phá ra cười.- Chuyện mày và anh ấy quen nhau từ trước tao biết lâu rồi. Ủ thì lúc đầu tao cũng giận hai người lắm đấy chứ. Tao chỉ ngạc nhiên và không hiểu tại sao mày lại từ chối tình cảm của anh ấy? Chẳng phải mày rất có cảm tình với anh ấy sao?
- Có lẽ tao và anh ấy không có duyên.
- Chứ không phải vì tao đấy chứ?
- Dĩ nhiên là không, sao mày lại nghĩ như thế?- Thảo Nhi phân bua.
- Tao đã nói với anh ấy về tình cảm của tao, và anh ấy kể tao nghe chuyện của hai người nên tao biết. Anh ấy buồn lắm. Mà tao thấy tụi mình sao sao đó, tao thì bị anh ấy từ chối, còn mày thì từ chối anh ấy.- Trang thở dài.
- Thì tao cũng đang bị thất tình như mày nè. Bạn anh ấy cũng từ chối tình cảm của tao nè.

Trang thộn mặt ra nghe con bạn kể chuyện về Long, rồi nó đánh bốp vào vai Nhi, nói như hét:

- Ô cái con điên này, mày yêu cái thằng mắc toi đó thật hả? Mày mê vẻ đẹp mã của hắn à? Hay là con xe của hắn? Cái quái gì làm mày có quyết định ngu ngốc như thế hả?

- Mày có cần bạo lực thế không?- Thảo Nhi suýt xoa vì cú đánh của con bạn.- Tao làm sao mà biết được chứ. Giờ tao cũng đang hối hận lắm đây nè. Tự đừng làm cả hai cùng khó xử...

- Đồ thần kinh.- Trang tiếp tục tổng sỉ vả cô- Đi mê cái thằng một xu cũng không kiếm nổi, rồi sau nó lấy gì nuôi mày, ngứa tay xin tiền bố mẹ mãi à?

- Mày làm cứ như tao và anh ấy lấy nhau đến nơi rồi ấy.- Nhi bĩu môi- Người ta mà thèm để ý đến tao à? Thôi đi uống nước đi, còn vào thi nữa đấy.

Trang nghiêng rằng treo treo định bật lại nhưng Thảo Nhi đã đi trước rồi nên nó đành đứng dậy chạy theo.

*

Thi xong, Thảo Nhi xin đi làm cả ngày. Cùng làm ở quầy café tầng 4 với cô bây giờ là hai người mới được tuyển: Dung- một cô bé sinh viên năm thứ nhất học trường Văn hóa, và một anh chàng tên Thuận, không có nghề nghiệp ổn định.

- Em có thấy anh Trung ở đâu không?- Cô hỏi Dung.

- Chị mới đến làm à? Sao chị lại quen anh Trung?- Cô bé lắc lắc mái tóc nhuộm vàng một cách kiêu kì và hỏi lại.

- Không, chị cũng đi làm một thời gian rồi. Chị có chuyện định nói với anh ấy nên mới hỏi thôi.

- Chắc anh ấy đi gặp ông chủ rồi.- Dung cười, đôi mắt long lanh khi nhắc đến Trung.

- Vậy thì để sau cũng được.

- Dung...- Tiếng Thuận gọi.- Mang rượu xuống tầng dưới nè.

- Em ra đây.- Dung đáp lại và chạy biến đi.

Thảo Nhi lúi húi với đáng lý cốc và cố nhớ lại cách pha cocktail mà Trung dạy cô tuần trước. Sau khi truyền dạy cho cô bí quyết pha café ngon, anh lại tiếp tục dạy cho cô cách pha rượu. Cô đã từng há hốc mồm kinh ngạc khi thấy Trung trở tài với những chai rượu trên giá. Cô khoái chí nhìn những ly rượu ba bốn tầng màu khác nhau mà anh pha chế nên quyết tâm học hỏi.

Nhìn ly rượu hồng, cô khẽ thở dài. Cô để nó lên bàn và quay ra, định tiếp tục làm ly khác cho đến khi thành mới thôi. Tim cô bắn ra ngoài khi ngay phía sau cô, ngồi trên ghế cao, tay chống lên mặt bàn không ai khác, chính là Long. Cô bị giật mình đến nỗi chiếc ly rỗng trên tay cô rơi xuống vỡ tan tành làm vài khách nhìn ra. Long vẫn nhìn cô chăm chú, còn từ bao giờ thì cô cũng chẳng rõ.

- Sao thế em?- Thuận chạy lại hỏi.

- Cứ đi làm việc của cậu đi.- Long quay sang đáp.

Thuận chào anh rồi lại quay về bàn bida nơi anh đang phục vụ.

- Anh lúc nào cũng thích dọa người ta chết khiếp mới thích sao?- Nhi cau có đáp và cúi xuống lúi húi nhặt những mảnh thủy tinh vỡ.

- Nếu muốn ai chết, cần gì phải dọa cho mất công.- Anh cười khẩy đầy thích thú.

Thảo Nhi nhặt những mảnh vỡ cuối cùng còn sót lại rồi đứng dậy, hỏi:

- Anh đến đây làm gì? Kiểm giám đốc à? Hôm nay ông ấy có đến đấy.

- Cô có biết một chiếc ly cô vừa làm vỡ trị giá bao nhiêu không?

- Không biết. Nhưng anh quan tâm làm gì?

- 20 đô la là giá của chiếc ly này.

- 20 đô la?- Cô nói như hét vì kinh ngạc.

- Không lẽ tôi bịa ra để dọa cô à?- Anh nhún vai.

Im lặng vài giây, anh hơi chồm về phía trước nói khẽ:

- Nhưng thật may là tôi chẳng ưa ông chủ của cô tẹo nào nên cho hắn thiệt hại một chút cũng đâu có sao. Nhưng cô sẽ trả tôi cái gì để tôi lặng im? Mời tôi một ly cocktail chắc không quá đắt chứ?

- Tôi vẫn chỉ đang tập pha rượu thôi. Anh nhìn đi- Cô chỉ ly rượu pha hỏng vẫn còn trên mặt bàn.- Nó đâu có như tôi mong đợi.

Long cúi nhìn ly rượu, phì cười:

- Đây là cocktail gì vậy? Trông nó kì dị quá! Có chắc là uống được không đó?

- Đã nói là nó là rượu pha hỏng mà... Này, anh đừng uống...

Nhưng khi cô kêu lên thì anh đã uống gần cạn ly rượu rồi. Anh đặt ly xuống, hơi nhăn mặt, nhưng đầu lại gật gù:

- Tôi nghĩ nó tuyệt đấy chứ.

- Sao ạ?- Nhi ngẩn ra không hiểu.

- Tuy mùi vị có lạ và hơi khó uống, nhưng tôi thích nó đấy.

- Anh không phải nói vậy để an ủi tôi đấy chứ?

- Tôi tưởng cô hiểu rõ về tính cách của tôi chứ?

- Ngoài tính ngang tàng, bất trị, tàn nhẫn và khó ưa của anh thì tôi chẳng biết gì hơn cả.

Không bị những lời cô vừa nói làm cho mất lòng, Long ngồi im để tận hưởng chút dư vị còn lại của ly cocktail lạ. Đột nhiên, tiếng Trung ở phía sau anh vang lên:

- Hóa ra anh ở đây.

- Tôi về đây.- Long đứng hẳn dậy, vỗ vai Trung.- Cô phục vụ của cậu vừa làm vỡ một chiếc ly, nhưng bù lại tôi đã được uống một ly rượu tuyệt ngon, bỏ qua mọi chuyện nhé!

Long đi rồi, Trung nhìn Thảo Nhi thắc mắc:

- Chuyện gì vậy?

Cô ấp úng đáp:

- Dạ em lỡ tay làm rơi chiếc ly ạ.

- Dọn mảnh vỡ đi, cẩn thận bị thương đấy.- Anh nói và đi ra ngoài.

Dung đến nơi, hỏi nhỏ:

- Anh ấy lên đây làm gì thế chị?

- Chị không biết.- Thảo Nhi nhìn theo Trung, lắc đầu thật thà.

- Anh ấy có hỏi em đi đâu không chị?

- Không.

Thảo Nhi chưa nói với Trung về việc cô xin nghỉ làm để về Cát Bà phụ giúp dì Huyền. Buổi tối cô nói với anh điều đó thì Long lại đến. Dung thấy anh, chào thật to và hỏi:

- Hôm nay anh uống gì ạ?

Long gật đầu hồ hững chào lại rồi nhìn sang Thảo Nhi. Dung thấy anh không thèm liếc mình lấy một cái thì xụ mặt xuống. Nhi lúng túng khi anh chẳng chịu dừng chiếu tướng vào cô.

- Anh gọi đồ uống đi chứ.- Cô nhắc lại lời Dung, đặt hai ly rượu vào khay và định mang đi cho khách. Long chớp lấy tay cô, kéo lại. Thảo Nhi cố giằng ra nhưng không tài nào thắng được anh. Cô năn nỉ:

- Bỏ tay em ra, rơi khay rượu bây giờ. Những chiếc ly này mà vỡ nữa thì em đền không nổi đâu.

- Mặc kệ nó vỡ, ai nói sẽ bắt cô đền nào.- Long hừ giọng.- Ở lại đây và pha rượu cho tôi.

- Nhưng em đâu biết pha rượu đâu. Lần trước anh đã thấy em pha hỏng rồi còn gì?

- Chính là tôi muốn cô pha ly rượu hỏng đó.- Long vẫn không chịu buông tay.

Cô miễn cưỡng gật đầu.

- Được rồi, nhưng bỏ tay em ra.

Long buông tay, chỉ vào khay rượu trên tay Nhi, nói với Dung:

- Cô mang nó ra đi.

Dung nhìn anh, hai mắt không chớp nổi được một cái. Nhưng ánh mắt anh lúc này sẫm lại, lạnh lùng khiến cô bé sợ hãi vội làm theo. Thảo Nhi quay ngoắt người đi vào trong quầy, làm bầm nguyên rửa sự thô bạo của anh. Bắt cô pha cho anh một ly rượu hỏng đúng là chuyện vô lý nhất trên đời. Đó là cái chuyện mà trẻ con cũng làm được, vậy mà anh cứ hành hạ cô bằng cách bắt cô phải làm cái việc ngớ ngẩn đó.

Vừa đưa ly rượu lên môi, Long đặt xuống bàn, giọng lạnh lùng:

- Không phải nó, làm lại.

Nhi định cãi lại nhưng nhìn vẻ mặt đặng đặng sát khí của anh lúc này, cô lại thấy sợ. Hai ly rượu lần trước và lần này có gì khác nhau đâu. Lần thứ hai anh ta vẫn nhăn mặt kêu không phải. Đến lần thứ ba, sau khi bị yêu cầu làm đi làm lại một việc chẳng có gì khác nhau, Thảo Nhi uất muốn khóc.

- Anh có bị làm sao không thể. Muốn hành hạ người khác thì cũng một vừa hai phải thôi chứ. Đừng bắt tôi làm cái việc ngớ ngẩn này nữa.

Long quát mắt lại trước phản ứng của cô. Thấy vẻ mặt khổ sở của cô, anh Tiến, người chuyên pha chế rượu quay ra, giọng phân trần:

- Cô ấy thực sự vẫn đang học việc, anh cần thứ gì để em pha cho.

- Anh cứ làm việc của anh đi.- Long nói xẵng.

Không còn cách nào để cứu cánh cho Thảo Nhi, Tiến lĩnh đi. Long lại nhìn sang cô, nhưng đôi mắt đã dịu lại:

- Cô muốn biết sự khác nhau à? Phải, căn bản đã là hỏng thì chẳng có gì khác nhau, nhưng cái khác ở đây chính là tình cảm cô dành cho nó không giống nhau. Thế nào, tôi nói đúng chứ? Nếu cô không trân trọng và đặt tình cảm vào những gì mình làm ra thì đừng mong người khác đánh giá cao nó, hiểu chưa?

- Hiểu.- Cô cúi đầu đáp lí nhí và quay vào pha một ly khác nữa.

Đưa ly rượu thứ ba ra, cô cầu nhàu:

- Anh không thể lúc nào cũng không câu gắt được sao?

Long cầm ly rượu lên, nhấp môi rồi lại đặt xuống. Lần này anh không nói gì nữa. Nhi thấy nhẹ cả người. Ở gần anh cô luôn bị căng thẳng đến tột độ, cũng chẳng rõ vì sao nữa. Giá như lúc nào cô cũng cảm thấy thoải mái như ở cạnh Khánh thì tốt biết bao.

- Ngày mai em nghỉ làm rồi.

Thảo Nhi thất vọng vì anh hoàn toàn không bị thông báo đó của cô làm cho ngạc nhiên hay bất kì một phản ứng nào khác. Hình như trên đời này chẳng có gì làm anh ngạc nhiên được. Thấy Tùng đang tiến lại, cô quay vào trong phụ giúp Tiến một tay. Tùng ngồi lên ghế bên cạnh, vỗ vai thẳng bạn, tươi cười:

- Tao tìm mây mãi, tưởng bỏ về rồi chứ? Em ơi cho anh Brandy nhé! Mày đang uống cái gì thế? Trông lạ mắt nhỉ? Eo ơi, cái gì mà kinh thế này? Rượu mới à?

Không quay lại nhưng Nhi đoán được là Tùng vừa thử uống thứ rượu mà Long gọi, có điều là cô không nghĩ nó lại tệ như vậy. Tại sao Long lại thích nó chứ? Anh đang trêu đùa cô sao? Nhi quay ra đưa rượu cho Tùng, khiến anh ta phải ngạc nhiên thốt lên:

- Anh tưởng em làm ban ngày chứ? Mấy lần đến đây đâu có thấy em.

- Em cũng mới đi làm lại thôi ạ!

- Thằng bạn anh không làm phiền em chứ?

- Thực ra thì có đấy ạ!- Cô mỉm cười- Nhưng không sao, với bọn em, khách hàng là thượng đế mà.

Thảo Nhi đem café ra cho khách, khi quay lại thì đã không thấy Tùng đâu, còn trước mặt Long bây giờ có hai cuốn tạp chí. Một trong hai cuốn tạp chí ấy là về xe cộ, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là cuốn đó viết bằng tiếng nước ngoài, một loại ngôn ngữ cô không hề biết. Long đang đọc nó chăm chú. Dưới đó còn một quyển khác, là một tạp chí tiếng Việt rất nổi tiếng. Long ngẩng đầu nhìn thái độ tò mò của cô, đẩy cuốn “Làm đẹp mỗi ngày” cho cô và hỏi:

- Cô nghĩ cô có thể đọc được những gì từ cuốn tạp chí vô vị thế này?

- Vô vị sao anh lại đọc nó?

Thảo Nhi vắn lại, cúi xuống nhìn cuốn tạp chí số tháng này. Bìa tạp chí là ảnh một chiếc xe màu trắng, mũi trần, hai chỗ ngồi với những đường nét cầu kì nhưng cũng rất mềm mại. Đứng cạnh chiếc xe là hai người mà cô đã gặp hôm vào bệnh viện thăm Long. Hóa ra cả hai cô gái đó đều là người mẫu nổi tiếng.

Không có trình độ bình phẩm xe như Huy Khánh hay Tú Linh, cô chỉ cảm thấy chiếc xe này rất hoàn hảo và đẳng cấp. Ngay cả những chiếc xe như Stylish Girl, Prince Sun và thậm chí cả Silver Wings cũng không thể hấp dẫn bằng. Một chiếc xe không bao giờ bị lẫn giữa hàng ngàn chiếc xe khác, thậm chí là một vẻ đẹp không thể cạnh tranh dù ở bất kì góc độ nào. Lẽ nào Long đang muốn mua chiếc xe này thay thế cho Silver Wings đang bị hỏng? Nghĩ vậy, cô ngẩng đầu hỏi:

- Không phải anh định mua chiếc xe này đấy chứ?

- Không.- Long vẫn cặm cụi với tờ báo nước ngoài- Tên nó là Windy.

Windy, cái tên chẳng còn xa lạ gì với cô nữa, nhưng đến bây giờ cô mới được nhìn thấy nó. Nó hiện đang là quán quân của thế giới xe ở Việt Nam và được dân chơi xe hơi cả thế giới chú ý.

Lật qua lật lại vài trang tạp chí, Thảo Nhi đưa trả lại cho Long. Anh ngẩng đầu, nhìn cô và đặt hai cuốn tạp chí sang bên cạnh, đi ra phía bàn bi da gần đấy, nơi Tùng đang chơi rất náo nhiệt. Long nhập cuộc với họ rất nhanh.

Trung biến mất từ đầu tối, bây giờ mới thấy anh từ dưới đi lên. Anh đưa cho cô một chiếc phong bì, là tiền lương, rồi hỏi:

- Nghỉ hè xong em có muốn đi làm thêm ở đây nữa chứ?

- Nếu có cơ hội thì em vẫn sẽ đến đây làm.

- Vậy cứ thế nhé. Nghỉ hè xong đến tìm anh. Anh không muốn đào tạo em một cách uống công như thế.

Quay sang Dung, anh giục:

- Chuẩn bị nghỉ đi, hôm nay anh phải về sớm.

- Sao lại về sớm ạ?

- Mai thi rồi, liệu về mà ôn bài đi.

Dung xịu mặt đi về phía phòng thay đồ. Nhìn theo Dung, cô nháy mắt hỏi Trung:

- Dương là thế nào với anh vậy? Hai người có vẻ thân nhau.

- Nó là em con cô của anh.- Trung lắc đầu cười, ra kiểu anh biết tổng cô đang nghĩ gì.

Thảo Nhi ngẩn người. Vậy mà lâu nay cô cứ nghĩ cô bé Dung thích Trung. Đưa mắt nhìn Long đang chơi ở phía xa, cô hiểu ra ngay vấn đề. Người đó là Long chứ không phải Trung. Một chút khó chịu nhen lên trong lòng cô, nên khi Long quay về phía cô, cô quay ngoắt đi, miệng lầm bầm vài câu mà không ai nghe rõ.

- Em cũng nên về sớm đi.- Trung giục cô.

- Vâng.

Tạm biệt những người làm cùng mình bấy lâu, cô rời khỏi quán và đi ra bến xe bus. Đang ngồi đợi xe, một chiếc xe hai chỗ, màu xanh đen chạy chậm đến. Kính xe hạ xuống, và thật bất ngờ, người ló ra là Long. Cô nhìn chiếc xe sững sốt, có một chút tò mò.

- Cô không nghĩ được cái gì ngoài nhìn tôi bằng ánh mắt kì dị như thế sao? Lên xe đi.

Cô trở mắt hỏi lại:

- Thế anh bỏ rơi anh Tùng ở đâu rồi?

- Nếu cô không lên xe thì tôi đi trước.

- Khoan đã nào...

Cô mở cửa xe ngồi vào. Long không nói gì nữa mà phóng vù đi. Nhìn nội thất sang trọng của chiếc xe, cô thích thú hỏi:

- Xe anh mới mua đấy à? Hay xe anh Tùng? Nó có tên chưa?

- Cô mà cũng có hứng với xe cộ cơ à?

- Thực ra thấy nó cũng hay hay.

Long lặng im. Cô tiếp:

- Giám đốc của em có biết anh hay đến quán không?

- Biết thì sao?- Long cười nhạt, cái nụ cười khinh khỉnh mà đối thủ của anh nhìn thấy chắc phải uất nghẹn. Cái kiểu cười ấy có lẽ trên đời này không một ai bắt chước nổi, bằng bạc, cao ngạo, ngang ngang và khó ưa kinh khủng.

- Cô về quê à? Sao không ở đây mà đi làm? Chẳng phải cô thích kiếm tiền lắm sao?

- Kiếm tiền thì ai mà chả mê. Nhưng em phải về Cát Bà giúp dì em.

- Hóa ra cô có người nhà ở đó à?

- Dì em kinh doanh nhà nghỉ ở khu hai. Dì muốn em ra đảo làm việc sau khi tốt nghiệp. Em còn đang suy nghĩ. Nhà em cũng đông người nên chắc em chẳng về nhà làm nữa.

Kể kể một hồi, Thảo Nhi vội im bặt vì cô thấy cô đã đi xa chủ đề, vả lại gia đình là chủ đề rất nhạy cảm với anh.

- Sao lại lặng im?

- Sợ anh nổi cáu...

- Tôi hay nổi cáu vô cơ vậy à?

- Đúng thế.

- Chuyện hôm đó cô nói thật chứ?

- Chuyện gì?- Cô lơ đãng hỏi lại.

- Chuyện ở gara sửa xe...

Thảo Nhi đỏ mặt khi anh nhắc lại chuyện tối hôm đó.

- Sao tự nhiên anh lại hỏi chuyện đó. Anh nghĩ em nói dối à?- Cô tự ái hỏi lại.
- Không phải là nói dối. Nhưng nhiều khi là ngộ nhận. Mà ngộ nhận dễ làm người ta đau lắm. Tôi không muốn để sự ngộ nhận làm mình phải ân hận.
- Thì anh cứ nghĩ như vậy đi.- Cô quay ra ngoài cửa sổ, giọng dỗi hờn.- Dù sao chuyện đó cũng đã nói rõ, đâu cần thiết để nhắc lại nữa.
- Nhưng tôi không thể quên nó được. Lúc này chính tôi cũng không chắc về tình cảm của tôi nữa. Nếu nói không để tâm đến nó thì có lẽ là nói dối. Tôi nổi nóng vô cớ với em cũng là vì không biết phải làm gì để đổi diện thẳng thắn được với em. Tôi đang rất bối rối.

Thảo Nhi quay sang nhìn anh, anh đang khổ tâm với tình cảm của mình lúc này.

- Vì vậy...- Long tiếp- Tôi cần phải xác định lại chính tình cảm của em, để chắc chắn về tình cảm của tôi.

Chiếc xe dừng lại ngay đầu ngõ. Long quay sang nhìn cô như chờ đợi. Dằn lòng mình xuống, cô từ tốn đáp :

- Thực ra tình cảm của em vẫn vậy, và anh cũng thế, chỉ tiếc là hai chúng ta không gặp nhau ở điểm nào mà thôi. Anh không thể quên các chị ấy được, em cũng không tự tin là có thể thay thế các chị ấy. Em càng thấy em hoàn toàn không phải là người thích hợp đi cùng anh trong thế giới của anh. Vì vậy, anh hãy cứ coi lời bày tỏ đó giống như những cô gái ngưỡng mộ anh...

Quay sang anh, cố mỉm cười tự nhiên, cô lần mở cửa xe, nhưng cô run đến nỗi không biết làm sao để mở được. Long chồm sang, chộp lấy tay cô làm Nhi giật thót bụng. Gương mặt anh lúc này gần sát cô. Nhìn cô trong vài giây, anh vặn nhẹ cánh cửa xe để nó bật mở. Cô vội chào anh rồi xuống xe, chạy biến vào bóng tối. Đứng lại trong bóng tối, nhìn chiếc xe đi rồi, Thảo Nhi đưa tay lên ngực vỗ dành trái tim của mình lúc này đang lên tiếng phản đối cô. Tại sao anh lại bày tỏ lúc cô không sẵn sàng nhất như vậy? Rồi sẽ có những khoảnh khắc cô hối hận vì lời từ chối của mình, nhưng có lẽ như thế sẽ là tốt nhất cho cô và cả cho anh nữa.

Hết phần I

11. Phần II - Chương 01

Thảo Nhi nghe tiếng gió giật cửa sổ ầm ầm, vội vàng chạy lên lầu. Vị khách ở phòng 22, người duy nhất còn ở lại đây trước khi cơn bão ập đến, có lẽ đã đi đâu đó và quên đóng cửa sổ. Trận bão đầu tiên của năm nay quả thật rất dữ dội. Nhà nghỉ đã hết khách từ chiều qua, khi dự báo thời tiết đưa tin về trận bão và biển bắt đầu nổi sóng dữ dội. Di Huyền cũng bị kẹt ở thành phố vì bà ngoại đang ốm, ở nhà nghỉ giờ chỉ có chị Lan- chị họ của cô và Lâm- cậu con trai lớn của dì. Mưa ngày một lớn. Cả bầu trời tối sầm lại, đen kịt, mặt biển cũng gào lên như một con thú bị thương. Nhìn bà chị ngồi bó gối trên ghế với ngọn nến leo lét cháy, Thảo Nhi tỏ vẻ sốt ruột khi giờ này Lâm vẫn chưa về:

- Nó đi đâu mà chẳng điện về một câu nữa.
- Bão thế này mạng điện thoại cũng trục trặc chứ chẳng đùa.
- Biết là có bão mà nó còn ra ngoài.- Cô ngồi xuống ghế, chắt lưỡi.

Đúng lúc ấy có tiếng đập cửa, Thảo Nhi vội vàng ra mở. Một người ướt lướt thướt lao vào, gió cũng thốc vào theo là cô khó khăn lắm mới giữ được cánh cửa. Anh chàng đó giúp cô khép chặt cửa lại, chính là vị khách duy nhất còn lưu lại đây. Nhìn cô, anh ta nhướn miêng cười:

- Mưa dữ quá! Anh còn tưởng không về nổi đây nữa. Có nước nóng không em nhỉ?
- Mất điện nên không có nước nóng đâu anh, anh thông cảm nhé!- Cô lắc đầu.
- Ừ...- Anh ta rũ rũ mái tóc rối bù và ướt làm nước bắn tung tóe xuống nền nhà.- Không sao mà, anh lên tắm cái.

Anh chàng này tỏ ra như đã quen cô từ lâu lắm trong khi rõ ràng là cô mới gặp anh ta được một lần khi anh ta đến đặt phòng. Tên anh ta là Duy, đến du lịch với niềm đam mê chụp ảnh. Anh ta đã ở đây cả tuần, ngày nào cũng đi từ sáng tới tối muộn mới chịu về.

Duy lên phòng rồi, Thảo Nhi lấy cây lau nhà lau khô chỗ ướt. Vừa lau xong thì lần thứ hai có tiếng đập cửa. Chắc là Lâm về. Cô tháo chốt cửa, chuẩn bị mắng cho cậu em họ một trận té tát thì cô đã phải thốt lên, gần như là sững sốt. Người xuất hiện sau cánh cửa dường như cũng bị bất ngờ. Kết quả là cả hai cứ đứng nhìn nhau trân trân, không biết phản ứng thế nào.

- Ai thế?- Chị Lan nhồm dậy khi gió làm ngọn nến gần như tắt ngúm nếu chị không nhanh tay che lại.

Bình tĩnh, cô lúng túng đứng dịch sang một bên nói:

- Anh vào đi.

Long không bước vào, ngập ngừng hỏi:

- Đây là nhà Lâm à?

- Anh biết Lâm à?- Cô ngạc nhiên.- Nó là em họ của em.

- Lâm đang ở bệnh viện, em đi với tôi.

Nói rồi anh chớp lấy tay cô.

- Có chuyện gì sao?- Cô tái mặt hỏi.

- Đi đã.- Anh kéo cô ra ngoài.

Nhi khẽ rung mình vì gió lạnh và mưa tấp vào người rất rát. Nhưng ngay lập tức, Long đã trùm lên người cô một cái áo mưa dày và dài để che mưa. Hai tay anh ôm lấy vai cô để dẫn đường vì lúc này cô không nhìn thấy gì cả. Rồi cô thấy mình bị đẩy vào trong ô tô, không khí trở nên ấm áp hẳn. Long cũng vào xe ngay và quàng áo mưa ra phía sau. Vuốt mấy lọn tóc ướt, cô nhìn anh lúc này tái nhợt thấy rõ nên lo lắng nhắc:

- Anh ướt hết rồi, coi chừng cảm đó.

Nói xong, cô mới thấy ngạc nhiên là trong lúc này cô chẳng mấy may lo lắng cho cậu em họ đang nằm trong bệnh viện mà trong đầu chỉ có người con trai đang ngồi bên cạnh.

Long im lặng, đưa tay tăng nhiệt độ trong xe lên. Rồi anh mở máy, chiếc xe lao vào giữa bóng đêm mịt mù.

Bệnh viện trung tâm cách nhà dì Huyền 2km, nhưng trời mưa khiến cô có cảm giác nó xa hơn rất nhiều. Long cứ im lặng suốt nên cô thấy càng bối rối hơn. Cô quay ra phía cửa sổ, bầu trời u ám, vẩn vù mây đen, chớp sáng lên liên hồi, không biết khi nào cơn bão mới tan?

Chiếc xe dừng lại ở trước lối đi lên sảnh lớn của bệnh viện. Một người mặc áo sơ mi đen cầm ô từ trên chạy xuống. Thảo dây an toàn cho cô, Long nói:

- Em vào trước đi.

Người đàn ông cầm ô che cho cô đi vào và dẫn cô đi. Đến cuối hành lang tầng hai, anh ta chỉ vào căn phòng phía bên tay trái, nói:

- Em cô ở trong này.

Vừa bước vào, Nhi đã nhận ngay ra Lâm đang ngồi cười toe toét nói chuyện với một bệnh nhân ở giường đối diện. Đầu cậu ta quấn băng, 1 tay thì bó bột, sao mà giống hình ảnh Long trước đây thế? Thấy cô, Lâm thôi cười, vẫy tay:

- Nhi... đến nhanh thế?

Vì bằng tuổi nên chẳng bao giờ Lâm gọi cô là chị mà toàn xưng hô như bạn bè vậy.

- Em bị làm sao thế? Đầu có sao không? Tay bị gãy à?

- Không sao đâu, thế mẹ biết chưa?

- Dì chưa. Chị đi vội quá nên không báo cho ai cả.

- Đừng báo làm gì. Cứ để mẹ với thằng Dũng ở đó với bà ít ngày cũng được.

- Nhưng sao cậu lại te tua thế này?

Lâm chỉ tay ra cửa, nói:

- Anh ấy về đón Nhi hả?

Long đang đứng ở ngoài cửa nhìn vào.

- Ủ, Lâm biết anh Long à?- Cô tò mò.

Anh bước vào phòng, hỏi người đàn ông mặc áo sơ mi đen đã dẫn cô vào đây:

- Đã làm hết các xét nghiệm và chụp X-Quang chưa?

- Làm hết rồi, mọi thứ đều ổn.

- Vết thương trên đầu thì sao?

- Đó chỉ là vết thương ngoài da thôi. Cậu ấy có thể ra viện bất cứ lúc nào.

- Cứ để cậu ấy ở đây cho đến khi hoàn toàn chắc chắn là mọi việc đều ổn.

- Nhưng tại sao Lâm lại ở đây?- Thảo Nhi có vẻ sốt ruột vì hình như cô là người duy nhất ở đây không biết chuyện gì đang diễn ra.

- Chỗ này có rất nhiều người bệnh cần nghỉ ngơi, em ra ngoài với tôi.

- Em phải ở đây với Lâm...

- Thôi.- Lâm giãy nảy- Người ta buồn ngủ lắm rồi. Nhi ở đây thì ngủ ở đâu. Cứ đi về đi, sáng mai nhớ mang vào cho em một suất cháo ngao của bác Vinh nhé!

- Nhưng Lâm ở đây một mình được chứ?

- Nhi cứ làm như đây là trẻ con ấy.- Lâm bĩu môi.

- Vậy ở đây đêm nay nhé! Sáng mai chị vào.

Nhi đứng dậy và bước ra ngoài theo Long. Gió thốc vào hành lang làm cô cảm thấy lạnh. Long dừng lại hỏi:

- Tôi đưa em về nhé! Sáng mai sẽ có người qua đón em vào đây.

- Có chuyện gì đã xảy ra với Lâm? Sao anh lại biết nó?

Long nhắm mắt lại và hơi lão đảo người. Cô nhìn anh lo ngại. Người đàn ông mặc áo đen khi nãy cũng vừa đi đến. Anh ta gọi:

- Long... Cậu có vẻ không khỏe. Cậu có chắc là cậu không bị thương gì chứ?

Long quay lại nhìn người đó lắc đầu:

- Tôi không sao. Anh về đi, hôm nay vất vả cho anh rồi.

- Bão đang mạnh lên. Tốt nhất là anh không nên lái xe vào lúc này. Anh biết với sức gió này thì xe rất dễ bị lật tung mà.

- Nếu thế thì ở đây đi.- Nhi sợ hãi can.- Em không cần về nhà đâu.

- Hai người về chỗ tôi đi...- Anh ta gợi ý.

Long im lặng. Hai hàng lông mày của anh cau lại, hai mắt sụp dần xuống. Anh chới với tìm bức tường để dựa vào. Nhi vội ôm lấy người anh để Long khỏi đổ xuống. Người đàn ông cũng đỡ lấy Long.

- Anh đỡ anh ấy nhé! Em đi gọi bác sĩ.

Thảo Nhi định buông tay ra nhưng dường như Long vừa siết chặt lấy cô, anh có vẻ hơi tỉnh. Rồi anh dúm vào tay người kia chùm chìa khóa xe, nói:

- Lấy xe của tôi đến đây. Tôi cần một chút rượu.

- Lúc nào rồi mà anh còn đòi uống rượu được.- Cô mắng anh.- Người anh nóng ran rồi này. Đúng là đồ công tử bột, mới dính chút mưa mà đã lặn ra ốm.

Mọi khi, kiểu gì Long cũng phải bắt lại cô vài câu mới chịu, nhưng lúc này anh cảm thấy đầu óc nặng chịch, quay cuồng, chân tay rã rời và hai mí mắt không tài nào nhấc lên được nữa. Điều duy nhất anh muốn bây giờ là ngủ, ngủ thật say, ngủ một giấc không bao giờ phải dậy nữa.

Nhìn Long, Nhi cảm thấy đau lòng. Cô không gặp anh tính ra cũng đã hai tuần từ sau buổi tối cuối cùng anh đưa cô về. Cô cứ nghĩ sẽ rất lâu nữa mới gặp lại anh. Không ngờ hai người gặp lại nhau trong hoàn cảnh này, và lúc này đây, cô đang ở rất gần anh, có thể đếm được từng nhịp đập trái tim anh, từng hơi thở nóng rẫy của anh. Long đang sốt.

Người đàn ông đã quay trở lại với chiếc ô trên tay và giúp cô dìu anh ra xe. Đỡ anh vào băng ghế sau, cô băn khoăn:

- Hay đưa anh ấy vào trong kia tìm bác sĩ đi ạ. Anh ấy bị nhiễm nước mưa thế này dễ bị viêm phổi hoặc phong hàn lắm.

- Về chỗ tôi gọi bác sĩ cũng được. Cô không biết chứ, nơi cậu ấy ghét nhất chính là bệnh viện đấy.

Thảo Nhi im lặng. Đúng là con người này là một thế giới vô tận, dù cô có biết bao nhiêu về anh thì cũng là rất ít. Long đã lịm đi không còn tỉnh táo nữa. Nơi mà người đàn ông đến là nhà hàng lớn cách đó không đầy 500m. Người đàn ông đánh xe thẳng vào gara. Bên trong yên tĩnh, dường như chẳng ăn nhập gì với thế giới dữ dội ngoài kia.

Dìu Long đi qua sảnh lớn về phía thang máy, người đàn ông gọi ba cô lễ tân đang đứng tán dóc ở quầy:

- Phụng, mang chìa khóa lên mở phòng 507 cho tôi. Thăm tìm bác sĩ Ly đi. Cô ta đến thì đưa lên ngay.

Sau khi đặt Long xuống giường, người đàn ông quay sang nhìn cô:

- Cô ở lại đây tạm qua đêm nay nhé!

- Anh có phiền đưa em quay lại bệnh viện được không ạ?

- Cô muốn quay lại đó à?- Anh ta ngạc nhiên hỏi lại.

- Vâng.

- Vậy cô xuống dưới đại sảnh đợi tôi đi. Bác sĩ khám xong cho cậu ấy tôi sẽ xuống đưa cô đi. Phụng, hãy đưa cô ấy xuống và cho cô ấy một cốc trà bạc hà hay bất cứ cái gì cô ấy yêu cầu nhé !

- Vâng.

Khi Thảo Nhi đang ngồi với cốc trà bạc hà ở dưới quầy bar và lo lắng cho Long, cô thấy một cô gái cao ráo, mặc áo blouse trắng, trang điểm có phần hơi đậm, cau có bước ra khỏi thang máy. Theo sau là cô nhân viên tên Thẩm. Cô bác sĩ trẻ ngúng nguẩy đi về phía tầng trệt, có vẻ bực mình.

- Có chuyện gì thế?- Hai cô bạn vỗ lấy ngay Thẩm và hỏi.

- Bà Ly bị anh ấy đuổi như đuổi tà ra chứ sao? Anh Long không cho ai đụng vào người cả.

Có tiếng điện thoại. Phụng nhắc máy, vâng dạ mấy câu rồi nhìn hai cô bạn:

- Anh ta đòi uống Saphia.

- Nhưng nó là cái gì?- Nữ lễ tân thứ ba mà Nhi chưa có cơ hội biết tên lo lắng.

- Đó là một loại cocktail mạnh, có màu xanh như đá Saphia, có hương vị đặc trưng của bạc hà.- Thảo Nhi từ tốn giải thích. Cô còn lạ gì loại thức uống này vì đó là sản phẩm của Trung sáng tạo ra.

- Thật thế à? Em biết pha không? Giúp bọn chị đi.

Không còn cách nào khác là phải gật đầu, Nhi đứng dậy và đi vào trong quầy rượu. Một loáng sau, ly Saphia đã được đặt lên bàn trước con mắt thán phục của ba cô gái. Và cô theo chân Thẩm lên trên vì cô ghét phải ngồi một chỗ và không biết Long ra sao?

Khi cô vào phòng thì người đàn ông cũng đang bối rối vì sự ngang bướng kì cục của Long. Long nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, thở đều. Một tấm chăn mỏng đắp ngang người anh.

- Đây là Saphia à?- Anh ta nhìn ly rượu nghi hoặc.

Nhi gật đầu. Phụng đặt nó xuống bàn. Long hơi cự mình. Cô tiến lại, cúi xuống đặt tay lên trán anh. Hành động đó làm cho người đàn ông và Thẩm sửng sốt. Trước đó họ đã chứng kiến cảnh Long gạt phắt tay của cô bác sĩ đồm dáng ra khi cô ta đặt tay lên trán anh. Nhưng lúc này, khi bàn tay của Nhi đặt lên trán anh, họ thấy Long nằm im, mặt hơi dịu lại. Cảnh tượng đó quả thật rất đáng để họ đặt ra một dấu chấm hỏi to đùng về cô.

- Tôi đã giúp cậu ấy cởi hết quần áo ướt ra rồi. Bên tay trái có vết rách và bị chảy máu, nhưng cậu ta không cho ai đụng vào nên không bôi thuốc và băng lại được.- Người đàn ông nói liền một hơi.

Thảo Nhi nhìn đồng bóng băng trên bàn, khẽ lay:

- Anh Long, Saphia em mang cho anh rồi đây. Dậy đi.

Chẳng có phản ứng nào chứng tỏ là Long nghe thấy cô gọi. Thảo Nhi nhấc cánh tay trái của anh ra, tìm cô nhói lên một cái khi thấy vết rách dài ở cánh tay. Tuy không sâu nhưng máu cũng đã loang ra ướt thẫm một bên tay áo. Cô với lấy chai thuốc sát trùng, dùng bông thấm và bắt đầu lau vết thương. Có lẽ đau nên khi bông vừa chạm vào vết thương, Long chớp lấy tay cô. Bị bất ngờ, Nhi đánh rơi cả lọ nước sát trùng đang cầm trên tay. Cô nghe anh nói, rất khê:

- Em đâu có muốn chữa tất cả những vết thương trong lòng tôi, đúng không?

Bối rối vì câu hỏi rõ ràng không phải được nói ra vì mê sảng ấy, Thảo Nhi im lặng. Long lại buông tay ra và nằm im. Cô làm những việc còn lại trong sự im lìm đến ghê rợn của căn phòng. Nét mặt của người đàn ông mà cô không biết tên kia đã giãn ra nhẹ nhõm. Anh ta ra hiệu cho Thẩm đi xuống, để mặc cô với Long ở lại. Nhi cứ ngồi bên giường nhìn anh, chỉ có khi anh ngủ cô mới được ngắm gương mặt mà cô yêu một cách thỏa thích. Về mặt lúc ngủ của anh làm cho người khác phải ghen tị, dường như đó là một giấc ngủ thật ngon, thật sâu, thật yên bình và không có một chút vướng bận. Anh ngủ hiền quá, chẳng có đôi mắt lạnh như băng, chẳng có nụ cười cao ngạo.

- Tại sao vẫn còn ở đây?- Long thành linh cất tiếng hỏi và mở mắt ra.

- Anh có vẻ tỉnh táo rồi nhỉ?

Long không đáp, với lấy ly rượu để trên bàn uống một hơi cạn sạch. Rồi anh lại nằm xuống, nhìn cô tiếp:

- Cô kiểm một căn phòng nào đó nghỉ tạm đi. Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện.

Anh nhắm mắt lại rồi, cô mới đứng dậy, tắt đèn, khép cửa lại và đi xuống.

Khi xuống đến quầy bar thì chỉ còn có người đàn ông khi nãy ở đó, không thấy bóng ba cô nhân viên đâu. Ai từng biết đến Long trước đây thì hẳn sẽ rất tò mò về cô, không riêng gì người đàn ông này. Họ sẽ vô cùng bất ngờ khi thấy một cô gái có thể chạm được vào anh, một cô gái có thể khiến Long ngoan ngoãn nằm im, một cô gái mà dù nhắm mắt anh cũng không lăm với bàn tay của bất kì ai. Rõ ràng với những người ở đây, Thảo Nhi là một nhân vật kì bí mà họ muốn tìm hiểu.

- Long ngủ hẳn rồi chứ em?- Anh ta thay đổi hẳn cách xưng hô với cô.

- Vâng.

- Em vẫn muốn tới bệnh viện chứ?

- O...

- Đã khuya lắm rồi. Anh nghĩ em nên nghỉ lại đây thì hơn. Anh đã sắp xếp cho em ở phòng bên cạnh phòng của Long rồi. Em cứ lên đó nghỉ ngơi đi, sáng mai anh sẽ đưa em quay lại viện.

- Em có vài chuyện muốn hỏi anh.- Cô ngập ngừng nói.

- Chuyện gì vậy? Anh tên là Dương, em tên gì?

- Em tên Nhi ạ!

- Thế em muốn biết chuyện gì?

- Tại sao cả tay của anh Long và Lâm đều bị thương thế ạ?- Cuối cùng cô cũng nói ra được khúc mắc lớn nhất trong lòng từ tối đến giờ.

- À, Long bị thương vì đỡ tấm biển quảng cáo khi nó suýt văng vào cậu nhóc kia.

Thảo Nhi nhìn anh ta sưng sốt. Anh ta điềm đạm tiếp.

- Hồi tối, anh với Long trên đường từ khách sạn Paradise về đây, đang đi thì tự nhiên cậu ta ở đâu lao ngay vào đầu ô tô. Mà em biết đấy, bão gió như thế, mưa thì mù mịt nên tầm nhìn của Long cũng bị hạn chế nhiều. Cũng may là Long đi rất chậm, chứ nếu cậu ấy mà đi với tốc độ thường ngày thì chắc chắn có án mạng rồi.

Thấy cậu Lâm ngã ra, bọn anh xuống xe, nhưng thật may là cậu ta không sao, chỉ sợ hãi một chút. Cậu ta nói gió to giật chiếc ô của cậu ta và kéo luôn cậu ta xuống lòng đường. Long đề nghị cho cậu ta đi nhờ về thì đúng lúc một tấm biển quảng cáo của một nhà nghỉ gần đó bị giật tung ra và rơi xuống, bay thẳng về phía hai người họ. Long giơ tay ra đỡ thì bị nó cào rách, còn em của em mất thăng bằng ngã xuống đường nên mới gãy tay. Mọi chuyện chỉ có thể thôi. Sau đó bọn anh đưa Lâm vào viện, anh ở lại còn Long xin địa chỉ và về đón người nhà của cậu ta đến. Nhưng anh có cảm giác em và Long đã quen nhau từ trước phải không?

- Dạ tụi em có quen nhau ở Hà Nội ạ!

- Ra vậy.- Dương gật gù.- Thôi em lên phòng nghỉ đi. Phòng 508 đó.

Thảo Nhi đứng dậy, chào Dương và đi lên căn phòng anh ta đã sắp sẵn cho mình.

Đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đen ngòm, thỉnh thoảng lại nhá lên một ánh chớp sáng lòa, cô nghĩ đến Long. Anh đã ngủ chưa? Cơn sốt có còn hành hạ anh không? Hôm nay anh đã cứu một người mà thậm chí anh còn không quen biết người đó, cô cảm thấy vui vì anh đã biết quan tâm đến người khác. Nhưng tại sao anh vẫn ở đây trong cái thời tiết này? Lần gần đây nhất liên lạc với Tú Linh, Linh nói lần đưa xe kế tiếp là ở trên Đà Lạt cơ mà. Ngoài trời gió vẫn giật lên từng hồi giận dữ. Đêm nay bão sẽ vào đất liền, nhưng biển còn phải động vài hôm nữa mới yên.

12. Phần Ii - Chương 02

Thảo Nhi mở mắt bừng tỉnh dậy. Đã 5 giờ 30 sáng. Gió vẫn quạt vào ô cửa sổ ầm ầm, không hề có dấu hiệu dịu lắng đi. Vệ sinh xong, cô đi sang phòng Long, tự hỏi không biết anh đã khá hơn chưa? Cô ngập ngừng đưa tay lên gõ cửa nhưng không có tiếng đáp lại. Có lẽ anh chưa dậy? Cô cũng không nghĩ là những anh chàng công tử vô công rồi nghề như Long biết khái niệm dậy sớm là gì. Cô đẩy cửa vào, căn phòng tối mờ mờ, điện ngủ đã bị tắt đi từ lúc nào. Cô tiến về phía giường ngủ lần tìm công tắc đèn. Đèn bật lên, nhưng trên giường không có ai. Long có thể đi đâu sớm vậy nhỉ? Rất nhanh, một mùi hương thoảng đến. Cô quay lại, đụng ngay vào ngực anh, Long đang đứng sừng sững ngay phía sau cô:

- Anh làm gì mà cứ như oan hồn thế?- Cô đưa tay lên ngực sợ hãi.

Cô thấy tóc anh còn ướt, một chiếc khăn tắm vắt trên cổ, mùi xà phòng thơm làm cô thấy váng vất. Cô ngó nhìn tay anh giặt mình:

- Nó còn chưa kịp lên da non mà anh đã tháo ra rồi.
- Ai đi tắm mà mang theo nó chứ?- Anh cười khẩy và vớt chiếc khăn còn ẩm xuống giường.
- Cũng may là còn nhiều bông băng ở đây. Đáng ra anh không nên liều lĩnh giơ tay đỡ cái biển ấy như thế. Anh có thể đã bị thương nặng hơn rồi. Anh còn sốt không?- Vừa lấy bông chấm thuốc rồi đặt lên vết thương cô vừa hỏi.
- Một cốc Saphia có bằng cả đến cả vĩ thuốc hạ sốt đấy chứ.- Anh cười vang.
- Anh lúc nào cũng chủ quan.- Cô dùng băng quấn quanh vết thương- Em phải cảm ơn anh vì đã cứu Lâm và đưa nó vào bệnh viện.
- Tôi không hề biết đó lại là em của em. Cậu ta từ đâu nhảy ngay vào đầu xe của tôi...
- Đó không phải lỗi của anh mà. Anh Dương đã kể cho em nghe hết rồi.
- Em ở đây từ đầu hè đến giờ à?
- Ừm... Năm nào em cũng ra phụ dì em mấy tháng hè mà. Dì em kinh doanh nhà nghỉ.
- Ăn sáng xong chúng ta sẽ quay lại viện.

Lại im lặng. Có cái gì đó thật lạ đang diễn ra bên trong hai người. Có lẽ là do cả hai đều biết tình cảm của đối phương nhưng lại chẳng một ai dám mở lòng mình ra, dám vượt qua cái vách ngăn vô hình mà hai người đã dựng lên trong tim mình.

- Tại sao anh lại ở đây vào thời tiết này?
- Có vài việc.- Anh đáp lững lờ- Năm nao mà tôi chẳng ở đây gần như cả mùa hè.
- Hình như anh cũng không đem theo Silver Wings đúng không?
- Nó vẫn ở Sài Gòn.
- Bão vẫn chưa tan.- Cô nhìn ra ngoài cửa sổ thở dài- Dì em chắc không ra đảo ngay được rồi. Mà hôm nay Lâm có thể về nhà được rồi đúng không anh?
- Nếu cậu ấy muốn. Tất cả các khoản chi phí tôi sẽ lo hết.
- “Tiền đâu phải là tất cả.” Thảo Nhi chạnh lòng nghĩ. Thì ra anh cũng chẳng thay đổi là mấy, vẫn quen giải quyết mọi việc đơn giản như thế.
- Không ạ!- Cô quả quyết nói- Đâu phải lỗi của anh mà anh trả tiền viện phí chứ.
- Cũng có một phần lỗi của tôi mà.
- Không... Em không để anh trả tiền viện phí được. Bọn em là người bình dân, cũng không sẵn tiền bạc, nhưng bọn em có lòng tự trọng của mình.
- Em nghĩ là tôi đang- hạ- thấp- lòng- tự- trọng- của- em à?- Long gần từng tiếng giận dữ, mắt anh tối sầm lại.
- Em không...- Cô co rúm người lại, run rẩy giải thích.
- Và cô nghĩ tôi đang khoe tiền sao? Tôi chỉ muốn làm một người có trách nhiệm vì trước nay ai cũng nghĩ tôi vô tâm, vô trách nhiệm. À phải... cô có lòng tự trọng của một người bình dân. Và cô coi thường những kẻ không hề bình dân như tôi vì chúng tôi đáng khinh không tự trọng đúng không?

Sự tức giận của Long đã nổ tung ngang với sức công phá của một trái bom. Thảo Nhi sợ quá khóc òa lên. Long cau mày lại, rồi anh bỏ ra khỏi phòng. Ôi, sao anh ghét nước mắt quá! Nhìn thấy người con gái ấy khóc là tim anh lại tan ra.

Sáng hôm đó chỉ có Dương đưa Nhi quay lại viện. Cô điện cho chị Lan mang tiền đến và làm thủ tục ra viện cho Lâm. Có vẻ như Long đã rời khỏi nhà hàng đó ngay sau khi ra khỏi phòng. Hình như cô đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của Long, cô hối hận vì đã làm anh tức giận.

Đến trưa ngày hôm đó thì bão tan, gió dịu đi nhiều, nhưng bầu trời vẫn u ám và biển động không dừng. Mưa vẫn nặng hạt và không có dấu hiệu gì của việc sẽ tạnh trong ít nhất hai ngày tới.

- Chào em, nghĩ gì mà ngây ra thế?- Tiếng của anh chàng Duy- khách trọ duy nhất của nhà nghỉ những ngày mưa bão này.

- Không có gì ạ !- Cô lắc đầu.

- Mưa nên cứ bị kẹt cứng ở đây, thật chán.- Anh ta thở dài.

- Em thấy anh ở đây cũng khá lâu rồi. Anh đến đây chỉ để chụp ảnh thôi à?

- Ủ... câu lạc bộ nhiếp ảnh của anh đang có một cuộc thi ảnh nên anh đến đây để tìm cảm hứng. Nhưng mãi chả chụp được cái gì đáng giá cả. Lại còn gặp thời tiết này nữa chứ...

- Anh thích nhiếp ảnh vậy à ?

- Mỗi người có một niềm đam mê riêng mà em. Có người thích xe cộ, có người thích nấu ăn, có người đam mê một môn thể thao mạo hiểm nào đó, thế đấy... Còn em, em thích gì ?

Bị hỏi câu đó, Nhi ngẩn người ra rồi cười ngượng ngập :

- Có lẽ em không có một niềm đam mê nào đó như anh. Hơi thiếu cá tính đúng không?

- Không đâu...- Duy lắc đầu- Anh không nghĩ niềm đam mê quyết định một người nào đó có cá tính hay không? Riêng anh, anh thấy em rất cá tính và rất đặc biệt.

Lời khen ngợi của Duy khiến cô hơi đỏ mặt, có lẽ anh muốn làm cô vui lên. Về mặt cô tối nay hơi âu sầu vì nghĩ đến Long. Hay nói đúng hơn là cô nhớ anh.

- Anh nói thật mà. Có thể bản thân em không nhận ra đấy thôi. Đi uống cafe với anh không ? Anh sẽ gọi taxi.

- Thôi anh ạ! Hôm nay em không muốn ra ngoài. Em lên xem Lâm ngủ chưa đã.

- Anh quên mất là cậu em em vừa bị tai nạn.

- Anh ra ngoài thì cứ ra. Lúc nào về thì bấm chuông em sẽ mở cửa cho.

- Ủ, vậy anh ra ngoài cho đỡ buồn đây.

Duy đi rồi, Nhi khép cửa và đi lên phòng Lâm. Lâm chưa ngủ, vẫn đang ngồi chơi game. Thấy cô vào, cậu ta bỏ máy đó và leo tót lên giường.

- Chưa ngủ à Nhi ?

- Ủ, chưa ngủ được.

- Chứ không phải muốn ngủ cùng em à ?- Lâm cười ranh mãnh.

- Vớ vẩn.- Nhi đập bốp vào trán em họ lấu cá.

- Vớ vẩn gì mà vớ vẩn.- Lâm cãi- Chẳng phải ngày xưa mình vẫn ngủ cùng nhau còn gì ?

- Đó là cái hồi vẫn còn đi nhà trẻ, nói làm gì.

- Đâu nào, lên lớp 5 vẫn ngủ chung mà. Nhi quên rồi à? À còn tắm chung nữa chứ.- Lâm cười sáng khoái, cậu ta thích nhất lời mấy cái kỉ niệm hồi nhỏ ra trêu bà chị mình.- Chừng nào Nhi có bạn trai em sẽ đem kể chuyện này cho hắn nghe, cho hắn tức chết mới được. He he.

Thảo Nhi trừng mắt, gơ tay định đánh cậu em họ thì Lâm đã lui tít vào góc giường, cười lẩn lộn. Với cô, ngoài là một cậu em họ vui tính, Lâm còn là một người bạn rất thân của cô, có những chuyện riêng mà chỉ có cô và Lâm mới hiểu.

- Nhi yên tâm...- Lâm quàng cánh tay không bị thương qua vai cô thì thầm.- Nếu không tìm được người nào mà em có thể yên tâm thì em sẽ không buông tay chị ra đâu.
- Bây giờ cũng đâu có gì nữa. Chị cũng bận học nên ít khi về nhà lắm. Mà mỗi lần về Nhi toàn qua bà ngoại ở.
- Cái thằng súc sinh đó nếu không vì có bác gái thì em đã cho hắn một trận rồi.
- Chị cấm đấy.- Nhi tròng mắt.- Hắn không đáng để em làm thế đâu.
- Mà sao chị không nói với bác ấy ?
- Nói ra mẹ lại khó xử. Chị biết mẹ yêu dưỡng mà. Lại còn thằng Tâm nữa. Nhi không muốn làm mẹ buồn hay lo lắng.
- Em chỉ ước có dịp dẫn cho hắn một trận. Cái loại đó quăng cho chó nó cũng không gặm.- Lâm buột mồm dạy nghiêm.
- Đừng độc mồm thế.- Nhi giật mình.- Lâm không cần phải lo lắng chuyện đó. Chúng ta đều lớn cả rồi, chị có cách bảo vệ bản thân chị chứ. Thôi ngủ sớm đi.
- Mà này, chị quen cái anh đua xe đó hả? Sao hay vậy?
- Cũng quen sơ sơ thôi...- Nhi nhớ tới Long.- Cũng may bữa đó không có gì xảy ra. Nghỉ đi, đừng chơi game nữa đấy.

***

Hai ngày sau thì bão tan hẳn. Mọi thứ sau trận bão đều xơ xác và ảm đạm. Biển đã lặng sóng hơn, bầu trời vẫn âm u nhưng mưa thì đã tạnh. Thảo Nhi đứng im trên bãi cát, mắt nhìn đăm đăm ra xa xa phía vịnh biển. Nỗi nhớ còn cào đang vậy chặt lấy cô, bóp nghẹt trái tim cô. Cô nhớ Long, nhớ anh da diết, nỗi nhớ kèm theo nỗi ân hận đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của anh. Cô khao khát mong được gặp anh, nói lời xin lỗi với anh, muốn nói cho anh biết cô nhớ anh đến chừng nào. Mỗi ngày qua đi là một ngày cô khắc sâu thêm hình bóng anh vào trái tim mình, hình bóng một tâm hồn lạnh lẽo, cô đơn và đầy gai góc, sẵn sàng làm tổn thương đến ai cố chạm vào nó.

Đột nhiên một tiếng cười vang lên mà có lẽ do đang tâm trạng nên cô không biết có người đến gần. Là Duy, trên tay cầm máy ảnh và trông anh có vẻ rất phấn khích.

- Trông anh vui đấy?- Cô chào anh bằng một nụ cười.
- Anh nghĩ là anh đã chụp được một bức ảnh đắt giá cho triển lãm sắp tới rồi.
- Hay quá, chúc mừng anh.
- Nếu nó đạt giải anh nhất định sẽ mời em đi uống cafe. Mà anh tin là nó sẽ đạt giải.- Duy cười tự tin.- Em ở đây làm gì thế? Anh thấy em đứng đây cũng lâu rồi.

Thảo Nhi định trả lời thì có chuông báo tin nhắn. Tin nhắn của Lâm, rất ngắn: “Mẹ về rồi. Hắn cũng ra chơi. Nhi đang ở đâu?”

Tin nhắn đó làm cô muốn rút điện thoại. Hắn ở đây còn ai ngoài Bình- người anh khác cha khác mẹ của cô. Hắn là con riêng của dưỡng, hơn cô 4 tuổi và đang đi làm ở thành phố rồi. Từ đầu hè đến giờ cô mới gặp hắn một lần lúc cô về nhà. Sau đó cô lên nhà bà ngoại ở rồi ra đảo luôn. Mẹ và dưỡng luôn trách là cô vô tâm, chảnh mắng, cứ về là lại tốt đi chơi. Họ không biết rằng cô đã suýt bị hại ở trong chính căn nhà cô từng lớn lên ấy, bởi một thằng anh đạo đức giả, vô học và rởm đời. Cô căm ghét hắn và luôn tìm cách tránh xa hắn. Chỉ có cô và Lâm chia sẻ với nhau bí mật này mà thôi.

Để Lâm yên tâm, Nhi nhắn lại một tin rồi tắt máy. Cô lại quay sang Duy, tươi cười:

- Anh cứ đi chụp ảnh tiếp đi. Em phải về chuẩn bị làm cơm chiều rồi.

- Anh phải về thành phố bây giờ. Mẹ anh giục về mấy hôm nay rồi. Lúc nào có kết quả cuộc thi ảnh anh sẽ báo cho em, cho anh số phone đi nào.

Cô đọc số cho anh lưu và cười:

- Vậy chúc anh may mắn nhé! Đừng quên mời em đi uống café nếu anh có giải thưởng đấy nhé!

- OK, bye em.

Chia tay Duy ở bãi biển xong, Thảo Nhi rời khỏi đó, lòng nặng trĩu. Cô không muốn về nhà vào lúc này, mặc dù biết Bình sẽ chẳng dám đụng vào cô lúc này, nhưng cô phát ngán khi nghĩ đến sẽ phải ngồi ăn cơm chung một mâm với hắn. Thế là Thảo Nhi quyết định đến một nhà sách nhỏ mà ngồi đọc trong đó đến tận tối mịt.

Ra khỏi nhà sách thì đã tối mịt, bụng cô đói meo nhưng cô chẳng muốn ăn gì lúc này. Cô lại lang thang trên con đường dọc bờ biển, hình như trời còn sắp mưa.

Đang bước đi chậm rãi, một ánh đèn ô tô hắt tới, rồi chiếc ô tô màu xanh đen quen thuộc đỗ lại bên lề đường. Cô dừng lại, ngó chiếc xe, ngạc nhiên khi thấy Long bước ra. Hai người nhìn nhau có đến nửa phút. Đôi mắt anh nhìn cô, một cảm xúc lộ ra và rõ ràng là anh không muốn che giấu nó, anh đang thực sự lo lắng. Bối rối, cô quay mặt đi để tránh nhìn anh.

- Anh vẫn còn ở đây sao? Em đang đi dạo chút, giờ em về nhà đây. Gặp lại anh sau nhé!

Rồi cô quay người bước đi tiếp. Long bước nhanh, chớp lấy tay cô kéo lại. Anh ôm lấy cô. Tim cô đập thình thịch khi anh đưa bàn tay lên vuốt ve mái tóc dài. Rồi anh thở dài nói:

- Chúng ta dừng lại đi, dừng thế này nữa, dừng hành hạ nhau nữa. Sự mệt mỏi của em làm tôi phát hoảng lên.

Chỉ cần có thế, Thảo Nhi khóc òa lên trong vòng tay anh, cô nói trong tiếng nấc cụt:

- Em sợ lắm... Em không muốn về nhà đâu. Em không muốn gặp hắn.

- Sẽ không sao hết.- Long vỗ về cô- Có tôi bên cạnh thì không một ai có thể đụng được vào em. Để tôi đưa em về.

- Không... em không muốn.- Cô đứng phắt dậy và đẩy anh ra.

- Vậy tôi sẽ đi cùng em đến bất cứ nơi nào em muốn. Đói không? Đi kiếm cái gì ăn đã nhé! Tôi cũng đói lắm rồi.

Đột nhiên, cô lúng túng hỏi:

- Không phải anh đang đi tìm em đấy chứ?

- Phải, tôi đi tìm em mà.- Anh gạt đầu không vòng vo- Tôi đang ở khách sạn thì Lâm gọi cho tôi. Cậu ấy nói em tắt máy và không biết em đi đâu. Cậu ta còn nói em không muốn về nhà vì ở đó có một kẻ mà em không muốn gặp. Chỉ khi đó tôi mới nhận ra với tôi em quan trọng như thế nào...

- Từ... từ chiều đến giờ sao?- Thảo Nhi lắp bắp, nãy giờ anh vẫn đang nắm tay cô.

Long mở cửa xe và bằng một hành động quyết đoán, anh ấn cô ngồi vào ghế trước. Rồi anh lên xe, nổ máy và tiến về khu trung tâm.

- Ai da...- Chợt anh kêu lên.- Tôi quên mang theo ví tiền rồi.

- Nếu anh đồng ý thì để em mời anh. Ở đầu phố chỗ em ở có một quán bún cá rất ngon, có điều nó hơi chật chội và...

- Và bình dân chứ gì?- Long cười có vẻ như hơi chế nhạo cô.- Hôm nay em là người mời mà, với lại anh đâu có sự lựa chọn nào đâu đúng không? Với lại đó cũng không hẳn không là một ý hay mà...

Cách xưng hô thay đổi đột ngột làm Thảo Nhi thấy vừa vui lại vừa ngượng.

- Từ khi nào anh lại có hứng thú với mấy đồ ăn...

- Bình dân nữa hả?- Long bắt bài cô ngay.- Em cứ nói thẳng ra, chẳng phải như thế mới là em sao?

“Nhưng đó không phải là anh.” Cô thầm nghĩ. Long làm cô có cảm giác hơi lạ lẫm, chẳng còn cái dáng vẻ cao ngạo đến khó ưa của anh chàng cô quen ngày đầu nữa. Anh nói tiếp:

- Anh là một kẻ có thể gọi là vô công rồi nghề hay thất nghiệp cũng được. Nếu một ngày anh bị vất ra khỏi cái vỏ bọc gấm nhung lụa là thì anh sẽ làm gì để tự nuôi sống mình, nếu như cái cuộc sống mà anh sắp đổi mặt ấy anh chưa từng biết tới.

- Anh nghĩ hơi quá xa rồi đấy.- Cô bật cười.- Anh cứ là anh trước đây nếu anh không muốn thay đổi nó.

- Chẳng phải em rất ghét con người anh trước đây sao?

- Nhưng...

Cô định nói: “Nhưng em đã yêu anh từ hồi đó” mà không tài nào nói ra được.

- Nhưng gì?- Anh vặn vẹo.

- Không có gì ạ!

- Nếu lại là con người trước đây, tôi sợ tôi sẽ làm em bị đau, theo cái cách mà chính tôi không hề muốn.- Long nói khẽ.

13. Phần II - Chương 03

Quán ăn của bác Vinh gái hiện ra ngay đầu phố. Long không tỏ ra một chút thái độ gì với cái kiểu quán ăn mà cô đoán trong đời anh chưa một lần bước vào. Đó là một quán ăn ngoài trời và mở rất khuya. Thỉnh thoảng cô với Lâm thường lén ra đây nhá ốc của bác. Thấy cô vào cùng Long, bác tươi cười:

- A con gái, dẫn người yêu đến ăn đây hả? Hai đứa ăn gì?

- Anh ăn gì? Bún hay cháo?

- Gì cũng được.- Anh hờ hững đáp.

- Bác cho con 2 bát bún cá nhé!

Ở nhiều nơi, với nhiều người, Long là một người rất đặc biệt và người ta dồn mọi sự chú ý vào anh. Nhưng ở nơi này, chẳng một ai biết anh là ai, chẳng ai nhìn anh hay chú tâm đến anh. Sự tồn tại của anh ở đây chẳng là sự bận tâm của ai cả. Chỉ có tiếng nói chuyện của Nhi với bác Vinh gái, lúc này cô đang giúp bác mang đồ ăn cho khách. Sau cùng, cô trở lại bàn với hai bát bún nghi ngút khói.

- Anh ăn đi này.- Cô giục.- Em cũng đói gần chết rồi đây.

Cô cười và cúi đầu ăn lấy ăn để bát bún thơm nức. Khi cô ăn xong và ngẩng đầu lên thì anh mới ăn xong quá nửa.

- Anh ăn chậm nhí?

- Chứ không phải em ăn nhanh à? Người ta bảo những người ăn uống nhanh như em có số vất vả lắm đấy.

- Anh mà cũng mê tín à?- Cô trở mắt kinh ngạc.

- Là người ta bảo thế.- Anh nhún vai.- Còn có tin hay không lại là chuyện khác.

- Nhưng có vẻ đúng đấy. Mấy ông thầy coi tướng đều bảo số em vất vả mấy năm đầu đời.- Cô hào hứng kể.

- Nói vớ vẩn.- Anh lẩm bẩm.

- Sao ạ?

- Xong rồi.- Anh chỉ vào bát bún nói.- Đi thôi.

- Ô, vậy anh cứ về trước đi. Nhà dì em ngay kia rồi, chút em sẽ đi bộ về. Cảm ơn anh đã đưa em về.

- Tự về được đấy chứ ?

- Không sao đâu mà.

Long gật đầu, anh đứng dậy đi thẳng. Cái cách anh đi làm cô có một chút hụt hẫng, cô đã mong mỏi nhiều hơn nơi thái độ của anh.

Khi cô về đến nhà, dì Huyền đã đi ngủ, chỉ còn Lâm và Bình đang ngồi trên ghế xem ti vi. Cả hai đều đợi cô về với những mục đích khác nhau. Ánh mắt Bình nhìn cô làm cô thấy muốn nổi điên lên. Cô phát ốm khi nhìn vào cái mặt trăng tráo của hắn. Lâm cũng có vẻ chẳng thoải mái gì khi ngồi cùng hắn nên khi vừa thấy cô về, Lâm đứng phắt dậy:

- Về muộn thế? Ăn gì chưa ?

Nhi khẽ gật đầu.

- Anh ra lâu chưa?- Cô hỏi Bình, dù sao thì cô vẫn mang tiếng là em gái hắn.

Không đáp lại câu hỏi của cô, hắn hỏi :

- Sao con gái mà đi chơi về muộn thế? Mẹ mà biết thì sao?- Hắn mỉm cười ma mãnh.

- Thì cứ để mẹ biết.

- Mẹ bảo ra đón em về. Cuối tuần này giỗ ông nội.

- Tôi tự về được.

Cái kiểu nói chuyện gần như là xằng của Nhi chẳng hề làm hắn phật ý, hoặc hắn đã quá trơ để có một thái độ khác đi với sự xúc phạm ấy.

Khi Nhi tỉnh giấc thì trời còn chưa sáng hẳn. Mỗi một lúc cô mới giải thích được niềm hân hoan kì lạ trong lòng. Cô nhớ lại từng chuyện của ngày hôm trước. Khi nghĩ đến Long, hai má cô nóng ran. Vòng tay của anh vẫn còn nguyên vẹn trong tâm trí cô. Cô băn khoăn tự hỏi đó có phải là giấc mơ không, vì dường như nó quá hoang đường.

Cô mở cửa, bước ra đường, những âm thanh đầu tiên của ngày mới đã bắt đầu. Tiếng những người bán cá đi chợ sớm dường như đã quay trở lại đánh thức bình minh sau những ngày bão u ám. Nhịp sống lại quay lại với quỹ đạo trước đây.

Cô đi ra biển. Khi sóng chạm vào chân, cô thấy lạnh, cùng với đó là một cảm giác vô cùng thích thú. Sóng và cát mơn man vuốt ve bàn chân cô. Thảo Nhi vươn hết người đón lấy cái không khí buổi sớm, vì chút nữa thôi, khi trời nắng hẳn, cái không khí này cũng sẽ tan đi. Cô có thói quen ra biển và lúc sáng sớm từ lâu lắm rồi, và đến giờ vẫn còn giữ thói quen đó.

Cái se lạnh của buổi sớm làm cô hắt hơi một cái. Nhi bèn quay trở về nhà. Nhưng vừa về đến trước nhà, cô đứng sững, miệng há hốc khi thấy trong cái mảnh sân con ở kế bên hông nhà, vốn là nơi đậu xe ô tô của khách du lịch, một chiếc xe màu xanh xám đang ngủ im lìm. Dụi mắt một lần nữa để chắc chắn mình tỉnh táo, cô chậm chậm tiến về phía nó. Cô đã không dưới một lần thấy nó, thậm chí còn ngồi trong đó với chủ nhân của nó. Sau Silver Wings, chiếc xe này là sự lựa chọn mới của Long. Nhưng sao nó lại ở đây? Bán tín bán nghi, cô chạy nhanh vào trong nhà, bật điện tìm sổ ghi chép của nhà nghỉ. Cái tên Vũ Hải Long ghi rõ ràng ngay trang cuối. Anh ở phòng 501, phòng vip nhất của nhà nghỉ, có thể nhìn ra biển. Vậy mà cô không biết đêm qua anh ở đây, Long và Lâm đều không nói gì.

Nghĩ đến đây, Thảo Nhi thấy bối rối. Con người anh trước đây luôn làm cô khó xử, nhưng sự thay đổi cũng chẳng làm cô thấy khó hơn. Tối qua anh đã đến bên cô, cho cô sự quan tâm và che chở. Nhưng sự hoang mang trong lòng cô vẫn chưa tan hết. Cô biết quá khứ của anh, cô cũng hiểu thực tại của anh, hiểu hơn hết về thế giới khác biệt của anh. Lúc này đây, Long đang cố điều chỉnh để hòa hợp với thế giới của cô. Anh có thể vì cô, chấp nhận bước chân vào một quán ăn anh chưa bao giờ thấy, chấp nhận ở một nhà nghỉ có lẽ chẳng có gì có thể làm anh hài lòng. Đã quen cuộc sống của một ông hoàng, luôn đầy rẫy những ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh, liệu rằng Long có thể bước vào thế giới mà cô đang sống hay không?

Thảo Nhi nghĩ đến đó và buông một tiếng thở dài. Ngay lúc đó, tiếng Bình làm cô giật bắn.

- Dậy sớm thế cô em ?

Nghe giọng cợt nhả của hắn, cô muốn nổi điên lên, thế là mắt toi buổi sáng đẹp trời mắt rồi.

- Lúc nào cũng nhìn nhau như thế muốn đánh nhau thế ?- Hắn tiến lại gần khiến cô cảm thấy bất an.

Cô bặm môi định đi lên phòng thì hắn đã nhanh tay chụp lấy vai cô kéo lại.

- Đi ăn sáng đã chứ? Có ai ăn thịt đầu mà chạy ghê thế?

Nhi gạt tay hắn ra khỏi vai mình, thừa cơ hội đó, hắn lại vòng tay ôm lấy eo cô. Thảo Nhi cố vùng thoát ra, nhưng không tài nào thắng nổi hắn. Đến nước này, cô chỉ có thể la lên mà thôi, dù rằng như thế thì sẽ rất mất mặt. Nhưng âm thanh chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng cô thì có tiếng bước chân đi xuống cầu thang. Cả hai nhìn lên, thấy Long đang lững thững đi xuống. Bình bất đắc dĩ phải buông tay hắn ra khỏi eo cô. Long tiến lại gần, nhìn ánh mắt run rẩy của cô rồi lại liếc sang Bình. Cái liếc ấy làm hắn lạnh sống lưng.

Và rồi thật bất ngờ, Long vung tay giáng vào giữa mặt hắn một cú đánh như trời giáng. Bình loạng choạng ngã xuống chiếc ghế dựa mà Nhi hay ngồi ghi chép, kèm theo đó là một tiếng «huych». Một cú đánh ăn điểm trên võ đài quyền Anh. Vừa sợ, vừa giận điên người lên vì bị làm nhục, Bình đứng dậy định lao vào Long. Nhưng trước khi làm được điều ấy, hắn đã bị Long túm lấy cổ áo. Mặc dù không hề nhỏ con hơn Long, nhưng gương mặt lạnh lùng, ánh mắt có uy của anh đã áp đảo và làm hắn tự nhiên mềm nhũn người ra. Long gần giọng :

- Tao nói một lần thôi, nghe cho rõ đây. Tao có thể cho mày ngồi tù rục xương vì tội danh quấy rối tình dục đấy, hiểu không? Khôn hồn thì rút về nơi mày đến và nhớ đừng có ngu xuẩn làm lại cái chuyện này thêm bất kì một lần nào nữa.

Rồi bỏ mặc hắn ngơ ngác giữa phòng, Long quay người, nắm lấy tay Thảo Nhi và dắt cô ra cửa.

Khi chiếc xe đã bon bon trên đường đua của trường đua Ngư Long, Long thậm chí chẳng nói với cô một câu nào, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước. Lúc anh giận dữ trông thật đáng sợ. Chiếc xe ngày càng tăng tốc, đến khi Nhi bắt đầu run lên vì sợ thì chiếc xe phanh kít lại trong một khoảng sân rộng toàn ô tô. Chiếc xe dừng bất ngờ đến nỗi cô có cảm tưởng nó sẽ lao ngay xuống biển, và quả thật nó dừng lại khi còn cách hàng song chắn có không đến nửa mét, qua đó là biển.

Đây là quần thể khách sạn nhà hàng nổi tiếng nhất Cát Bà, mang tên Paradise. Khách sạn này nằm ngay trên một vách đá cheo leo, phía trước mặt là biển khơi ngày đêm sóng vỗ. Chính bởi tọa lạc trên địa điểm đặc biệt nên quần thể khách sạn và nhà hàng Paradise là chọn lựa đầu tiên của những du khách có tiền. Khu nghỉ mát 5 sao này có đầy đủ tiện nghi, các phương tiện giải trí và mua vui. Nhi cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên khi Long đến đây.

Tiếng điện thoại cắt đứt sự yên lặng suốt từ đầu đến giờ của cả hai. Là Lâm gọi.

- Nghe máy đi chứ.- Long nhẹ nhàng nhắc nhở và anh mở cửa bước ra ngoài một cách tế nhị.

Nhi nhìn theo anh và đưa máy lên trả lời.

- Chị đi đâu sớm thế ?- Giọng Lâm vẫn còn ngái ngủ.

- Đang đi ăn sáng với anh Long.

- Thế mà em còn sợ Nhi bị tên kia bắt cóc rồi thủ tiêu luôn chứ.- Lâm cười phá lên- Biết anh Long ở nhà mình rồi à ? Tối qua mẹ cứ cảm ơn anh ấy rồi rít.

- Ủ, chút nữa về thôi.

- Cứ đi chơi thoải mái đi. Đẳng nào ở nhà cũng có việc gì đâu. Thế nhá.

Chẳng để cô có cơ hội phản ứng, Lâm cúp máy. Nhi nhìn ra ngoài, Long đang đứng ở chỗ góc sân, nhìn ra biển. Quả nhiên cảnh biển nhìn từ đây thật đẹp. Cô đến đứng cạnh anh, nắng sớm làm bóng hai người trải dài về phía sau.

- Vết thương trên tay anh thế nào rồi ?- Cô chợt nhớ ra.

- Mọi vết thương đều có thể lành lại mà. Chúng ta sẽ đợi họ hay em muốn ăn trước ?
- Ai ạ ?- Cô ngỡ ngác nhìn anh không hiểu.
- Một số người mà tôi nghĩ họ rất mong gặp em, và em cũng vậy.
- Chị Linh và anh Khánh ạ? Họ ở đây sao?
- Có lẽ sắp đến rồi.
- Sắp có một cuộc đua xe ở đây ạ?
- Phải.
- Sao em không nghe chị Linh nói gì nhỉ?
- Vì Linh đâu có biết sẽ có bão.

Lời giải thích của Long chẳng làm rõ gì hơn mà càng làm cô cảm thấy mình ngu ngốc dần đi. Nhưng cô không kịp thắc mắc vì có tiếng xe ô tô, không phải là một chiếc mà là rất nhiều chiếc đang đến. Cả hai quay ra phía đường, hơn chục chiếc xe đang nối nhau chạy về phía họ, dẫn đầu là chiếc xe màu hồng của Tú Linh, ngay sau đó là Prince Sun.

Đoàn xe nối đuôi nhau tiến vào và đậu thành một hàng song song với xe của Long.

Một tiếng reo đầy phấn khích ngay sau khi cửa chiếc xe màu hồng mở ra.

- Chị không ngờ em đã ở đây rồi.- Tú Linh ôm chầm lấy cô.- Hôm qua chị gọi cho em mãi mà không được.
- Thái độ hồ hởi của Linh làm những người xuống xe sau có vẻ ngạc nhiên. Họ tươi cười tiến về phía Long, Nhi, Khánh và Linh đang đứng, nhưng vẫn không dấu nổi sự tò mò về Nhi. Long lần lượt bắt tay họ và cả nhóm tiến về khách sạn chính. Họ nhận chìa khóa và đi lên phòng ngay. Long hẹn gặp họ ở nhà ăn rồi ra hiệu cho Nhi đi theo mình.

Hai người đi dọc hành lang sạch sẽ và sáng bóng, được lát bởi một loại gạch men cao cấp, tiến về phía nhà hàng Paradise 1, một nơi sang trọng có thể vừa thưởng thức các món hải sản vừa ngắm cảnh biển. Có đến 5 nhà hàng Paradise ở đây, và Paradise một là nơi cao cấp nhất. Cạnh nhà hàng là 2 siêu thị lớn, nơi du khách có thể mua quà lưu niệm, các loại hải sản tươi sống và những đồ hàng hiệu hàng đầu thế giới.

Long vẫn sai những bước dài làm cô phải gần như chạy mới theo kịp anh. Rồi bất ngờ anh dừng lại khiến cô đâm sầm vào anh.

- Em không vui khi gặp họ à?- Anh quay lại nhìn cô hỏi.
- Không ạ ! Dĩ nhiên là em vui mà.
- Nếu em không thích ở đây, chúng ta có thể đi.
- Đi đâu ạ ?
- Đến nơi nào làm em thấy thoải mái.
- Em không sao thật mà.

Hai người đi đến một bàn ăn đã được sắp sẵn, có lẽ là đã được đặt trước. Những chai rượu ngoại, những đĩa hoa quả trái dọc bàn. Anh kéo ghế cho cô ngồi rồi vẫy tay gọi người quản lý, nhắc có thể chuẩn bị mang món khai vị lên được rồi.

- Những người bạn của anh đều rất cởi mở, rồi họ sẽ quý em và em sẽ quý họ ngay thôi.
- Em chỉ hơi hồi hộp. Hội đua xe của anh chỉ có 12 người thôi ạ?
- Ủ, trước đây là 13, nhưng một người đã mất rồi.
- Vì tai nạn ạ?

- Ủ, anh ấy bị tai nạn khi cố lái xe vào trong núi thăm một gia đình nghèo. Trận bão khiến con đường bị sạt lở và chiếc xe đã lao xuống vực. Cũng hai năm rồi. Cuộc đua xe này chính là vì anh ấy đấy.

Thảo Nhi tròn mắt kinh ngạc. Long tiếp:

- Từ sau tai nạn của anh ấy, bọn anh có một thỏa thuận, sau mỗi trận bão, chúng tôi sẽ tổ chức đua xe quyên góp cho những gia đình nghèo ở đây. Nó như một việc làm từ thiện để nhớ tới tấm lòng của anh ấy trước kia.

- Ra vậy.

- Còn một điều nữa. Người đó có tên là Bạch Thiên Anh, chính là anh trai ruột của Tú Linh.

Lần này thì cô há hốc mồm thật sự. Hóa ra Tú Linh còn có một người anh trai đã qua đời nữa. Họ đều có sở thích về xe giống nhau.

Đúng lúc đó, có tiếng con trai, giọng miền trong vang lên:

- Trời ơi, mới bão xong mà phòng ở đây đã được đặt kín hết trơn rồi. Năm nay chắc quyên được nhiều lắm đây anh Hai ha?

Người đó vỗ vai Long rồi ngồi xuống cạnh anh. Anh chàng này còn trẻ, tóc nhuộm đỏ hoe, da trắng, một bên tai đeo chiếc khuyên nam kim cương. Ngoại trừ chiếc khuyên đó ra thì phong cách và vẻ bề ngoài của anh ta giống Long đến kì lạ.

- Cô bé này là ai vậy anh?- Anh chàng khều vai Long hỏi.

Long không đáp chỉ đưa tay xẹt ngang cổ và cười.

- Ai da, vậy là bảo bối rồi.- Anh chàng búng nhắng nháy mắt cười với cô.

- Thế nên anh cứ liệu hồn anh đấy, Khang.- Giọng Tú Linh chen vào.

Linh ngồi xuống cạnh Nhi, tiếp:

- Anh đừng có giở thói trăng hoa với em gái tôi không là chết với tôi nghe chưa?

- Hix, làm gì mà bày đặt dữ thế cô em?- Khang nhăn nhó.

- Mà em chưa hỏi tội anh đâu đấy nhé, anh Long. Anh dám bắt cóc em gái em đi riêng với anh à? Nhi này, em có bị bắt nạt gì không?

- Chị lái xe mệt không?- Cô lắc đầu cười hỏi lại Linh.

- Mệt gì, quen rồi em ơi.

Mọi người đã đến và lần lượt ngồi vào bàn ăn.

- Ủa, anh Tuấn.- Khang nhanh nhẩu hỏi anh chàng ngồi cạnh mình- Nghe nói anh mới lấy vợ mà, sao đã để vợ ở nhà rồi?

- Chú đùa anh à?- Người tên Tuấn cười sảng sặc.- Đàn bà xúi quẩy lắm, cho nó theo đâu làm ăn được gì. Mỗi lần thế này mấy em chân dài kéo nhau ra cả đàn, lo gì không có hơi đàn bà mà phải dẫn mụ vợ la sát theo. Anh khuyên các chú chớ có dại mà động vào cái giống ấy, vợ là nỗi ân hận lớn nhất trong đời của những người đàn ông yêu tự do đấy. Không phải anh bị nó úp rọ rồi đến bù lu với hai ông bà già thì còn lâu anh mới lấy. Khổ nỗi hai cụ cứ thêm có cháu bé... Ô kìa Long, anh em có mặt đầy đủ rồi, giới thiệu cô bé kia đi rồi còn ăn chứ. Thấy hai đứa bên nhau kè kè này giờ mở ấm lắm đấy nhé!

Mọi người quay vào nhìn Long và Nhi, nhưng Tú Linh đã nhanh nhẩu nói:

- Đây là em gái em, tên Thảo Nhi.

- Em bao nhiêu tuổi thế? Trẻ vậy chắc khoảng 18, 19 thôi nhỉ?

- Em cũng ở Hà Nội à? Biết đua xe không?

- Ngày mai nhớ đến cổ vũ cho anh nhé !

Vài người cười ồ lên và bắt đầu trêu chọc cô. Lúc này Long mới lên tiếng :

- Xin lỗi đã để mọi người thất vọng rồi. Cô ấy...- Anh đặt tay lên vai cô- ... là bạn gái tôi.

- Ồ...- Khang đang nhấp một ngụm rượu, chỉ nghe thấy thế mà suýt sặc.

- Ha ha...- Tuấn cười phá lên- Thăng này mày giấu cũng kĩ quá nhỉ? Suýt nữa thì anh đắc tội với em dâu rồi.

- Ôi...- Lần này là một giọng nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ đập vào tai Nhi.- Buồn quá ! Em buồn quá ! Hu hu. Sao anh Long lại nở đối xử với em như vậy? Lâu nay em vẫn chỉ chung tình với anh thôi mà.

- Lại bắt đầu kìa.- Linh cười- Đã nói kiếm mục tiêu khác đi mà em.

Người đang tấm tức khóc ngồi đối diện với Long, ăn mặc khá lập dị. Anh ta mặc nguyên bộ đồ dành cho nữ, cổ thắt một chiếc khăn mỏng điệu đà, môi tô son hồng, móng tay thì được vẽ rất cầu kì. Trông anh ta có vẻ đồng bóng với lối ăn mặc khác người đó.

- Không chịu đâu...- Anh ta khóc rống lên giữa tiếng cười ồ của mọi người.- Em yêu anh Long cơ... Sao anh lại đi yêu người khác? Quay về với em đi anh.

- Cái thằng đại trai này...- Tuấn lườm.- Mày có để được con cho nó không mà suốt ngày cứ bám lấy nó hả? Thôi ăn đi anh em, kệ nó.

Long buông tay ra khỏi vai cô, tập trung vào bữa ăn. Nhi không ăn được gì nhiều, vì cô mãi nghĩ đến những lời Long vừa nói.

- Lần này em có dám chắc hạng 1 không Linh.- Người ngồi kế bên Tuấn, có vẻ chững chạc nhất hỏi.

- Nếu anh Khánh chịu nhường em.- Tú Linh nháy mắt với Khánh, đang ngồi ngay cạnh cô.

- Thế thì em phải thắng bằng sức mình rồi.- Khánh đáp lại, từ đầu đến giờ anh chưa nói câu gì.

- O cái anh này... Thế không nhường thật à?

- Mà cũng đừng coi thường 007 và Bolide của em chứ, anh Hai nhỉ?- Khang chen vào.

Hóa ra Khang là chủ xe Bolide, chiếc xe đang đứng hạng 6 trong top 7. Còn ai là chủ xe 007? Cô đảo mắt một vòng và tự hỏi.

- Tháng sau sẽ có cuộc hội ngộ với Windy ở Đà Lạt, Long nhỉ?- Tuấn chợt nhớ ra.- Hay là chú định vẫn đem theo 007 đấy? Nghe nói dạo này chú để Silver Wings ở gara hoài hả?

“007 là xe của anh ấy.” Thảo Nhi sững sốt nghĩ đến chiếc xe màu xanh xám mà gần đây Long vẫn dùng. Nó thật sự là một tin shock đối với cô.

*

- Nó chính là 007 ă?- Cô hỏi thế sau bữa ăn sáng, khi Long đưa cô đến một quán cafe nhỏ cách khách sạn Paradise không xa.

- Hả?- Long ngược nhìn cô tỏ ý không hiểu.

- Cái xe anh vẫn đi đó, 007 hả?

- Ừ.

- Vậy mà anh Khánh không nói cho em biết. Mấy anh trong đội của anh vui tính nhỉ? Cả cái anh chàng mặt đánh phấn nữa, ngộ thật đấy.

- Cậu ta tên là Vũ, em út của nhóm. Cậu ta bị gay đấy.

- Em cũng đoán thế.- Cô bật cười- Anh cũng hay nhỉ, không chỉ có phái nữ ngưỡng mộ mà cả giới tính thứ ba cũng mê anh nữa.

- Chiều mai em đưa cùng anh chứ?

- Là sao ạ?
- Là ngồi cạnh anh lúc đua xe ấy.
- Ôi thôi ạ.- Cô kêu lên- Em sợ lắm.
- Ừ.
- Mà anh cũng cẩn thận nhé, lần trước may mà không sao đấy.
- Chỉ là tai nạn hy hữu thôi mà.
- Mai em phải về giỗ ông nội rồi.
- Đi cùng thằng đó à?- Long nghĩ tới Bình.
- Có Lâm đi cùng em nữa ạ!
- Thằng đó với em có quan hệ thế nào?
- Là con riêng của dưỡng em. Bố em mất khi em 2 tuổi. Mẹ đi bước nữa với dưỡng.
- Nói với nó, nếu còn dám quấy rối em một lần nữa, anh sẽ tìm cách đưa nó vào tù đấy.
- Anh ta không làm gì được em đâu mà.
- Em nói đơn giản nhỉ? Đến việc kêu lên em còn chẳng kêu nổi. Ngày mai cuộc đua kết thúc, anh sẽ về Hà Nội.
- Em còn phải giúp dì hết tháng này nữa.
- Vậy sang tháng anh sẽ ra đón em. Cứ quyết định thế đi.- Long lạnh lùng kết thúc chủ đề mà không cho cô thêm một cơ hội nào phản kháng lại.

14. Phần II - Chương 04

Đúng cái ngày Thảo Nhi định từ thành phố ra đảo thì Duy gọi điện cho cô và mời cô đến xem triển lãm ảnh. Anh nói tác phẩm của anh đã đạt giải nhất và rất muốn cô đến chia vui cùng anh.

Nơi mà Duy đưa cô đến là một phòng triển lãm nhỏ trên phố Hai Bà Trưng. Thấy hai người bước vào, một anh bước đến giới thiệu là hội trưởng rồi hỏi Duy:

- Cô bé ấy đây à Duy?
- Vâng, đây là Nhi. Còn đây là anh Thắng.

Thảo Nhi có cảm giác như những người trong hội nhiếp ảnh ở đây đã biết cô từ trước vậy. Đến khi nhìn thấy bức ảnh của Duy, cô mới ngỡ ngàng hiểu ra vấn đề. Bức ảnh chụp hình một cô gái đứng nhìn ra biển, tóc bay tung lên trong gió. Nền trời và mặt biển đều mang một màu sắc u ám, ảm đạm nên cô gái càng nổi bật hơn. Khung cảnh đó làm lộ rõ vẻ cô đơn và dường như đang mong mỏi một điều gì đó của cô. Người trong bức ảnh đó chính là Thảo Nhi. Bức ảnh có tên là “Giông tố”. Duy đã chụp nó vào cái buổi chiều gặp anh ngoài bãi biển ấy, khi cô đang nhớ về Long.

- Anh đã nói ngay từ đầu là nó sẽ đạt giải mà.- Duy tự tin nói.
- Em không biết là anh đã chụp em đấy.
- Nếu để em biết thì đâu có lấy được cái thần của bức ảnh đúng không ?
- Nhưng tại sao nó lại có tên là “Giông tố”?
- Không phải nói về ngoại cảnh đâu. Bức ảnh này chính là chụp tâm trạng em đó. Chắc anh không cần phải giải thích nhiều đúng không ?

Nhi cúi đầu cười khi bị Duy đoán trúng phóc tâm trạng của cô ngày hôm đó. Đang nghe anh thao thao bất tuyệt giới thiệu những bức ảnh khác thì có điện thoại của Long.

- Em đang ở đâu mà ồn ào vậy ?

- Ở một triển lãm nhiếp ảnh ạ !

- Vui vẻ nhỉ?- Anh đáp lại và cô tưởng tượng đến nụ cười đáng ghét của anh- Vui thế thì đâu còn gì nhớ đến anh đâu, đúng không ?

- Không có mà...- Cô giãy nảy- Ai nói với anh là không chứ ?

- Thế muốn gặp anh không ?

- Tất nhiên là có rồi. Nên em quyết định hai hôm nữa sẽ lên Hà Nội đấy.

Những tưởng tin này sẽ làm anh ngạc nhiên và cảm động, nhưng chính cô mới là người bị bất ngờ khi nghe anh nói tiếp :

- Anh thì chẳng đợi được đến ngày mai mới chạy đến gặp em đâu. Anh đang ở thành phố rồi nè... Dưới chân cầu Bính...

- Thật ạ ?- Cô sửng sốt hỏi lại.

- Đang ở đâu anh đến đón.

Cô đọc cho anh địa chỉ, tim gần như run lên vì sung sướng. Anh lái xe hơn 100 cây số từ Hà Nội về đây chỉ vì nhớ và muốn gặp cô thôi sao?

- Em phải đi có việc rồi anh ạ !- Cô quay ra giải thích với Duy.

- Thế hả?- Duy thất vọng đáp lại.- Anh còn đang tính mời em đi uống cafe.

- Để khi khác vậy anh nhé !

- Đành thế thôi. Mai anh lên Hà Nội học rồi. Có gì anh sẽ alo cho em sau vậy.

Từ sau khung cửa kính bên trong triển lãm, Duy nhìn ra ngoài, thấy cô ngồi lên chiếc xe Martin xanh xám mui trần đi mất. Anh siết chặt ly rượu trong tay tưởng như có thể bóp nát nó ngay lập tức, mắt anh hằn lên những tia vừa giận dữ, vừa căm thù lại vừa đau đớn.

*

Thảo Nhi trở lại trường vào giữa tháng 8, cùng với mối tình như mơ vừa mới bắt đầu.

Cô không còn thấy một Hải Long tàn nhẫn, thích gây chuyện, nông nổi và lạnh lùng nữa. Anh yêu cô bằng một tình yêu ngọt ngào và đầy mãnh liệt. Với cô, anh luôn nhẹ nhàng, ân cần và chu đáo. Anh luôn cố gắng bảo vệ cô trước ánh mắt công kích của người khác mỗi khi hai người đi cạnh nhau.

Tối hôm ấy, vừa ăn tối ở chỗ Tú Linh về, anh đưa cô đến cafe Jimmy, nơi cô sẽ đi làm trở lại trong vài ngày tới. Hai người chọn chiếc bàn duy nhất đặt ngoài ban công sau trên tầng 4 để tránh sự tò mò của người khác.

- Anh vẫn thích loại rượu em pha nhất.- Anh nhớ lại chuyện cũ bèn bật cười.

- Lại chọc em nữa hả?- Cô lườm.

- Thật mà, nó đặc biệt như em vậy.

- Vậy em sẽ bảo anh Trung bổ sung nó vào menu.

- Không được.- Long kêu lên- Như thế thì khách sẽ chạy hết đấy.

- Còn dám trêu em nữa này.- Cô chồm người lên định đánh anh nhưng anh đã chớp được tay cô.

Anh đặt một nụ hôn lên những ngón tay dài thon thả, khẽ nói:

- Loại cocktail đó chỉ một mình anh được quyền uống nó. Em thử pha cho thằng khác xem, anh sẽ giết nó đấy.

Cô rút tay lại vì không quen kiểu bày tỏ tình cảm bất ngờ đó của anh.

Long hỏi tiếp :

- Em thực sự không muốn đi Đà Lạt cùng anh sao? Anh sẽ đi cả tuần liền đấy, chỉ sợ em nhớ anh không chịu nổi thôi.

- Ai thèm nhớ anh.- Cô bĩu môi.

- Nhưng anh sẽ nhớ em. Em đâu phải lo chuyện ăn ở với đi lại đâu. Còn hội đua xe thì em cũng biết cả rồi còn gì?

- Em không ngại chuyện gặp các bạn anh. Nhưng em không thích đi chơi bằng tiền của bố mẹ anh.- Cô nhăn nhó.

- Tiền của bố mẹ anh?- Long cau mày.

- Đừng nhìn em như thế...- Cô đưa tay vuốt nhẹ hai hàng lông mày của anh làm nó giãn ra- Lâu nay anh vẫn tiêu xài bằng tiền của bố mẹ anh chu cấp. Anh có thể dùng nó, nhưng em thì không. Em không muốn bị mang tiếng là lợi dụng.

- Nghe nè...- Long nghiêm mặt- Sao em cứ phải quan tâm đến suy nghĩ của người khác thế? Sao em không quan tâm anh đang nghĩ gì?

- Nếu đó là đồng tiền anh kiếm ra thì em sẽ không từ chối.

- Vậy nếu anh đi làm và dùng tiền đó mời em đi chơi thì em mới chịu đi chứ gì?

Nhi lặng im, nhưng Long hiểu ý cô đúng là như thế. Anh nói tiếp :

- Anh sẽ suy nghĩ về điều đó. Anh hứa đây sẽ là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh đi mà không có em đi cùng.

Tuần mà Long vào Đà Lạt thì Nhi cũng bắt đầu đi làm trở lại ở quán. Trung vẫn chào đón cô với một thái độ dễ chịu, nhẹ nhàng.

Tối chủ nhật, khi cô vừa pha xong một ly Maple thì Long về, không hề báo trước. Anh nói với Trung, lúc đó cũng đang đứng cạnh cô :

- Hôm nay xin cậu cho cô ấy về sớm nhé !

- Nếu có việc thì em cứ về đi.- Trung quay sang cô.

Chỉ cần có thể, anh giục cô đi thay đồ rồi kéo cô ra cửa. Vừa nhìn thấy chiếc xe đậu bên ngoài, cô thốt lên :

- Silver Wings.

- Anh vừa đi cùng nó từ Sài Gòn ra đấy.

- Anh lái xe suốt à?- Cô lo lắng hỏi.- Mà giờ mình đi đâu vậy?

- Về nhà anh.

- Nhà...anh...- Thảo Nhi thậm chí còn không thốt ra nổi chữ sau.

Cô há hốc mồm rồi lắc đầu rồi rít :

- Sao lại về nhà anh? Anh điên à? Em đã chuẩn bị gì đâu. Bố mẹ anh sẽ nghĩ...

- Không phải nhà đó.- Anh vẫn tập trung lái xe.

- Thế nhà nào?- Cô ngơ ngác vẻ không hiểu.

Long không trả lời. Chiếc xe đi thêm một đoạn thì rẽ vào một gara ô tô. Gởi xe ở đó, anh dắt cô đi lên một cầu thang nhỏ ở một khu chung cư cũ. Anh dừng lại ở tầng 3, dùng chìa khóa mở cửa một căn phòng. Công tắc điện được bật sáng. Nhi bước vào theo anh, đột nhiên rùng mình. Căn phòng gọn gàng và sạch sẽ nhưng sao lạnh lẽo quá! Đặt túi đồ xuống ghế, anh nói tiếp :

- Đây chính là nơi anh đã lớn lên. Cho đến khi dì Lan cưới chú Max thì bọn anh mới chuyển đi. Sau ngày chú ấy mất, anh và dì lại về đây sống.

Long thấp một nén nhang lên cái bát hương ở nóc tủ, nơi đặt hai tấm di ảnh. Một người đàn ông ngoại quốc và một phụ nữ rất đẹp. Thảo Nhi lấy làm sửng sốt vì người này sao giống Long đến thế.

Thắp hương xong, Long lấy quần áo và đi tắm. Còn lại một mình, cô bắt đầu quan sát căn phòng. Phòng khách này không lớn, đủ kê một bộ ghế salon, một tủ tường và một tủ kính. Trong tủ kính có rất nhiều kỉ niệm chương của các cuộc thi người đẹp trong nước và ngoài nước. Một vài kỉ niệm chương viết bằng tiếng Pháp, cô đọc nhưng không hiểu mấy.

Từ phòng khách trông sang một phòng ngủ, bên trong kê một chiếc giường, ga phủ kín để chăn gối không bị dính bụi. Một bàn trang điểm lớn kê bên cạnh một tủ dài đựng quần áo. Gian bếp không rộng lắm, bát đĩa trong chạn vẫn ngủ im lìm.

Một mùi hương xộc đến và cánh tay Long ôm choàng lấy cô từ phía sau. Anh bế bổng cô lên khiến Nhi hét lên kinh hãi :

- Anh Long, bỏ em xuống. Anh làm gì thế?

- Cần xem em có sứt đi tí nào vì nhớ anh không thôi mà.- Long cười.

- Thôi bỏ em xuống đi, ngã em bây giờ.

- Anh ôm chặt thế này ngã làm sao được. Nói nhớ anh đi rồi anh tha cho.- Anh tinh nghịch quay một vòng, chân Thảo Nhi đập loạn xạ trong không khí.

- Bỏ em xuống đã.

- Không nói anh bế thẳng vào... giường đấy.- Anh dọa.

- Em có nhớ anh mà. Bỏ em xuống đi.

- Còn gì nữa?

- Còn gì nữa?- Cô tròn mắt lặp lại câu hỏi.

- Không chịu nói có hậu quả gì ráng chịu nhé !

- Không... anh chơi xấu...- Cô đập liên hồi vào vai anh.

- Nói đi rồi anh tha cho mà.- Anh ghé vào má cô định hôn nhưng Thảo Nhi đã tránh được.

- Em...- Cô đỏ mặt ấp úng.

- Em sao?- Anh cười ranh mãnh.

- Không nói được mà.- Cô quay mặt đi khổ sở.

- Vậy để anh dạy cho.- Long dợm bước vào phòng ngủ.

- Không...a... em nói...em nói... Em yêu anh.

Một tràng cười vang lên và Nhi thấy chân cô chạm đất. Long ngồi ngã ra ghế cười rũ rượi và nhớ lại cảnh vừa rồi.

- Dám bắt nạt em này.- Cô đâm vào ngực anh giận dữ.

Nhanh như cắt, Long kéo cô vào lòng và thì thầm vào tai cô:

- Em ngốc thật đấy.

Nhi đẩy anh ra nhưng Long đã ghé môi phủ lên cô một nụ hôn mạnh mẽ và ngọt ngào khiến cô không làm sao cưỡng lại được. Lát sau, cô đỏ mặt nói khẽ:

- Hôn ngọt thế, thảo nào...

- Thảo nào sao?- Anh cười.

- Thảo nào gái theo nhiều thế.- Cô bấu môi.
- Ha ha...- Anh lại cười làm rộn căn phòng lạnh lẽo.- Em quả thật ngốc mà. Em nghĩ anh đã hôn bao nhiêu người rồi?
- Ai mà biết.
- Thế mà dám nói bừa.- Anh gõ vào trán cô- Muốn anh hôn nữa thì cứ nói ra, sao phải vòng vo.
- Ai thêm...- Cô đẩy anh ra.
- Long lại cười. Rồi anh nhìn đồng hồ và nói:
- Tối nay ở đây với anh nhé!
- Không được...- Thảo Nhi bật dậy- Em không muốn...
- Không muốn gì?- Anh ghé sát mặt cô tìm tìm cười.
- Không muốn là không muốn.- Cô đẩy anh ra.
- Ha ha... Không ngờ em cũng đen tối thế. Sợ anh ăn thịt em à?
- Xấu xa...- Cô đánh anh.
- Đầu óc em đen tối mới nghĩ anh xấu xa.- Long bụm miệng cười.
- Rồi anh nắm lấy tay cô, nói nghiêm túc:
- Ngày mai anh có một việc rất quan trọng nên muốn em ở đây với anh đêm nay. Chỉ cần ở cạnh anh thôi mà, anh có làm gì em đâu mà em sợ. Nói thật là anh chẳng có hứng thú gì với mấy chuyện đó đâu.
- Thảo Nhi trợn tròn mắt nhìn anh. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô :
- Muốn nghe kể chuyện không?
- Chuyện gì?
- Chuyện về cuộc đời anh.
- Thảo Nhi im lặng. Long nằm ra ghế, gối đầu lên đùi cô, anh tiếp :
- Em không bao giờ tự hỏi về quá khứ của anh sao?
- Có chứ, rất nhiều nữa là đằng khác. Nhưng em không hỏi vì em nghĩ khi cần anh sẽ tự kể.
- Khánh kể với em những gì về anh?
- Không nhiều. Một chút về anh, về dì anh, và một chút về họ.
- Linh và Vân ?
- Ừm...- Cô gật đầu.
- Anh biết nó nói gì. Anh nghĩ nên để chính anh kể với em thì hay hơn.
- Long im lặng vài giây rồi hỏi cô :
- Em thấy ảnh dì anh rồi. Em cũng thấy dì ấy rất giống anh đúng không?
- Vâng, dì ấy thật đẹp. Hai người quả thật rất giống nhau.
- Vì dì ấy chính là mẹ đẻ của anh mà.
- Sao cơ ?
- Em là người duy nhất biết bí mật này đây.
- Dì ấy là mẹ đẻ của anh sao? Sao anh biết.

- Mặc dù trong giấy khai sinh của anh, anh mang họ Vũ, nhưng anh biết anh không phải là con đẻ của bố mẹ anh bây giờ. Có lẽ họ nhận nuôi anh thay dì để tránh cho dì những tai tiếng, dì là một người nổi tiếng mà. Hồi nhỏ anh cũng sống với bố mẹ, nhưng sau đó dì nói vì bố mẹ bận làm ăn không thể quan tâm đến anh được nên xin anh về nuôi cho đỡ cô đơn. Năm anh 10 tuổi, anh và dì chuyển về đây. Trong lúc dọn đồ anh đã nhặt được một lá thư do dì viết và không gửi đi cách đó 10 năm. Lá thư ấy dì viết cho một người dì đã từng yêu khi sống trong miền Nam. Sau đó người ấy bị bắt về quê lấy vợ, dì đâm buồn chán và trở về Bắc sống, mang theo giọt máu của người đó. Tính từ thời điểm dì viết lá thư ấy thì thời điểm mà dì sinh đứa bé trùng với thời điểm anh ra đời.

- Vậy anh chính là con của dì với người đàn ông kia à?

- Ừm... Sau này anh đã bắt mọi người gọi anh theo tên của ông ấy- Hải Long. Lúc đầu dì và bố mẹ anh phản đối, nhưng sau đó anh lì lợm quá nên họ phải chấp thuận. Năm anh 17 tuổi thì dì kết hôn cùng chú Max. Họ sống ở một biệt thự gần hồ Linh Đàm, còn anh về sống với bố mẹ. Họ mãi làm ăn nên cứ bỏ mặc cho anh tự tung tự tác. Hồi đó anh cũng phá lắm.

- Anh yêu chị Linh từ khi nào?

- Linh chơi với anh, Khánh và Tùng từ nhỏ, bọn anh chính thức yêu nhau khi cô ấy bắt đầu vào đại học. Linh học báo chí, còn anh đi Anh du học. Anh nghĩ lúc về anh sẽ cầu hôn với cô ấy, nhưng không ngờ... Có lẽ cô ấy quá cô đơn và không chờ được anh. Lúc đó anh cũng ích kỷ, chỉ nghĩ đến niềm đam mê của riêng mình và những ước mơ hào huyền. Anh đã bỏ rơi cô ấy, cho đến khi anh nhận ra thì đã quá muộn. Đến bây giờ anh vẫn bị ám ảnh về cái chết của cô ấy và của đứa trẻ vô tội đó.

- Đó không phải lỗi của anh mà.

- Không, đó thực sự là lỗi của anh. Anh đã nói với cô ấy rằng chính cô ấy đã phản bội anh, anh hận cô ấy. Anh còn nguyên rửa cô ấy hãy chết đi.

Những kỉ niệm đau đớn của quá khứ làm giọng Long nghẹn lại.

- Anh đừng tự trách mình nữa. Em biết chỉ là do nóng giận anh mới nói như thế.

- Nhìn cái xác lạnh lẽo của cô ấy, anh bàng hoàng cả người. Chỉ mình anh hiểu tại sao cô ấy tự tử. Không phải do xấu hổ vì đứa con trong bụng, mà vì chính anh đã ép cô ấy vào chân tường. Anh mới chính là hung thủ giết hai mẹ con Linh.

- Không...không phải mà. Em biết là anh không cố ý, hãy quên nó đi.

- Sau cái chết của Linh, hàng trăm nỗi đau khác đổ xuống đầu anh. Anh chơi với không tìm được một chỗ bám, rồi cứ thế anh buông thả cuộc sống, anh không kiểm chế sự phát triển của tính tàn nhẫn và độc đoán trong con người anh. Anh đã sống như em từng thấy đấy, không mơ ước gì.

Sau đó, cũng đã có một người từng nắm tay anh rất chặt như em thế này này. Nhưng rồi người đó cũng rời bỏ anh. Có lẽ cô ấy quá mệt mỏi vì anh. Cái chết của Linh, của chú Max rồi dì Lan làm anh gần như kiệt sức và mất hết lý trí. Anh bỏ mặc sự quan tâm của Vân mà chui vào cái vỏ bọc của mình. Thế là cô ấy buông tay anh ra và đi mất.

- Giờ chị ấy ở đâu ạ ?

- Paris. Cô ấy luôn khao khát đến Paris học thiết kế thời trang mà. Thôi em vào giường trong ngủ đi. Anh ngủ ngoài này.

- Thế còn chuyện...- Cô áp úng đỏ mặt.

- Hả ?

- Tại sao... tại sao... Mà thôi, em đi ngủ đây.

- Khoan đã nào...- Anh kéo tay cô lại- Chuyện gì? Sao tự nhiên áp úng thế?

- Tại sao... lúc này anh nói... anh không thích làm chuyện đó...

- À...- Long chợt nhớ ra và cười ha hả- Anh không thích vì em không thích. Thôi đi ngủ đi. Để lúc nào đó thích hợp anh sẽ kể cho.

15. Phần II - Chương 05

Sáng hôm sau, Long đưa cô đến chỗ Huy Khánh, một mực không nói ra việc quan trọng mà anh đề cập đến tối hôm trước. Trong lúc Khánh và cô ngồi uống cafe ở phòng khách thì anh đi thay đồ.

- Sao mấy hôm nay nó có vẻ bí hiểm thế nhỉ?- Khánh ngạc nhiên.

- Anh ấy nói có việc gì quan trọng lắm.

Khánh nhìn về phía cầu thang và há hốc mồm, không nói được câu nào. Thảo Nhi cũng quay lại và cô ho sặc sụa vì bị sặc cafe.

Long trong bộ đồ công sở, quần âu, áo sơ mi xanh nhạt, chiếc cà vạt thắt lỏng lẻo trên cổ, mái tóc được chải gọn gàng và anh đeo một chiếc kính gọng đen nữa. Không còn ai có thể tìm ra một nét nào của Long ngày thường nữa.

Thấy cả hai nhìn mình bằng ánh mắt kinh dị, Long cúi kính :

- Bộ khó coi lắm sao ?

- Mày định đi ra mắt bố mẹ vợ đấy à ?- Khánh cười trêu.

- Mày nghĩ đi xin việc có thể mặc quần Jeans và áo phông như thường ngày được à ?- Long lườm.

- Xin việc? Mày á? Nghiêm túc không đó?

- Có gì mà không nghiêm túc.- Long đáp túi hồ sơ cho Khánh rồi ngồi xuống cạnh Nhi.

- Trông anh dễ thương nhỉ? Nhưng anh phải bỏ áo vào trong quần chứ...- Cô nhắc.

- Anh không thích, nóng lắm.

- Xin việc ở Nội Bài hả? Chỗ đó cũng được đấy. Hôm nay phỏng vấn à?

- Ừ...

- Chúc may mắn nhé!- Khánh vỗ vai anh.

- Thôi bọn tao đi đây.- Long đứng dậy kéo tay Nhi- Đi ăn sáng rồi anh đưa em đến trường.

- Gặp anh sau nhé!- Thảo Nhi chỉ kịp gửi lại một câu chào đó cho Khánh thì đã bị lôi tuốt ra cửa.

Còn lại Khánh ngồi im giữa căn phòng vắng lặng. Anh vẫn chưa hết sửng sốt với những gì vừa nghe thấy được. Rồi anh châm một điếu thuốc, nghĩ thầm :

“Tao thua rồi, cô ấy sinh ra là để dành cho mày, Long ạ!”

Ngồi trên xe ô tô, Nhi chốc chốc lại quay sang người yêu tủm tỉm cười. Chiếc kính làm đôi mắt dữ của anh dịu đi rất nhiều.

- Trông anh kì dị lắm sao mà em cứ nhìn mãi thế?

- Không phải kì dị. Như thế này trông anh rất hiền và đẹp trai.

- Bộ bình thường anh không đẹp trai à ?

- Có... nhưng đẹp kiểu khác.

- Sau này chúng ta sẽ đi chơi bằng tiền của anh.

- Anh đi làm sẽ phát sinh rất nhiều va chạm. Anh lại chưa quen với sự nhẵn nhụi nên có thể rất dễ sinh chuyện. Chỉ cần anh bớt nóng nảy và nhường nhịn người ta là được.- Cô căn dặn.

- Được rồi, cô vợ nhỏ của anh ạ !- Anh lấy tay véo má cô cười.- Anh nghe lời em là được chứ gì?

Thảo Nhi cảm thấy vui khi anh bắt đầu thay đổi từng ngày, để sống và làm một người có trách nhiệm hơn. Nhưng cô không phải không lo cho tính cách dễ nóng nảy của anh.

Một tuần sau, đúng lúc Nhi đang ở trên giảng đường thì Long nhắn tin: “Anh đang ở cổng trường đợi em nhé!”

Vừa nhìn thấy bộ mặt cáu kỉnh của anh là cô hiểu ngay mọi chuyện. Chẳng đợi cô hỏi, anh bực bội nói :

- Anh bỏ việc. Không sao chịu được cái bọn thiển cận và gàn dở ấy.
- Thế đã có chuyện gì vậy anh ?
- Lúc nào cũng soi mói và bắt bẻ những người mới. Đã vậy còn nói anh không có chuyên môn và thích ngựa non hấu đá. Anh điên lên cho lão một cú đấm rồi bỏ về luôn.

Nhi cười mà như mếu, cô đã lường trước được hậu quả này mà. Cái tính ương bướng của Long xưa nay có ai thắng nổi đâu.

- Mai anh sẽ xin việc ở chỗ khác.- Long quả quyết.

Nhưng cả tháng sau đó, Long thay đổi không biết bao nhiêu công việc. Có việc anh chỉ đi làm được hai ngày là bỏ sau khi đã cãi lộn một trận to vì với giám đốc hoặc quản lý, thậm chí là đồng nghiệp của mình.

- Anh không nghĩ là cái tính háo thắng của nó có thể chịu để cho người khác chỉ đạo đâu. Nó sinh ra là để điều khiển người khác.- Khánh nói với cô như thế vào một tối tháng 10 khi anh đến quán. Hôm nay Long phải về nhà tham dự một bữa tiệc quan trọng nào đó.

- Nhưng tại sao anh ấy không đến xin việc ở chỗ bố mẹ anh ấy có phải hơn không? Có khi lại được quản lý luôn.- Cô băn khoăn.

- Sĩ diện của nó cao ngất, em biết thừa mà. Nó càng tỏ ra ương ngạnh trong mối quan hệ với bố mẹ nó. Nói chung là mấy thằng công tử kiêu như nó hiếm lắm. Nhưng anh đang rất thắc mắc lại tại sao tự dưng nó lại xông xáo đi làm thế? Biết thừa là lương ở mấy chỗ đó thậm chí còn không đủ cho nó đổ xăng, rửa xe và thay dầu mỗi tháng cơ mà.

- Chắc anh ấy không muốn chơi bởi mãi nữa.- Cô treo những chiếc ly lên giá cổ không để Khánh nhận ra cô đang nói dối.

- Thằng này chắc cũng bắt đầu biết lo cho tương lai rồi đây.

Nhi nhìn đồng hồ, đã đến giờ nghỉ mà Long không đến, có lẽ hôm nay anh bị bố mẹ giữ lại rồi. Khánh đưa cô về nhà rồi mới quay lại phòng khám. Trước đó Long có nhắn tin cho anh, nhờ anh đưa Nhi về và còn dặn anh về nhà ngay vì có chuyện muốn nói.

*

- Có chuyện gì xảy ra với mày thế ?- Khánh bật đèn lên khi nhìn thấy bạn mình đứng lặng một góc trong bóng tối.

- Mày có đưa cô ấy về tận nhà chứ ?

- Thiếu điều là đưa cô ấy lên phòng nữa thôi đấy. Thế đã có chuyện gì ở nhà mày à ?

- Bố mẹ tao muốn tao kết hôn.- Long nói.

- Lấy vợ?- Khánh bật cười- Hai cụ nghĩ là có thể bắt một đứa con bắt trị như mày lấy một người mà họ sắp đặt sao? Hài thật.

- Nhưng đó lại là một người mà tao rất quen.

- Ai cơ?- Khánh giật mình- Không phải bắt mày lấy Tú Linh như hồi xưa bắt anh Phương lấy đấy chứ?

- Không phải Linh. Tao cứ nghĩ lời dặn của cô ấy chỉ là quá khứ, nhưng không ngờ bây giờ tao phải đối mặt với nó.

- Là sao?

- Mày đọc nó đi.

Long rút từ trong túi áo ngực ra một bức thư nhàu nhĩ, có vẻ như nó đã được đọc đi đọc lại hàng trăm hàng nghìn lần rồi.

- Cái gì đây ?- Khánh cẩn thận gỡ nó ra.

- Bức thư cuối cùng của Linh.

Khánh thốt lên một tiếng sững sốt. Anh cúi xuống đọc lá thư tuyệt mệnh mà Linh đã viết cho bạn mình trước khi chết.

“Anh Long!

Có lẽ em chẳng còn đủ tư cách gọi anh một tiếng «anh yêu» như bình thường em vẫn gọi nữa. Em chẳng còn xứng đáng với tình yêu của anh nữa rồi.

Nhưng sao lòng em đau quá !

Em thương anh. Và em rất nhớ anh.

Em căm ghét em và cả đứa con vô tội em đang mang trong mình nữa. Em ghét nó, vì nó là nghiệp chướng của cuộc đời em. Nói thế này thì em mãi mãi không đủ tư cách làm một người mẹ rồi. Nhưng em không thể bỏ nó đi được, vì em biết thế nào là một đứa trẻ mồ côi, em đã lớn lên như thế. Dù có xuống địa ngục thì em cũng không để con em là một đứa trẻ không cha không mẹ được.

Em viết lá thư này không phải xin anh tha thứ, cũng không phải oán trách anh vì đã buộc em phải chọn con đường này. Em chỉ mong anh hãy thay em chăm sóc đứa em gái tội nghiệp và bất hạnh của em. Mất em, sẽ chỉ còn mình nó bơ vơ trên cõi đời này, ông bà nội ngoại không thể sống cùng nó mãi được. Nó sẽ thay em yêu thương và chăm sóc cho anh. Em có lỗi với anh, có lỗi với ông bà em, có lỗi với em gái em, đứa con của em và cả cha của đứa bé. Xin anh đừng tìm anh ấy, vì lỗi lầm là ở em. Anh hãy bảo trọng, quên em đi và phải sống thật hạnh phúc nhé !

P.L”

Bức thư ngắn không đầy một trang giấy với những nét chữ run rẩy. Khánh lặng người đi sau khi đọc những dòng chữ đầy đau khổ và có lẽ là cả nước mắt ấy. Một lúc sau, anh bình tĩnh, ngẩng đầu lên :

- Vậy người đó chính là em gái Linh sao? Nó đã ra nước ngoài học từ hồi đó rồi mà.

- Khi đưa tiễn cô ấy, tao đã hứa sẽ làm theo lời cô ấy dặn. Bây giờ thì tao phải đối mặt với lời hứa đó rồi. Tao đang phải trả cái giá rất đắt cho cái chết của cô ấy.- Long lắc đầu cười chua chát.

- Làm gì có cái lý ấy. Người chết đâu phải do mày, chính là Linh đã lựa chọn còn gì.

- Là tao đã ép cô ấy phải lựa chọn. Tao đã nói với Linh, tao sẽ tìm và giết thẳng đó, nếu không phải hẳn chết thì tao chết.- Long ngồi phịch xuống, trông anh như đã cạn mọi sức lực vậy- Linh đã lấy tính mạng của cô ấy ra để bảo vệ hẳn.

- Vậy mày định bỏ cuộc à ?- Khánh đặt lá thư xuống bàn- Nếu mày nghe lời Linh và cưới em gái cô ta thì hãy buông tay Nhi ra, ngay bây giờ đi. Mày không thể dứt bỏ được quá khứ thì hãy để cô ấy quên mày đi.

- Không bao giờ.- Long nhấn mạnh từng chữ.- Không bao giờ và không chuyện gì có thể làm tao buông cô ấy ra được.

- Thế mày định tính chuyện này ra sao?

- Tao sẽ cho cô ấy về ra mắt gia đình.

- Mày nghĩ họ sẽ chấp nhận cô ấy sao?

- Không chấp nhận cũng phải chấp nhận. Vì tao sẽ làm chuyện ấy vào bữa tiệc Giáng sinh mà họ tổ chức thường niên tại chính nhà tao. Giữa đông đảo khách mời, họ không thể không nghĩ đến sĩ diện và sẽ phải tươi cười mà chấp nhận cô ấy.

- Vậy mày không nghĩ đến cảm giác của Nhi sao?- Khánh giận dữ- Cô ấy sau đó sẽ phải chịu những gì mày có nghĩ đến không? Sự can thiệp của bố mẹ mày, rồi sự săn sóc đặc biệt của đám phóng viên, và biết đâu, tai hại hơn, còn có cả đám kẻ thù luôn rình rập tìm điểm yếu của mày nữa. Tao hay Tùng đều không phải là điểm yếu của mày, mà chính là Thảo Nhi. Nếu mày đã nâng niu cô ấy như báu vật thì đừng để cô ấy phải chịu bất kì sự tổn thương nào chứ?

- Mày vẫn yêu Nhi phải không Khánh?

- Phải... Tao đã định từ bỏ. Và tao tưởng là tao đã làm được. Nhưng hình như tao lảm rồi. Tao yêu Nhi, tình yêu đó chưa bao giờ thay đổi cả. Nên tao cảnh cáo mày, mặc kệ chúng ta đã thân nhau bao nhiêu năm, nhưng nếu mày vô tình buông tay cô ấy ra một lần, thì mãi mãi mày sẽ không có cơ hội nắm lại đâu.

Long đứng dậy, bỏ ra khỏi phòng, không phải anh đang giận, mà bản thân anh đang sợ.

*

Tháng 11, bầu trời Hà Nội dịu dịu không khí mùa thu chứ không còn nắng gắt nữa. Long quay trở về làm tại chính gara ô tô Nguyễn Vũ, nơi anh và Khánh cùng góp tiền mở trước đây.

Thảo Nhi vừa đi vừa nghĩ đến công thức pha cocktail mới mà cô vừa nghĩ ra. Là một học trò xuất sắc của Trung, cô đã thuộc hết tất cả các công thức pha rượu mà Trung dạy cho mình. Cô thậm chí bắt đầu nghĩ đến những công thức mới hơn.

Đến khúc ngoặt trong một con ngõ nhỏ, một chiếc xe máy ngược chiều lao ra với tốc độ chóng mặt. Thảo Nhi chỉ kịp nhìn thấy một cái đầu xanh đỏ với một cái tai phone trên tai, một cú đâm mạnh và sau đó cô chẳng còn biết gì nữa.

Hé mắt tỉnh dậy, Thảo Nhi thấy mình nằm trong một căn phòng rộng, ga gối trắng tinh, chai nước biển đã truyền được một nửa. Cô ngơ ngác nhìn ra ghế, nhận ra có người đang cầm cúi đọc báo. Cô thốt lên kinh ngạc:

- Anh Duy.

Duy ngẩng đầu nhìn lên, mừng rỡ:

- Em tỉnh rồi đấy à? May quá !

- Em đang ở đâu đây? Sao anh lại ở đây?

- Bệnh viện. Em bị tai nạn mà.

- Ai đã đưa em vào đây thế?

- Anh chứ ai. Lúc anh gọi điện thì có người nào đó nghe máy, bảo em bị tai nạn vừa mới ngất đi xong. Anh vội đến và đưa em đến đây. May mà không sao, chỉ bị choáng thôi. Chân trái của em bị rạn xương, đi lại sẽ khó khăn một thời gian đấy.

- Em nằm đây lâu chưa anh?

- Cũng nửa ngày rồi.

- Trời ơi... Thế có ai gọi điện cho em không ạ ?

- Có mấy cuộc gọi nhớ.- Duy đưa điện thoại cho cô- Bạn trai em thì phải.

Nhi cầm lấy điện thoại, đúng là có đến hơn 10 cuộc gọi nhớ từ Long. Cô vội gọi lại cho anh, giải thích tình hình.

- Bạn trai em đến giờ hả ? Vậy anh về trước nhé ! Lúc khác anh sẽ đến thăm em.

- Anh về luôn ạ ?

- Ủ... giờ anh cũng phải đi có việc nữa.

- Em xin lỗi vì đã làm tốn bao nhiêu thời gian của anh. Lúc nào khỏi em sẽ gặp anh để cảm ơn.

- Cứ nghỉ đi em. Anh về đây.

Duy vừa đi được 5 phút thì Long đến, anh lao vào phòng với một tốc độ kinh hoàng, mặt thì đỏ bừng. Vừa nhìn thấy cô đang ngồi trên giường, anh hét lên :

- Em định biến anh thành thằng ngốc sao mà giờ mới báo cho anh biết ?

- Nhìn anh kìa.- Cô lau mồ hôi trên trán anh- Em tỉnh lại là gọi cho anh ngay còn gì.

- Thế cái thằng đưa em vào đây đâu, anh phải cho nó một trận.

- Người ta có công đưa em vào đây mà anh đòi đánh là sao ?- Cô cau mày.

- Nếu nó tử tế thì nó đã biết nghe máy lúc anh gọi cho em và báo tình hình của em chứ.- Long hừ giọng- Mà em đi đứng kiểu gì thế ? Từ ngày mai anh sẽ không cho em đi xe bus nữa. Vừa nóng vừa chật chội, lại lắm lưu manh, móc túi. Anh sẽ đích thân đưa đón em.

- Đâu phải lỗi của xe bus.- Cô lắc đầu cười trước cái vẻ mặt cau có rất đáng yêu của anh.

- Anh mặc kệ. Không cho đi là không cho đi.

- Anh mà chiều em quá hóa ra là làm khổ em đấy.

- Cái gì mà làm khổ?- Anh trừng mắt.

- Thì anh cứ chiều em mãi thế, nhớ ra đến một lúc nào đó...thì chẳng phải em sẽ mất thăng bằng, và sẽ ngã sao.

- Nói bậy.- Anh gõ vào trán cô.

Thảo Nhi cười. Đã lâu lắm rồi cô không còn cảm thấy sợ khi nghĩ đến tình yêu của cô nữa. Nó không hề mơ hồ, không hề hư ảo, nó hoàn toàn có thật. Cô yêu anh và cảm thấy cần anh biết bao nhiêu.

16. Phần II - Chương 06

Mùa đông đã thực sự đến với Hà Nội. Những con phố như dịu dàng hơn trong cái lạnh se se của đất trời. Tình yêu làm con người cảm thấy ấm áp hơn, Long và Nhi cũng vậy. Những ngày tháng êm đềm mới chỉ bắt đầu, và họ mong sao nó đừng bao giờ có kết thúc.

- Nhất định em phải đến đó sao ?- Nhi băn khoăn hỏi lại khi Long nhắc đến bữa tiệc cuối năm.

- Đã xác định là vợ anh thì trước sau gì chẳng phải đến. Đến luôn dịp này đi.

- Em đang nghĩ không biết bố mẹ anh sẽ nghĩ gì về em ?

- Họ nghĩ gì đâu có quan trọng. Quan trọng là anh muốn cho tất cả mọi người biết em chính là báu vật lớn nhất của đời anh. Mọi việc cứ để anh lo, em đừng bận tâm.

Không phải là Long mà là Tú Linh đã đến đón Nhi vào buổi chiều trước khi diễn ra bữa tiệc Giáng sinh. Tú Linh đưa cô về nhà riêng của mình, một ngôi biệt thự bên bờ hồ Tây. Rất nhiều chuyên viên chăm sóc sắc đẹp đã đợi sẵn hai người ở đây. Linh chọn cho cô một bộ đầm dài màu vàng nhạt, có đính những hạt ngọc trai làm nổi lên những đường cong duyên dáng. Mái tóc được xõa ra, uốn quăn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn. Đặc biệt nhất, Tú Linh còn đeo lên người cô bộ trang sức bằng ngọc Lục Bảo tuyệt đẹp do chính tay cô thiết kế. Đó là món quà mà Linh quyết định tặng cho người bấy lâu mình đã coi là chị em nhân dịp giáng sinh.

- Thế nào ?- Tú Linh đẩy cô đến trước tấm gương lớn.- Đám nhân viên của chị làm ăn được đấy chứ?

Thảo Nhi không còn nhận ra chính mình nữa. Trông cô như bước ra từ một câu chuyện thần thoại vậy. Cô chưa bao giờ biết là mình lại có thể đẹp đến vậy.

- Bây giờ chị đã hiểu tại sao đám ông Long, ông Khánh lại mê em như điên rồi đấy.- Linh nháy mắt.

- Làm gì có chuyện đó đâu ạ.- Cô chối.

- Có chuyện gì mà chị không biết chứ. Bọn đàn ông lúc nào chả thích mẫu phụ nữ trông nhỏ nhắn, dịu dàng, như thế họ có thể dễ dàng che chở cho người mình yêu rồi. Chứ còn mạnh mẽ nam nhi như chị thì khó lắm.

Có tiếng còi ô tô ở bên ngoài. Tú Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, bật cười.

- Hoàng tử đến rồi kìa, lên đường nào công chúa.

Thảo Nhi đi chung xe với Khánh, còn Linh thì tự lái xe của cô. Long sẽ đón ba người ở nhà anh.

- Em làm anh ngạc nhiên đấy.- Khánh cười.

- Chuyện gì ạ ?

- Đêm nay em rất đẹp.

- Em thấy lo quá!

- Chuyện bố mẹ nó ấy hả? Hai bác ấy sẽ vui vẻ đón nhận một cô con dâu xinh xắn như em thôi.

- Em cứ có cảm giác thế nào ấy. Hơi bất an.

- Em có tự tin yêu Long không?

- Ý anh là sao ạ?

- Nếu em tự tin yêu nó, thì tối nay cũng cứ tự tin như thế.- Khánh trấn an cô- Có thể lúc đầu em sẽ bị choáng ngợp, nhưng rồi sẽ ổn thôi.

Hai chiếc xe chạy ra khỏi ngoại ô chừng 5km thì tiến vào một con đường rộng lát gạch đỏ, hai bên là các hàng cột đèn thẳng tắp, tối nay còn có thêm cả đèn nháy nữa. Có rất nhiều xe con đang nối đuôi nhau đi đến. Con đường lát gạch ấy dài chừng 500m, nó dẫn đến một cánh cổng cao. Khánh đưa thiệp mời cho người ngồi trong phòng bảo vệ, và cánh cổng tự động mở ra cho anh. Lại là một đoạn đường dài chừng 200m nữa, cuối cùng mới đến bãi đỗ xe. Ra khỏi bãi đỗ xe, Thảo Nhi sửng sốt khi thấy mình đang đứng trước một tòa lâu đài đồ sộ và tráng lệ. Nó được xây theo hình chữ U, gồm 5 tầng lầu, mái được thiết kế với những tháp nhọn nhô cao lên. Cô có cảm giác như mình đang bước vào một thế giới cổ tích vậy. Giữa khoảng sân rộng bao la giữa ba dãy nhà nguy nga là một đài phun nước lớn.

Cả ba gặp Long ở ngay lối ra của gara. Long ngay người ra có đến nửa phút khi trông thấy người yêu, cho đến khi Tú Linh thấy vậy cười ngặt nghẽo.

- Biết ngay là Từ Hải chết đứng mà.

- Giao lại nữ hoàng của mày cho mày đấy.- Khánh đẩy cô lên trước và kéo Linh đi vào nhà.

Long tiến lại, nhìn cô từ đầu đến chân khiến cô ngượng chín cả người.

- Sao nhìn em ghê vậy ?

Một trận gió ào qua khiến cô co rúm người lại.

- Nhìn em kìa...- Long chất lưỡi.- Ai bảo mặc thế này? Định bắt hết hồn bọn đàn ông à? Theo anh...

Long nắm lấy tay cô, kéo đi. Anh đi lên dãy hành lang bên phải, đi thẳng ra phía sau. Phía sau là hai dãy nhà kính lớn. Trước khi bước vào một trong hai nhà kính đó, Long nhìn cô nghiêm nghị.

- Nhắm mắt lại đã.

- Để làm gì?

- Bướng. Bảo thế nào thì cứ làm theo đi.

Nhi nhắm mắt lại mỉm cười, chắc anh lại có thứ gì muốn làm cô bất ngờ đây.

Đột nhiên cô thấy hai chân mình nhẹ bẫng, Long đang bế cô tiến vào trong. Không khí ấm hân lên.

- Cầm kêu. Cầm hé mắt.

Đi được một đoạn dài, anh đặt cô xuống, nói:

- Mở mắt ra nào.

Khi vừa mở mắt ra, Nhi phải thốt lên vì bất ngờ. Cô và anh đang đứng giữa một vườn hoa hướng dương. Là hoa hướng dương thật, thật như chính cô và anh vậy. Long cười:

- Anh biết thế nào em cũng bất ngờ mà.

- Rất bất ngờ ấy chứ. Oa, em đang đứng giữa giấc mơ của em, một vườn hoa hướng dương. Nhưng sao lại có hoa hướng dương mùa này, mà còn giữa đêm nữa chứ?

- Vì đó là điều anh muốn mà.- Long vuốt tóc cô- Anh có thể thay trời chuyển đất vì em, huống chi chuyện này.

Cô xúc động nhìn anh. Rồi cô rướn người kiễng chân, choàng tay ôm lấy cổ anh. Lần đầu tiên cô chủ động ghé môi hôn anh. Long hơi bị bất ngờ vì sự táo bạo đó, nhưng rồi anh khẽ nâng cô lên, đón nhận nụ hôn một cách trọn vẹn nhất.

- Giáng sinh vui vẻ.

- Em quên không mang quà cho anh rồi.- Cô bối rối.

- Mặc kệ nó đấy. Vẫn chưa xong mà.

- Xong gì ạ?

- Cầu hôn.

- Dạ?- Cô hỏi lại vì tưởng mình nghe nhầm.

- Anh sẽ không hỏi câu: “Em đồng ý lấy anh nhé!” hay câu gì đại loại thế đâu.- Long cười- Nghe thật ngu xuẩn.

Anh vòng tay ra sau gáy, tháo sợi dây chuyền có mang chiếc nhẫn mà bao năm nay nó không hề rời anh một phút, món quà cuối cùng của dì Lan. Đeo nó lên cổ cô, anh tiếp:

- Từ nay nó sẽ trói em lại với anh.

- Nhưng đây là vật bất ly thân của anh mà.

- Nó là của dì Lan để lại cho anh. Bao năm qua nó đã bảo vệ anh, nên nó cũng sẽ bảo vệ em. Nó là biểu tượng của tình yêu vĩnh cửu. Em hãy giữ gìn và bảo vệ nó như giữ gìn và bảo vệ chính tình yêu của chúng ta ấy. Anh đã quyết định rồi, mình sẽ cưới vào mùa thu này. Anh sẽ về nhà em xin bố mẹ em cho mình được cưới nhau. Ý em thế nào?

Nhi nhìn vào đôi mắt đầy yêu thương của anh, cô gật đầu tin tưởng:

- Em nghe anh.

- Có thể chứ.- Anh cười- Bây giờ thế này, anh phải đi tiếp khách một lúc, trong thời gian đó, em sẽ đi với Tú Linh và Khánh, được chứ?

- Em có phải trẻ con đâu. Anh cứ đi làm việc của anh đi.

- Ấy là anh sợ em bị thằng cha nào bắt cóc mất thôi.

Long dắt cô ra khỏi nhà kính và đi vào sảnh lớn của ngôi nhà. Hàng chục bàn tiệc đã được dọn ra, khách cũng đã đến đông đủ. Những người đến dự nếu không phải là những thành phần có máu mặt trong giới làm ăn thì cũng là những quan chức có quyền, và rất nhiều nam thanh nữ tú, các cậu ấm cô chiêu nữa. Họ túm lại thành từng nhóm, hỏi thăm nhau, tặng bốc nhau. Hội đua xe của Long cũng có mặt đầy đủ.

- Ôi ai đây?- Khang nhìn Nhi ngạc nhiên- Chị Hai đây hả? Mới có nửa năm không gặp mà coi bộ chị thay đổi dữ ha. Anh Hai em thế mà tinh mắt nhỉ?

- Đây ông anh, tán gái thì sang bên kia.- Tú Linh đưa mắt sang đám con gái váy áo lòe loẹt đang thi nhau chụp ảnh cùng mấy thành viên của đội.

- Cô cứ như bảo mẫu thế?- Khang chất lưỡi.- Bà chần thấy ghê.
- Thôi cho tôi can đi.- Khánh xen vào- Em uống gì cho ấm chứ, Nhi?
- Ô, dạ cho em Snowy được rồi ạ.

Khánh đưa ly rượu cho cô và đưa mắt tìm Long. Long đang bị kẹt cứng giữa đám quan khách ưa nịnh bợ.

- Đi dạo một chút không?

Nhi gật đầu, cô thấy khó chịu vì những ánh mắt tò mò dõi theo mình từ đầu bữa tiệc đến giờ khi cô sánh bước bên cạnh Khánh như là người tình của anh vậy.

- Anh biết là em sẽ bị thế mà.- Khánh đỡ cô ngồi xuống một cái xích đu ở vườn sau.
- Chưa bao giờ em nghĩ sẽ quen một người sống trong một ngôi nhà như thế này.
- Thực tế thì Long sống ở đây rất ít. Đây là nơi làm việc chính của tập đoàn Lotus- tập đoàn chuyên kinh doanh khách sạn, nhà hàng và địa ốc. Mấy năm trở lại đây, Lotus là một thế lực cực kì lớn của nền kinh tế châu Á. Long chính là một trong hai người thừa kế chính của tập đoàn này.

Nhi lặng thinh nghe Khánh nói. Dường như có một hòn đá tảng đang đè nặng lên suy nghĩ của cô.

- Em không cần nghĩ ngợi nhiều như vậy. Tuy có một vị trí quan trọng nhưng suy nghĩ của nó rất đơn giản. Nó sẽ không về Lotus đâu. Trước đây nó cũng đã từng sống cuộc sống của các đại công tử, không cái gì là nó không biết tới. Nó sống độc đoán, tự tung tự tác, chà đạp lên cảm xúc của người khác. Nhưng từ khi em xuất hiện, nó đã thay đổi rất nhiều. Trước kia, đã là dân chơi chính hiệu ở đất Hà thành, thậm chí là Sài thành, không ai là không biết đến tên Hải Long. Còn bây giờ, cái tên ấy gần như đã biến mất hoàn toàn ở các hộp đêm, sàn nhảy, quán bar. Em có biết tại sao Long nhất quyết đưa em về ra mắt bố mẹ nó không?
- Thật ngớ ngẩn. Nhưng hình như em chẳng biết gì về anh ấy cả. Anh ấy nói gì em cũng chỉ biết gật đầu ưng thuận.
- Vì nó thực sự rất yêu em.

- Nè, hai người lôi nhau ra đây làm gì?- Tú Linh đi ra.- Anh Long đang tìm hai người đó.
- Bọn anh vào đây.- Khánh đáp lại rồi quay sang cô khách lệ- Giờ đến lượt em rồi đấy, tươi tỉnh lên nào.

Khánh dẫn Nhi tiến thẳng đến chỗ Long và bố mẹ anh đang đứng. Họ đang nói chuyện cùng một ông lão trạc ngoài bát tuần. Một cô gái mặc váy hồng đứng cạnh ông cụ, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng liếc chùng về phía Long từng tí cười. Khánh nhận ra là Thảo, em gái của Linh. Anh lên tiếng chào họ:

- Chào ông, chào hai bác. Chúc mọi người năm mới an lành.
- Lâu lắm không gặp cháu.- Mẹ Long niềm nở- Bạn gái cháu đấy à? Cô bé xinh quá!

Khánh chưa kịp lên tiếng thì từ phía cửa, một người bước vào. Một cô gái cao, trẻ, đẹp, mặc bộ váy ngắn, tất len đen, đi giày cao cổ, bên ngoài khoác một chiếc áo dạ màu đỏ rất quý phái. Thấy cô, nhiều người lên tiếng bàn tán. Long sững sờ, còn Khánh thì thở dài.

Cô gái ấy tự tin sải bước về phía chỗ gia đình Long đang đứng, cúi đầu chào đầy duyên dáng:

- Cháu chào ông, con chào hai bác.

Bố mẹ Long đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn sang cậu con trai quý tử, lúc này đã gần như á khẩu. Cô gái quay sang nhìn Long mỉm cười và không ngần ngại, cô ôm lấy anh, nói tiếp:

- Em đã về rồi đây.

Thảo Nhi không khó khăn gì để nhận ra cô gái này, vì so với trong bức ảnh, cô ta không khác xưa là mấy, vẫn mang một vẻ đẹp kiêu hãnh.

My Vân đã trở về.

Cô lặng người, bàng hoàng nhận ra cái sự thật hiển nhiên đó. Cao ráo, đẹp, trang nhã, lại đầy vẻ đài các, My Vân có vẻ như là một người tình không có đối thủ. Thảo Nhi lùi lại, nép sát vào phía sau Khánh để mình càng bé nhỏ hơn.

- Ôi Vân...- Mẹ Long vừa mừng vừa ngạc nhiên- Bác không ngờ cô bạn gái mà Long nói muốn giới thiệu lại chính là con. Con về khi nào sao bác không biết?

- Con cũng vừa về đến nơi thôi ạ! Con muốn tạo cho mọi người sự bất ngờ mà.

Rồi nắm lấy tay Long một cách tự nhiên, cô tiếp:

- Lần này con quyết định về hẳn. Bố mẹ con cũng cứ giục về lo việc gia đình nữa.

Từ đầu đến cuối, người không nói được câu gì là Long. Anh không đón nhận những cái ôm hôn từ phía Vân, nhưng cũng không từ chối chúng. Thảo Nhi đau lòng khi cảm nhận được rằng anh đang bị xao động.

- Cháu bị sao vậy?- Mẹ anh nhìn sang cô lúc này đang tái nhợt đi thấy rõ, hình như chẳng có việc gì là qua nổi mắt bà.

Lúc này Long mới sực tỉnh, anh gạt tay Vân ra, tiến lại gần Khánh và nhìn cô đầy lo lắng.

- Chắc cô ấy ốm rồi.- Khánh ôm lấy vai cô trước khi Long kịp làm việc ấy- Cháu xin phép đưa cô ấy về.

Thảo Nhi lí nhí chào mọi người rồi đi theo Khánh, hay nói đúng hơn là bị Khánh dắt đi. Cô cảm thấy kiệt sức khi mơ hồ nhận ra rằng mọi chuyện sẽ thay đổi từ đây. Đờ cô ngồi xuống ghế đá, anh nói:

- Em ngồi đây nhé! Anh đi lấy xe.

Cô gật đầu. Khánh đi rồi, cô đứng dậy, tì vào thành hồ lạnh lẽo. Âm nhạc, những âm thanh vui nhộn của bữa tiệc Giáng sinh càng làm Nhi thấy rối bời trong lòng. Tại sao Long không có một chút phản ứng nào? Tại sao anh không chạy theo cô? Anh đang nghĩ gì đây?

Một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau, một mái đầu cúi xuống, tóc cọ vào má cô, một chiếc hôn đặt lên bờ vai lạnh ngắt, mùi nước hoa quen thuộc bao trùm lấy cả người cô. Trái tim cô ấm hẳn lên.

- Anh xin lỗi.- Long thì thầm vào tai cô.- Anh sẽ nói rõ ràng với Vân, anh hứa. Chỉ cần em tin anh.

- Em tin anh đấy chứ.- Cô đưa tay vuốt nhẹ mái tóc anh- Em chỉ thấy khó chịu trong người thôi, hình như là cảm lạnh.

- Vậy em về nghỉ ngơi trước đi. Mai anh sẽ đến. Không được nghỉ ngơi gì đâu nhé!

- Được rồi mà. Em uống thuốc vào là lặn ra ngủ chứ nghĩ được gì nữa.

Ánh đèn ô tô rọi tới. Khánh đã đánh xe đến. Long cởi chiếc áo khoác ngoài, choàng lên người cô rồi mở cửa xe cho cô ngồi vào. Anh nhìn sang Khánh, trao đổi một ánh nhìn rất nhanh với bạn mình. Cuối cùng, anh đặt một nụ hôn lên trán cô thì thầm “Ngủ ngon nhé!” và đóng cửa xe lại. Chiếc xe chuyển bánh, chạy ra phía cổng.

*

Trong nhà trồng hoa ẩm áp có kê một bộ bàn ghế để ngồi uống café buổi sáng. Trên bàn, hai tách café còn nghi ngút khói. Trên một chiếc ghế mây, một chiếc áo dạ dài màu đỏ vắt ngang. Cô gái ngồi ở chiếc ghế bên cạnh lạnh ngắt. Cách đó không xa, chàng trai lạnh lùng đứng đốt thuốc, mắt dán vào khung kính trước mặt. Cô gái nhẹ nhàng đến bên anh, vòng tay ôm lấy anh từ phía sau. Cô ngả người, áp mặt vào lưng anh, mơ màng:

- Đi xa, em nhớ nhất là bờ vai và cái lưng của anh. Mà anh biết hút thuốc từ khi nào thế?

Long vút điếu thuốc xuống chân, di di cho tắt rồi gạt tay My Vân ra khiến cô nhớ đà suýt ngã. Anh lạnh lùng quay trở về ghế, ngồi xuống, nhìn thẳng vào cô, đáp:

- Cô nhầm rồi. Phải nói là nhờ có cô mà tôi biết đến nó mới đúng chứ.

- Vẫn còn giận em chuyện em bỏ đi sao?- Cô ngồi phịch xuống ghế- Ai bảo khi đó anh cứ làm em tức điên lên. Nhưng em đã chẳng nói em sẽ quay về còn gì...
- Tôi có cơ hội nào để nói cho cô biết câu trả lời của tôi à? Xin lỗi nhưng tôi không nhớ là tôi có nói sẽ chào đón cô trở về.
- Anh vẫn trẻ con như ngày xưa.- Vân phụng phịu theo cái cách ngày xưa mà cô hay làm nũng với anh.
- Tôi đã có bạn gái rồi. Tôi sẽ cưới cô ấy. Cô có quay trở về sớm hay muộn thì cũng không thay đổi được gì đâu.
- Con bé đi cùng anh Khánh ấy à? Nó có gì hay ho mà anh quyết tâm thế? Anh còn tặng cho nó cả chiếc nhẫn kim cương đó nữa.
- Cô nghĩ sao cũng được...- Long đứng dậy quả quyết- Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dù chỉ là vô tình làm điều gì tổn hại đến cô ấy, tôi sẽ không tha cho cô đâu.
- Anh nghĩ em là người nhỏ mọn đến thế sao?- Vân giận dữ.

Long định bước ra ngoài, Vân chạy theo, ôm chặt lấy anh từ phía sau:

- Anh vẫn còn yêu em mà, đúng không? Em biết sự ra đi của em làm anh bị tổn thương, nhưng trong lòng anh vẫn luôn có em. Anh mất anh đã nói cho em biết điều đó mà.

Long mím chặt môi lại. Anh gỡ tay Vân ra, lạnh lùng đáp:

- Tất cả đã quá muộn rồi.

Và anh đi thẳng, để lại mình Vân đứng đó với trái tim run rẩy và đau nhói. Sự trở về này liệu có cứu vãn nổi tình hình không? Cô những tưởng rằng cô ra đi sẽ khiến Long ân hận và tìm mọi cách đưa cô quay lại. Ba năm rồi, Paris phồn hoa không bao giờ sưởi ấm được trái tim cô và níu giữ bước chân cô. Lòng tự ái đã làm cô lạc đường, nhưng khi tìm về đến nơi, cô đã đánh mất tình yêu của cô ngày nào.

17. Phần II - Chương 07

- Sao cái mặt buồn so thế?- Khánh hỏi khi thấy cô đứng thẫn thờ xếp những chiếc ly lên giá- Vẫn nghĩ ngợi chuyện hôm đó à?
- Đâu có ạ.- Cô lắc đầu.
- Em có biết nói dối đâu.- Khánh bật cười.- Long nói nó đã nói chuyện rõ ràng với Vân rồi mà.
- Em biết.

Thảo Nhi mỉm cười và lại cầm cúi quay vào với công việc.

- Biết thế nào cũng tìm được anh Khánh ở đây mà.

Giọng nói trong trẻo vang lên khiến Nhi suýt nữa đánh rơi chiếc ly. Cô quay lại nhìn, Vân đã đến ngồi cạnh Khánh.

- Tại sao em biết? Em cũng về đột xuất nhỉ?- Khánh đáp lại.
- Anh còn có thể đến đâu trong khi đây chính là quán café do anh Long mở chứ?

Lần này thì chiếc ly trên tay Nhi rơi xuống thật. Một tiếng choang cắt đứt câu chuyện của hai người kia. Cô vội cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh. My Vân chớp chớp mắt tỏ vẻ không hiểu. Khánh vội chạy vào trong quầy, cúi xuống nhặt giúp cô những mảnh vỡ, ôn tồn hỏi:

- Em không sao chứ?
- Em không sao...- Cô lắc đầu, nhưng một mảnh vỡ đã kẹp cửa vào ngón tay cô khiến máu bắt ra.
- Em xem kìa.- Khánh vội cầm lấy tay cô, kéo cô đứng dậy- Nói không sao mà thế này à?

- Em có sao không?- Vân cũng nhồm dậm nhìn và hỏi.

- Không ạ!- Cô lắc đầu nhưng không nhìn Vân, hình như cô không đủ tự tin để đối mặt với chị.

Thấy Khánh lo lắng cho Nhi, Vân nháy mắt trêu:

- Cô bé này hôm trước đi cùng anh ở bữa tiệc phải không anh Khánh? Bạn gái anh đấy à? Trông hai người có vẻ đẹp đôi.

Khánh kéo Nhi ra xa đám thủy tinh kia, dắt cô vào phòng thay đồ.

- Em làm sao thế Nhi?- Anh cúi đầu hỏi khi dùng gạc băng vết đứt lại cho cô.

- Em có sao đâu- Cô lắc đầu- Chỉ là một vết đứt tay thôi mà. Anh trông này, đâu có chảy máu nữa đâu.

- Nhưng anh thấy tim em đang chảy máu đấy. Nói anh nghe, mấy hôm nay em và Long thế nào?

- Vẫn bình thường ạ! Sáng nào anh ấy cũng qua chỗ em đi học rồi mới đi làm, tối đến đón em về nhà. Có chuyện gì đâu ạ!- Cô nhún vai.

- Thế tối nay thì sao?

- Anh ấy nói chút nữa sẽ đến.

- Nếu có chuyện gì phải nói cho anh nghe nhé!

- Vâng.

Khi cả hai trở ra, Vân không còn ngồi ở đó nữa mà đang chơi ở một bàn bi-a. Long cũng có mặt ở đó. Họ đang chơi cùng nhau. Vân vừa chơi vừa nói gì đó, đám đông xung quanh cười theo, Long cũng cười. Không phải lúc nào anh cũng cười với Nhi như thế, và ánh mắt anh hôm nay cũng khác thường ngày nữa.

Nhìn vào ánh mắt anh khi ấy, mặt đất dưới chân cô như vỡ vụn ra. Cô chơi với tìm một chỗ bám và người giữ cho cô khỏi ngã chính là Khánh.

- Đây, em sao thế? Ốm à?- Khánh kêu lên.

Ngoài kia Long vẫn cười không hay biết gì.

- Em không sao...

- Lúc nào em cũng nói không sao...- Khánh càu nhàu.- Để anh đưa em về.

- Em không thể bỏ về được.- Cô lắc đầu.

- Sao lại không. Để anh đưa em về, đi thôi.- Khánh kiên quyết dắt cô đi. Lúc này, dường như chính bản thân cô cũng không muốn phản kháng nữa.

Về đến phòng trọ, Thảo Nhi đổ ập xuống giường trước vẻ kinh ngạc của mấy cô bạn cùng trọ.

- Đây, mày ốm à ?- Thu sờ lên trán cô hỏi.- Không sốt mà.

- Yêu nhiều thì ốm, ôm nhiều thì yếu.- Thủy lắc đầu nói bằng cái giọng có chút ghen tị- Mày cũng tham việc quá cơ Nhi ạ! Yêu thằng công tử nhà giàu nhất nhì Việt Nam mà vẫn thiếu tiền cơ à?

- Thôi tụi mày để nó nghỉ đi.- Hạnh can.

Nghe tụi bạn nói chuyện, Nhi càng thấy tủi thân và đau lòng hơn. Cô muốn khóc lên thật to, nhưng khi nước mắt trào ra, cô lại vùi mặt vào gối. Cô rất mong là mình nghĩ sai, nhưng những gì cô cảm nhận được và nhìn được đều đang lên tiếng ủng hộ suy nghĩ của cô.

Cô đã từng rất sợ Long chỉ coi cô là người thay thế để vùi lấp những nỗi đau và khoảng trống trong lòng anh. Sự trở về của My Vân đã đánh thức anh, khiến anh phải nhìn nhận lại tình cảm của mình. Còn cô, chỉ là một kẻ qua đường không hơn không kém.

Tiếng điện thoại trong túi reo inh ỏi. Là Long gọi :

- Em nghe anh.

- Về nhà chưa ?

- Rồi.

- Anh đang ở dưới ngõ, xuống gặp anh một chút.

Long lạnh lùng cúp máy, giọng có vẻ đang bực tức. Người phải tức giận là cô mới đúng chứ?

Nhìn vẻ mặt của Long khi đã ngồi vào xe anh, cô thấy sợ. Đôi lông mày của anh cau lại, đôi mắt sắc lạnh, môi mím chặt.

- Sao anh không để sáng mai hãy nói chuyện? Bây giờ khuya rồi.

- Sao về trước mà không báo với anh một câu ?

- Em mệt.

- Em mệt?- Long đập tay vào vô lăng- Chỉ vì cái lý do đó mà em biến anh thành thằng ngốc trong mắt người khác à?

- Em biến anh thành thằng ngốc khi nào?- Cô hỏi lại.

- Đừng có đặt câu hỏi với anh. Em đang là người trả lời cơ mà. Anh đến đó chỉ với một mục đích là đón em về. Còn em thì sao ? Bỏ về trước thậm chí chẳng nhắn cho anh một câu. Mà lại về cùng người bạn thân nhất của anh. Hai người định chơi trò gì với tôi vậy?

- Anh đang nghi ngờ em ư?- Cô quay sang, mắt hơi ngân ngấn nước.

- Thế em cho rằng trong hoàn cảnh như vậy anh nên nghĩ thế nào mới đúng?

- Tại lúc đó em thấy anh đang chơi rất vui vẻ với chị ấy nên em mới không gọi anh.

- Em biết thừa là anh đến đó đón em cơ mà, gặp ai và chơi với ai đâu có gì quan trọng. Vấn đề liên quan gì đến chuyện này đâu.

- Tùy anh nghĩ.- Cô toan mở xe bước ra nhưng Long đã nhanh tay chốt cửa lại.

- Cô còn yêu nó đúng không?- Long mĩa mai hỏi- Cô biết nó còn rất yêu cô nên cô mới chơi trò này với hai chúng tôi chứ gì?

- Em không có...- Cô gắt lên, nước mắt đã bắt đầu chảy ra vì ảm ức.

- Tôi luôn hoài nghi rằng tại sao cô lại chọn tôi chứ không phải nó? Tôi lưu manh, đa nghi, độc ác, lại chẳng nghề nghiệp tử tế gì? Còn nó, hoàn hảo không một thiếu sót. Cô định biến tôi thành thằng ngốc sao ?

- Người có quyền nói câu đó là em mới phải chứ...- Cô khóc thầm tức- Em mới chính là một con ngốc mà. Từ đầu đến cuối em chỉ như một con búp bê trong tay anh. Silver Wings của anh, em không biết. 007 cũng là của anh. Rồi cả cái quán cafe Jimmy cũng thuộc về anh. Tất cả những điều đó em đâu có được biết. Em luôn không hiểu tại sao một đứa tầm thường như em lại được quan tâm đặc biệt như thế ? Giờ thì em phải nói cảm ơn anh đã cho em có được sự ưu ái đó sao? Anh không nghĩ là anh đang lấy lòng tự trọng của em ra cho người khác cười nhạo sao?

- Lại lúc nào cũng là lòng tự trọng.- Long gần giọng.

- Anh nói rằng em chỉ đang đùa bỡn với anh. Anh nói rằng em yêu bạn anh, điều đó làm em đau và thất vọng biết bao nhiêu. Người chất vấn phải là em chứ. Anh còn rất yêu chị ấy mà, đúng không? Đừng nhìn em như thế. Em hiểu ánh mắt của anh mà. Người đang bị dao động là anh chứ không phải là em.

- Đã nói tất cả chỉ là quá khứ rồi mà.

- Giờ chị ấy đã trở về. Chị ấy không còn là quá khứ nữa. Chị ấy là hiện tại, hiện tại như chính em vậy. Lâu nay anh cứ cố vui lấp tình cảm đó, nhưng em biết, anh vẫn chưa thể quên được chị ấy.

- Thảo Nhi, không nói nữa, nghe anh nói đây...- Long kéo cô quay sang nhìn anh. Gương mặt cô đầm nước mắt khiến anh vừa bối rối, lại vừa buồn.-Anh với cô ấy đã hoàn toàn kết thúc rồi.

- Kết thúc được sao?- Cô gạt tay anh ra.- Kết thúc mà bao nhiêu năm nay anh vẫn giữ hình chị ấy trong ví? Anh có nghĩ đến cảm xúc của em mỗi lần thấy anh mở ví ra không? Tạm thời mình đừng gặp nhau nữa...

Cô mở cửa, nhưng chân chưa chạm đất đã nghe Long nói:

- Nếu em bước ra khỏi xe bây giờ, thì chúng ta hãy chấm dứt hẳn. Nếu em cho rằng anh đang làm khổ em, thì anh sẽ từ bỏ, vì điều anh muốn là đem lại nụ cười cho người anh yêu, chứ không phải muốn nhìn thấy em khóc.

Hoang mang, cô không đành lòng bước xuống. Nhưng rồi cô mím môi, quyết tâm bước xuống, chạy thẳng vào bóng tối.

*

Bóng tối. Và nỗi nhớ. Đó là tất cả những gì Thảo Nhi cảm nhận được lúc này. Cô nhớ Long và cô bắt đầu hối hận vì chính cô là người đã đẩy cả hai vào tình cảnh tồi tệ này. Bao đêm rồi cô chỉ biết úp mặt xuống gối, nén tiếng khóc của mình vì không muốn lũ bạn lo lắng.

Hai tuần rồi cô và anh không gặp hay liên lạc gì với nhau. Cô không đến quán làm nữa mà ở nhà ôn thi cuối kỳ, rồi chuẩn bị đi thực tập. Đã có lúc cô muốn gọi điện cho anh, thậm chí muốn chạy đi tìm anh, nhưng cuối cùng lòng tự ái quá cao đã ngăn cô lại. Phải, nếu anh thực sự yêu cô như anh nói, thì tại sao anh không đến tìm cô? Tại sao anh không giải thích với cô một lời. Sự im lặng của anh phải chăng là câu trả lời cho những nghi vấn của cô?

Lâu lắm rồi Thảo Nhi không đi xe bus, hình như chính cô cũng đang dần mất đi cảm giác đi xe. Phải chăng lâu nay cô đã quá dựa dẫm vào anh?

Chiếc xe bus dừng lại. Cửa mở, mọi người ùn ùn kéo nhau lên xe, xô đẩy nhau để lên trước. Sao cô lại thấy sợ cảm giác chen chúc, chật chội này thế? Ngày trước chẳng phải cô thường nhanh nhẹn chen lên rất nhanh sao? Tại sao bây giờ chỉ một chút xô đẩy mà cô đã sợ hãi lùi lại và tránh né thế? Cửa xe đóng sập lại ngay trước mặt cô. Cô đã không dám lên khi nhìn thấy cảnh chen chúc trên xe.

“Anh mà chiều em quá hóa ra là làm khổ em đấy.”

“Cái gì mà làm khổ?”

“Thì anh cứ chiều em mãi thế, nhớ ra đến một lúc nào đó...thì chẳng phải em sẽ mất thăng bằng, và sẽ ngã sao.”

“Nói vậy.”

Thảo Nhi lùi lại. Cô nhớ anh! Tim lại đau thắt nữa. Cô đã không còn là cô của trước đây nữa rồi. Anh hiện diện ở mọi nơi trong cô, len lỏi vào tận cùng góc ngách tâm hồn cô. Thế nên bây giờ khi ngã, cô mới thấy đau như vậy. Và cô ngồi sụp xuống, thốn thức khóc. Những người xung quanh nhìn cô hiều hắt, vừa tò mò, vừa ái ngại, nhưng chẳng có ai hỏi han cô lấy một lời.

Cách đó không xa, khi cô đang đau đớn với những nỗi nhớ nhung đến xé lòng, một chiếc ô tô dừng lại. Người trong ô tô nhìn cô. Anh cũng đau lắm. Đau với nỗi đau nhìn thấy người mình yêu khóc mà không làm gì được. Anh đau khi biết mình chẳng còn xứng đáng để đối diện với cô nữa. Anh đau khi nhìn thấy cô khóc, khi biết người cô cần để lau khô những giọt nước mắt ấy chính là anh, nhưng lại không tài nào làm được. Tại sao cô lại yêu anh để giờ cả hai phải khổ như vậy? Anh muốn chạy ào đến, nâng cô dậy, hôn lên đôi mắt đầy nước kia, nhưng sao cơ thể anh cứ cứng đờ ra.

- Mày rảnh không?

- Có chuyện gì?- Khánh hỏi lại.

Từ sau cái buổi tối ấy, Long trở về sống với bố mẹ ở biệt thự Lotus.

- Tao nhờ mày một việc. Đến trường đưa Nhi về giúp tao.

- Mày hãy tự đi giải quyết chuyện của mày đi. Tao không muốn vì tao mà mày lại làm khổ cô ấy.

- Tao không thể. Cô ấy đang ngồi khóc, nhưng tao lại không dám đến bên cô ấy.
- Nhi đang ở đâu?
- Bến xe bus trước cổng trường.
- Được rồi. Tao đến.
- Xong đến D.R uống với tao vài ly nhé!

Long dặn lại câu cuối và cúp máy, nhưng mắt vẫn không rời Thảo Nhi, đang ngồi co ro trong cái lạnh của gió rét một góc chỗ chờ xe bus. Anh muốn ủ ấm đôi tay kia biết bao.

Khánh đến. Nhìn Khánh đỡ Nhi dậy, đưa cô vào xe, anh bất giác thở dài. Đáng lẽ ra, người sánh bước bên cô nên là Khánh mới đúng. Khánh luôn là ngọn lửa ấm áp khi mùa đông, là ngọn gió mát lành lúc trưa hè, có thể làm cô mỉm cười và giúp cô lau khô nước mắt. Còn anh, tất cả những gì anh có thể làm được chỉ là đau khổ và thất vọng cho cô.

Long nổ máy, chạy thẳng đến D.R, quán rượu mà ngày xưa anh với Long hay đến đó.

- Tại sao em không đến tìm nó?- Khánh hỏi Thảo Nhi thế khi hai người ngồi trong một quán café ấm áp.
- Em rất muốn... Nhưng đến thì được gì đâu ạ khi người anh ấy cần không phải là em.- Nhi cười buồn.
- Lòng tự ái của nó cao thế nào em cũng biết rồi còn gì. Chắc em không biết là nó yêu em nhiều như thế nào đâu nhỉ? Sự trở về của Vân có thể làm nó bối rối, nhưng đó không phải là tình yêu.
- Hai tuần rồi. Nếu thực sự anh ấy yêu em, thì tại sao anh ấy không đến tìm em?
- Vì nó cảm thấy có lỗi với em. Nhưng sĩ diện của nó lại quá cao! Thực sự là nó không biết làm thế nào để nói lời xin lỗi với em. Anh nghĩ em nên chủ động đến với nó.
- Em...
- Đừng bướng bỉnh nữa. Mặc dù em không có lỗi, nhưng nếu em cứ làm căng thì mọi thứ sẽ đứt gãy. Lúc đó hối hận cũng không kịp đâu.

Thảo Nhi im lặng. Khánh đứng dậy, quả quyết:

- Anh đưa em đi gặp nó. Nó hẹn anh ở quán ngày xưa bọn anh hay đến. Em hãy gặp nó và nói ra suy nghĩ của em đi.

Phải rồi, cô cũng muốn gặp anh và nói cho anh biết cô nhớ anh, cô yêu anh đến chừng nào. Cô không muốn để những giận hờn trẻ con này làm mình phải hối hận.

*

D.R bar, quán rượu quen thuộc của Long trước kia. Sau khi lấy được nhà hàng của lão Lợi và biến nó thành Jimmy café như bây giờ, anh không còn đến đây nữa. Long đã uống đến cốc rượu thứ 5 mà vẫn thấy muốn uống nữa. Nỗi đau trong lòng anh vẫn không hề vơi đi chút nào.

- Ôi ai đây? Sao lại uống rượu một mình thế anh?- Vân đặt một tay lên vai anh tươi cười hỏi.
- Hừ...- Anh gạt tay cô ra- Tôi đã nói đừng theo ám tôi nữa mà. Nhìn tôi thế này chắc cô hả hê lắm hả?
- Anh vô lý thật.- Vân kêu lên- Đây là nơi ngày xưa anh hay đưa em đến mà. Em đến đây để ôn lại kỉ niệm cũ đấy chứ.
- Đừng theo tôi nữa. Tôi đã hết yêu cô rồi.- Long cười khẩy.
- Nói dối.- Vân cười.- Anh có dám cá với em không?
- Cái gì?
- Chúng ta làm một phép thử. Anh còn yêu em hay không là biết liền. Dám không?
- Có gì mà không dám. Tôi phải tự lừa dối mình làm gì.

- Vậy nếu anh thua thì sao?

- Chả sao cả. Thua là thua.

- Vậy là đồng ý thử nhé!- Vân cười.

Rồi rất nhanh, cô ghé môi lại gần anh và hôn lên đôi môi đầy men cay của anh. Long mở to mắt, nhưng anh chẳng có phản ứng gì với nụ hôn đó. Môi anh cứ cứng đờ trước nụ hôn táo bạo và đầy cuồng nhiệt ấy.

- Này, em tự vào nhé!- Khánh đậu xe trước quán D.R- Hai người hãy nói chuyện đi. Anh phải về phòng khám nữa chứ!

- Em sẽ nói chuyện với anh ấy.- Cô gạt đầu- Anh cứ về đi.

Và cô tự tin quay đầu bước vào quán. Quán vắng tanh, không có người. Nhưng rồi cô nhận ra sự hiện diện của hai người nữa, họ ngồi ở một góc khá xa. Nhưng cô đã nhìn thấy họ. Chân cô như chôn chặt xuống đất, mắt dán vào cái khoảnh khắc như một thước phim quay chậm ấy. Họ đang hôn nhau. Cô không còn dám tin vào mắt mình nữa. Dù Long có nói hàng ngàn lời cay đắng thì có lẽ cũng không làm cô đau bằng lúc này. Cô quay ngoắt người, chạy một mạch ra ngoài. Rồi cô đâm sầm vào một ai đó.

- Ô, đi kiểu gì thế!

- Xin lỗi anh.- Cô đáp và chạy tiếp.

Nhưng người đó đã chớp lấy tay cô và kéo lại, ngạc nhiên:

- Thảo Nhi. Em làm gì ở đây thế? Này, sao em lại khóc?

Cái khoảnh khắc Nhi vừa quay người bước đi ấy, Long đẩy Vân ra, uống cạn cốc rượu dở và cười khẩy:

- Nhạt...

- Anh có vẻ yêu con bé đó thật nhỉ?

- Cô biến đi, để tôi yên.

Rồi anh rút điện thoại ra, bấm số.

- Mà làm gì mà lẽ mề thế? Đến muộn là mang xác tao về đây.

- Sao?- Khánh phanh kít xe lại kinh ngạc- Mà đang ở đâu?

- D.R chứ ở đâu.

- Thảo Nhi đâu?

- Mà chưa uống mà đã say hơn cả tao rồi à? Tao bảo mà đưa cô ấy về cơ mà. Hay lại vất bạn gái tao ở chỗ nào rồi?

- Thảo Nhi đến D.R gặp mà. Tao vừa cho cô ấy xuống đó, mới cách đây hai phút thôi chứ mấy.

Long giật mình, đánh rơi cả điện thoại. Anh lao ngay ra ngoài, nhìn trước nhìn sau, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng Nhi đâu. Anh ôm đầu than thở. Có lẽ nào cô đã chứng kiến cảnh vừa rồi và bỏ đi?

*

- Đây là quán bạn anh mở đó. Em thấy sao?- Duy tươi cười, cố làm cô vui lên.- Anh đang định mời em đến đây, may sao lại đụng ngay ngoài đường.

- Ừm, cũng được.

- Này, em cãi nhau với bạn trai hay sao mà ủ dột mãi thế? Đi với anh thì phải vui mới được.

- Em vui mà.

- Em nói em biết pha cocktail đúng không?

- Em vẫn đang học thôi.

- Anh cũng mới học, pha được Queen Desert rồi.

- A... loại đó hả, cũng phức tạp lắm đó.- Cô cười.

- Để anh pha thử em xem đạt không nhé!- Duy đề nghị.

- Được thôi, em cũng thích mùi vị của Queen mà.- Cô gạt đầu.

Duy đi vào quầy rượu bắt đầu pha chế, rồi lắc lắc, một hồi sau, anh đặt ly rượu vàng óng xuống trước mặt cô.

- Này, cho em đây, hết buồn nhé!

- Cảm ơn anh.- Cô gạt đầu và nhấp một ly.

Mùi hơi chua và cay xộc lên mũi cô, nhưng rồi sau đó, một cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể. Cô cười:

- Anh pha có nghề đấy chứ?

- Anh học pha mỗi loại này, cốt để cho em uống đấy.

- Ôi cảm động quá!- Nhi cười.- Bây giờ em chỉ ước mình có thể được say mà thôi. Say để quên hết mọi chuyện đau khổ đi.

- Muốn say thì uống cái này đi.- Duy rót vào cốc một loại rượu màu đen, xuất xứ từ Tây Ban Nha. Cứ uống đi, hôm nay anh mời em. Nhưng đừng có say quá không anh không đưa em về được đâu nhé!

Duy nói xong câu thì cô đã uống có đến nửa cốc. Lời cảnh báo chẳng có sai, cô mới uống được đến đây thì đầu óc đã quay cuồng và cô bắt đầu mất dần đi sự tỉnh táo.

- Anh đã bảo mà. Thôi say rồi, để anh đưa em về.

- Ai bảo là em say...- Cô lắc đầu gạt tay anh ra- Để em uống hết cho anh xem.

Và thế là cô ngã cổ uống nốt nửa cốc còn lại. Rồi cô gục xuống bàn trước ánh mắt đang trợn trừng của Duy.

18. Phần II - Chương 08

Thảo Nhi hé mắt dậy, thấy mình đang nằm trong một căn phòng lớn, quần áo đã được thay ra từ lúc nào, thay vào đó là một bộ đồ con trai. Cô nhớ lại việc tối qua, kinh hoàng nhận ra lúc đó mình như thế nào.

- Cô dậy rồi à?- Một người phụ nữ có tuổi bước vào, trên tay cầm theo bộ quần áo của cô, bà tiếp- Cậu chủ dặn nếu cô tỉnh thì dọn bữa sáng cho cô. Cô cần ăn ngay chứ?

- Cậu chủ...- Nhi trở mắt- Là ai ạ?

- Cậu Minh Duy đó cô.

“Anh Duy sao?”

- Đêm qua cô say quá, lại nôn mửa hết ra quần áo nên tôi phải thay đồ cho cô.

- Làm phiền bác rồi. Thế anh Duy đâu ạ ?

- Cậu ấy về Hải Phòng sáng sớm nay rồi cô ạ ! Cô thay đồ đi, tôi đi sắp bữa sáng cho cô.

- Ô, không cần đâu ạ !

Nhưng người phụ nữ đã đi ra rồi. Thảo Nhi vươn vai, cơ thể cô rã rời, và cô bước xuống giường. Lát sau cô mới cảm được điện thoại và gọi cho Duy.

- Sao anh về Hải Phòng vội thế?- Cô hỏi Duy.

- Ừ, anh có chút việc mà. Em cảm thấy khỏe hơn rồi chứ?

- Hi, ngại quá! Toàn làm phiền đến anh. Tối hôm qua em không nói gì lắm nhỉ chứ anh?

- Ha ha...- Duy cười vang trong điện thoại- Ngược lại em nói rất nhiều đấy. Nhưng cứ vừa nói vừa khóc làm anh chẳng hiểu gì cả. Dỗi mãi em mới chịu đi ngủ. Không nghĩ có lúc em lại đáng yêu như con nít thế.
- Cảm ơn anh vì tất cả. Anh có lên Hà Nội nữa không?
- Anh cũng chưa rõ lắm. Anh học xong khóa đào tạo nhiếp ảnh gia rồi. Chẳng biết khi nào mới lên được nữa.
- Học xong em sẽ về quê làm việc đấy.
- Thế à? Sao không ở lại Hà Nội, chẳng phải ở đó em có nhiều cơ hội tốt hơn sao?
- Dù sao em cũng quyết định về rồi. Thôi, chừng nào về Hải Phòng em sẽ mời anh đi uống nước để coi như cảm ơn anh nhé!
- Ủ, bye em.

Thảo Nhi ngẩng đầu nhìn bầu trời mùa đông u ám. Mọi thứ đã chấm hết rồi. Việc cô cần làm bây giờ là học cách quên đi anh, quên đi những tháng ngày đã qua. Bất giác đưa tay lên cổ, cô nhận ra chiếc nhẫn của Long. Cái này cô còn giữ được sao ?

- Hôm đó em đã thấy gì phải không?- Khánh ân cần hỏi khi cô hẹn gặp anh để nhờ anh trao trả lại chiếc nhẫn cho Long.
- Em quên chuyện đó rồi. Em gọi anh đến chỉ là nhờ anh trao lại cái này cho anh Long. Em không còn lý do gì để giữ nó cả.
- Tại sao em không chịu gặp nó để nghe nó giải thích? Nó đã gọi cho em hàng trăm lần mà không được. Nó cũng đến trường em nhiều lần mà cũng không gặp em.
- Vì em không muốn gặp anh ấy mà. Anh cứ nói lại với anh ấy như thế cho em. Em sẽ quên anh ấy. Em đã quá mệt mỏi vì nghĩ ngợi rồi. Bây giờ em phải tập trung vào học và thi tốt nghiệp nữa.
- Anh không giúp em được đâu. Em không gặp Long thì cũng sẽ không ai gặp được nó. Mấy ngày hôm nay có ai gọi hay tìm được nó đâu. Em nên nói trực tiếp với nó thì hay hơn. Nếu không nó lại gây ra chuyện gì thì có trời mới biết được.
- Em...
- Đừng do dự nữa. Nếu đã muốn kết thúc thì phải gặp nhau mà nói một lời. Em không sợ sau này nó sẽ còn theo em làm phiền em mãi sao?
- Được rồi, em nghe anh.- Cô gật đầu.- Em sẽ gặp anh ấy.

- Cố lên em.- Khánh mỉm cười, nhưng chính anh cũng đang đau lòng thay cho cô gái ngồi đối diện anh kia. Không phải là anh không nhận ra những nét tiêu tụy và đau khổ trên gương mặt vốn luôn đầy sức sống kia. Anh rất muốn ôm lấy cô mà vỗ về, an ủi, nhưng lý trí luôn nhắc nhở anh rằng anh không thể làm điều đó được. Cô mãi mãi không bao giờ có thể thuộc về anh được nữa.

*

Long ngồi xuống ghế, anh đau lòng khi nhìn vào đôi mắt vốn luôn nhìn anh đầy yêu thương kia, bây giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng và căm ghét.

- Em nghĩ chúng ta chẳng cần nói với nhau dài dòng nữa.- Cô đi ngay vào vấn đề.- Em hẹn gặp anh chỉ vì muốn đưa lại cho anh thứ này. Em xin lỗi vì em đã không bảo vệ được nó như lời anh mong mỗi trước đây.
- Thảo Nhi đặt chiếc nhẫn lên bàn, ngay trước mặt anh, nhưng cô chưa kịp rút tay lại thì Long đã chụp lấy tay cô, anh khấn khoát:
- Em hãy nghe anh nói đã. Chuyện hôm trước hoàn toàn không như em nghĩ đâu.
  - Vậy anh nói em phải nghĩ như thế nào trước tình huống đó?- Cô nhắc lại lời anh từng nói trước đây.

- Đó hoàn toàn là do cô ta chủ động. Anh thật sự không hề có ý định gì cả...
  - Em không muốn nghe những lời giải thích nữa. Không gì thật hơn những gì em đã thấy. Anh nên thành thật với tình cảm của chính mình. Đừng làm chuyện này chỉ vì thấy tội nghiệp em. Em hiểu mà.
- Cô rút tay ra và đứng dậy, đi nhanh ra cửa. Long đứng dậy, chạy theo nhưng cô bé bỗng đã gọi anh lại, kêu lên hoảng hốt :
- Anh ơi, anh chưa trả tiền nước...

*

Một ngày cuối năm, trời se se lạnh, trong quán café rộn ràng không khí Tết với cái tên Family café, ngồi đối diện với Nhi là một phụ nữ trạc ngoài 50 tuổi, mặc dù trông bà có vẻ trẻ hơn thế.

Bà mặc một bộ đồ lụa giản dị, trên cổ đeo một chuỗi ngọc trai lớn. Ánh mắt bà, phải rồi, chỉ có duy nhất ánh mắt này là giống Long, hà khắc nhưng lại ẩn sâu một sự dịu dàng vô bờ bến. Người đó, Thảo Nhi không phải gặp lần đầu, mà là những hai lần rồi. Bà quan sát cô một cách kín đáo rồi lên tiếng:

- Chắc cháu nhớ ta chứ?
  - Dạ vâng...- Chính cô cũng ngạc nhiên khi bà điện thoại trực tiếp hẹn gặp cô. Có khi nào bà đã biết quan hệ giữa hai người?
  - Tại sao cháu lại chọn yêu nó? Bác nghe nói trước đó cháu rất có cảm tình với cậu Khánh mà? Ồ, cháu đừng nhìn bác như thế. Bác chỉ đang hỏi với tư cách một người mẹ quan tâm đến bạn gái của con trai mình thôi mà. Phong là một đứa đặc biệt nên bác rất lo cho nó. À, chắc cháu ngạc nhiên khi ta gọi nó là Phong hả? Chẳng có người mẹ nào lại không thích gọi con mình bằng chính cái tên do mình đặt cả.
- Thảo Nhi có cảm giác rất khác với những gì cô cảm nhận được về người phụ nữ này qua những lần Long nói chuyện. Ở bà có một cái gì đó gần như là sự áp đảo, giống hệt với Long. Nếu nói anh là con đẻ của bà thì cũng không có gì vô lý cả.
- Chuyện giữa bọn cháu đã kết thúc rồi ạ !
  - Bác có hỏi chuyện Khánh và có nghe cậu ấy nói qua rồi. Tại dạo này bác thấy Phong nó có vẻ lạ quá! Nó về nhà sống, lại xin đến công ty làm rất nghiêm túc. Bác không hiểu tại sao nó lại thay đổi đến thế nên mới đến hỏi Khánh. Cậu ấy kể về cháu, nên bác thực sự tò mò muốn gặp và nói chuyện với người có thể làm con trai bác thay đổi.
  - Cháu nghĩ không phải do cháu, mà là do anh ấy đã ý thức được việc cần phải có trách nhiệm với tương lai thôi ạ!
  - Cháu nghĩ vậy sao?
  - Dạ.

- Người thay đổi được nó xưa nay chỉ có dì của nó, cũng là em gái ruột của bác. Nó chưa bao giờ nghe lời một ai cả. Nó luôn giận hai bác đã quá lo cho kinh doanh mà bỏ bê việc quan tâm đến nó.

Thảo Nhi băn khoăn không biết người phụ nữ khôn khéo này muốn dẫn câu chuyện tới đâu.

- Bác không rõ giữa hai đứa đã xảy ra chuyện hiểu lầm gì. Bây giờ, bác với cháu, hai người phụ nữ cùng rất yêu thương một người đàn ông, cháu hãy nói cho bác nghe mọi chuyện nhé !

Dù bà nói rất nhẹ nhàng, nhưng nó tác động vào Nhi như một mệnh lệnh vậy. Mẹ Long ngồi im nghe cô nói, tiếp nhận mọi chuyện bằng một thái độ thản nhiên đến kì lạ. Câu chuyện kết thúc bằng những giọt nước mắt long lanh trên mắt Nhi.

- Bác hiểu rồi. Cháu muốn nghe bác nói ý kiến của bác không?
- Dạ.

- Dù sao thì bác cũng là mẹ Phong, không ai có thể hiểu nó hơn bác cả. Nếu cháu cho rằng nó là người có thể thay đổi dễ đến thế thì cháu chưa hiểu nó được bao nhiêu rồi. Bác biết Linh, bác cũng biết My Vân, và

nếu so cả ba người các cháu với nhau, thì có lẽ, cháu là người thua thiệt nhất về ngoại hình. Nhưng tính cách của cháu lại rất khác hai con bé kia. Bác có thể hiểu tại sao con trai bác lại thay đổi đến thế. Cháu chính là người nó yêu sâu sắc nhất, yêu không phải bằng lý trí của nó nữa, mà bằng cả con người và trái tim nữa.

Thảo Nhi không dám ngắt lời mẹ Long vì ánh mắt bà này giờ vẫn dán chặt vào nó.

- Cháu có biết trước đây Phong đã lập lời hứa với Linh rằng sẽ chăm sóc em gái con bé sau khi nó chết đi không?

Nhi lắc đầu. Lại thêm một điều mới mẻ nữa mà giờ cô mới biết.

- Cô bé đó đã ra nước ngoài học được mấy năm rồi. Nhưng mới đây nó trở về, và nhắc lại chuyện đó với Phong. Bác cũng muốn nó được toại nguyện nên đã nói chuyện kết hôn cho Phong nghe. Cháu có biết nó nói gì với bác không?

Nó nói rằng: “Cuộc đời con đã quyết tâm chỉ lấy một người. Con sẽ đưa cô ấy về ra mắt và con không cần biết hai người có đồng ý hay không. Nhưng con hy vọng bố mẹ sẽ tiếp nhận cô ấy một cách vui vẻ và chúc phúc cho chúng con.” Nó đã nói như thế, bằng một giọng đe dọa mà người làm mẹ như bác không bao giờ bác quên được.

Trong bữa tiệc Giáng sinh hôm đó, mặc dù người xuất hiện là Vân, nhưng bác vẫn không tin đó là người mà nó nói tới. Vân đã bỏ rơi Phong vào cái lúc mà Phong mất đi người dì mà nó rất mực thương yêu, để chạy theo cái học bổng đi Pháp và ước mơ làm một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng. Phong thì cứ ngỡ rằng vì nó mà con bé bỏ đi, nhưng đó là chuyện đi đã có kế hoạch từ trước rồi.

Khi được nhân viên an ninh cho xem lại cuốn băng video do máy quay ghi lại trong nhà kính, bác đã vô cùng xúc động vì những gì nó thể hiện với cháu. Chưa khi nào nó lại bày tỏ tình cảm của mình một cách chân thành và nồng nhiệt như thế.

Vậy tại sao cháu lại hoài nghi tình cảm đó vậy?

- Cháu đã thấy chị ấy trong mắt anh Long. Cháu cũng đã thấy họ hôn nhau...

- Phong nó có giải thích với cháu không?

- Dạ có... nhưng...

- Cháu không tin nó à? Con trai bác là một đứa vốn thẳng thắn, nó sẽ không bao giờ nói không nếu mà có, và ngược lại... Thế nào, có thấy hối hận vì đã quyết định quá vội vàng không?

- Cháu...

- Khó nói thế cơ à? Vậy để bác quyết định thay cháu nhé!- Bà đột ngột ngồi thẳng dậy, nắm lấy tay cô, dịu dàng tiếp- Bác giao lại con trai bác cho cháu đấy. Hãy chăm sóc và bảo ban nó để nó có thể trở thành một người đàn ông thực thụ.

- Dạ... cháu...- Cô ấp úng.

- Cháu từ chối sao? Đây là cơ hội cuối cùng của cháu đấy. Nếu không lấy được cháu, thì bác nghĩ việc lấy ai với Phong cũng không còn quan trọng nữa. Nó có thể chấp nhận lấy em gái của Linh ngay lập tức. Bác thương Phong, bác cũng thương cháu, nên bác mới ra mặt giúp hai đứa thế này.

- Cháu... Dạ, vâng. Cháu nghe lời bác ạ !

- Tốt lắm. Vậy trưa nay hãy đến ăn cơm với gia đình bác, bác nghĩ bác trai cũng mong gặp cháu lắm. Vợ chồng thằng Phương sang Úc công tác rồi, nếu không bác nghĩ tụi nó cũng rất vui khi gặp gỡ cháu.

- O, cháu định chút nữa ra xe về quê nghỉ Tết ạ !

- Cháu vội chuyện đó thật sao? Yên tâm, Phong sẽ đưa cháu về tận nhà. Hay cháu từ chối cho con trai bác ra mặt bố mẹ cháu?

- O, không ạ!

- Vậy thì đứng dậy theo bác nào.

*

Long cho xe chạy xuống gara, đóng mạnh cửa, vắt cái cặp lên vai và đi chậm rãi lên nhà. Biệt thự Lotus, khác với trụ sở tập đoàn Lotus, khá nhỏ và dễ thương, bốn xung quanh là hồ nước trong vắt mà mùa hè sẽ ngát hương sen. Ngôi biệt thự được xây theo một lối kiến trúc đậm chất phương Đông, nhỏ nhắn và mang nhiều màu sắc của thiên nhiên. Chủ tịch tập đoàn Lotus Vũ Thế Sơn, từng là một kiến trúc sư đại tài, và Lotus là một trong những công trình ông tâm đắc nhất. Ngôi biệt thự được xây dựng trên miếng đất mà vợ chồng ông từng đi lên từ thuở hàn vi.

Long không vào nhà ngay, mà ngồi xuống bàn kê ở dưới gốc một cây đào, đúng mùa nở hoa.

- Cậu chủ đã về à !- Tiếng bác Thông, người chăm sóc cây cảnh của gia đình lên tiếng.

- Nhà hôm nay có việc gì thế bác?- Anh hỏi vì từ sớm mẹ anh đã gọi điện dặn đi dặn lại là phải về ăn cơm.

- Hôm nay nhà có khách, tôi tưởng cậu chủ phải biết chứ?- Người quản gia ngạc nhiên.

- Ai vậy?- Anh vắt chân lên ghế vẽ thờ ơ.

- Dạ, là mợ chủ...

Không để bác nói hết câu, Long xì một tiếng :

- Tưởng chị dâu đi Úc với anh Hai cơ mà. Có thể mà cũng gọi mình về. Rách việc.

- Không- Bác Thông vừa tỉa cây vừa xen vào- Đó là vợ chưa cưới của cậu mà...

Câu nói của bác như một tiếng sét làm Long ngã ngửa về sau, cả chiếc ghế và thân hình anh đều ngã nhào lên một chậu cây cảnh bác vừa mới mất cả buổi sáng để tỉa tót.

- Ối cậu chủ...- Bác kêu lên, đau đớn cho cái cây cảnh quý giá nhiều hơn là thương cậu chủ ngỗ nghịch của mình.

- Bác nói cái gì cơ?- Long lồm cồm bò dậy- Mợ chủ nào ?

- Cái cô tóc dài, người bé bé, xinh xinh đấy.

- Thảo à? Sao cô ta lại đến đây? Hai người họ tính làm cái quái gì không biết. Dâu rể gì ở đây.- Anh lẩm bẩm rồi đứng dậy, nói với bác giúp việc đang nhăn nhó nhìn cây cảnh của mình bằng ánh mắt đầy thương tâm- Này bác...

- Sao vậy cậu?

- Đừng nói là tôi đã về nhé !- Anh nói khề rồi len lén đi ra xe.

Nhưng vừa được ba bước thì mẹ anh xuất hiện thành linh nơi bậc cửa sau, nói :

- Anh Thông, giữ cậu chủ lại cho tôi.

- Dạ, bà chủ.

Bị giữ lại, Long rướn cổ, cãi :

- Mẹ tính làm cái trò khỉ gì vậy?

- Con đang nói với mẹ đấy à?- Bà cau mày hỏi lại.

- Không lẽ con nói với bác Thông, hay cái đầu gối của con. Con đã nói với mẹ rồi, đừng hòng ai bắt con lấy cô ta được.

- Lấy ai?

- Mẹ còn hỏi nữa à? Tính đưa cô ta về nhà ăn cơm thì con sẽ vui vẻ rước cô ta về làm con dâu mẹ chắc?

Mùi thức ăn bay ra làm Long mặc dù đói cồn cào, nhưng vẫn cố phải nhịn. Quái lạ, sao hôm nay chị An nấu bếp lại thơm kì lạ thế nhỉ?

- Hừ... Nếu con không thích lấy nó thì mẹ sẽ nhận nó làm con nuôi. Dù sao mẹ cũng rất thích nó.- Bà quay người định bước vào- Nhưng dù có lấy nó hay không thì cũng nên lên nhà đi, mẹ thấy bụng con kêu đói này giờ rồi đấy. Hôm nay có món sườn chua ngọt mà con rất thích ăn đấy, đừng bỏ lỡ.

Long giật tay ra khỏi bác người làm, hậm hực đi lên nhà. Anh chẳng thèm liếc mắt lấy một cái bóng người trong nhà bếp. Mẹ anh thì đứng gần đó, chỉ cho cô ta cách nấu ăn một cách tận tình khiến anh càng thêm bực.

- Ai vào phòng tôi thế?- Anh gào lên, lao xuống nhà, chạy xộc vào bếp.

Trong bếp chỉ có mẹ anh và chị An.

- Mẹ, ai vào phòng con? Đã nói cấm không ai được vào cơ mà.

- Con bé lên dọn cho con cái ổ chuột đó con còn kêu ca gì nữa. Cầm khăn sang phòng ăn lau bàn với con bé đi.

- Con không điên. Người trong nhà này chết hết rồi hay sao mà lại đến lượt con chứ? Con nhắc lại lần cuối- Anh cố hét to để cô gái phòng bên cũng nghe rõ lời cảnh cáo của anh- Cấm không một ai được bước vào phòng con. Cần gì con sẽ gọi.

“Bốp”. Một cái gì đó mềm mềm rơi trúng đầu anh. Anh giật xuống, thì ra là một chiếc khăn ăn còn mới. Kể nào dám cả gan ném chiếc khăn vào đầu anh thì đúng là chán sống rồi.

- Đây...- Anh quay lại hét, nhưng trước khi nhìn được ra người vừa ném chiếc khăn thì cái thứ hai rớt trúng giữa mặt anh.

- Cái con ranh kia...

- Anh ăn nói như thế với mẹ anh đấy à?- Thảo Nhi chống nạnh nhìn anh.

Mồm Long vẫn há hốc ra mà chưa khép lại được. Anh chớp mắt lần nữa để biết mình đang không tưởng tượng, vì mấy hôm nay hình ảnh cô lúc nào cũng đầy ắp tâm trí anh.

- Em...- Rốt cục Long chỉ nói được có thế và không sao nói được nữa.

- Em cái gì mà em.- Cô nạt.- Xin lỗi mẹ chưa?

- Ủ... nhưng em...

- Cầm khăn ra lau bàn mau còn đứng đó mà nhìn à?- Cô liếc xéo.

- Ủ... nhưng tại sao...- Anh lắp bắp.

- Thôi nào con gái.- Mẹ anh xen vào- Dù sao thì từ nay nó cũng là anh trai con mà. Lúc này con cũng nghe nó nói rồi đấy.

- Không...- Long hét lên- Ô, ý con là... ý con là... Không phải thế. Tại con tưởng đó là... Cô ấy là vợ con mà...

- Ai cơ? Con vừa nói sẽ không bao giờ lấy nó còn gì? Mẹ vừa nhận nó làm con gái rồi. E rằng con không thể lấy em gái của mình được đâu.

- Cái gì?- Anh kêu lên- Lúc đó không rõ ràng mà. Con chỉ bảo con không lấy Thảo thôi chứ có bảo không lấy cô ấy đâu. Nhi, em nói đi, em không muốn làm con mẹ đúng không?

- Đâu có...- Cô lắc đầu ráo hoảnh- Em đã nhận lời làm con mẹ rồi.

- Ô kìa em...

- Nhưng không phải là con gái mẹ, mà là...con dâu.- Cô mỉm cười và quay người đi vào phòng ăn, hình như cố che dấu đi sự thẹn thùng của mình.

- Aaaaa..... Ha- Long chạy theo cô, vui sướng ôm ngang người cô, nhắc lên và quay đến mấy vòng.- Ha ha... Vui quá!

- Bỏ em xuống...- Cô kêu lên.

- Hèm...- Mẹ anh khê ho khiến cả hai cùng ngượng chín người.
Long vội bỏ Nhi xuống và lảng xảng theo cô vào phòng ăn.

19. Phần II - Chương 09

Tháng 6. Đợt thi tốt nghiệp cuối cùng cũng xong. Trước khi nhận được bằng, Nhi vẫn lại ra đảo phụ giúp dì Huyền làm việc. Chỉ khác là giờ Long lúc nào cũng kè kè với cô, ăn nghỉ luôn tại nhà nghỉ của dì nữa.

- Này anh.
- Sao thế vợ yêu?
- Anh định không về bên Paradise à? Ngày mai cuộc đua bắt đầu rồi mà.
- Kệ nó đấy.- Anh kéo cô vào lòng và hôn cô.
- Này- Cô đẩy anh ra- Đã nói cấm sờ soạn rồi mà.
- Sắp làm vợ anh rồi mà còn ngượng à?- Long phá ra cười- Nói thật nhé ! Ngày xưa anh ghét chuyện này lắm đấy. Mấy thằng trong đội còn bảo không khéo anh bị gay như thằng Vũ.
- Thế sao còn sờ soạn?- Cô trừng mắt.
- Tự dưng muốn làm đàn ông.- Anh lại cười trêu cô- Ai bảo em đáng yêu quá, làm anh muốn ăn thịt em luôn.
- Bệnh à?- Cô đánh vào vai anh.
- Ủ, có những lúc anh nghĩ anh bị bệnh đấy. Bệnh sợ tình dục.- Long gật đầu.
- Hả?- Cô giật mình, trợn mắt nhìn anh.
- Thật đấy. Lý do thì... thật xấu hổ..
- Có chuyện gì xảy ra à? Hay lúc đi đánh nhau anh bị ai đá trúng..
- Muốn thử không? Biết liền...- Anh giả vờ vật cô xuống giường khiến cô la lên, và thẳng chân đạp vào bụng anh- Ui da, anh đùa thôi mà, sao đá anh. Cẩn thận không đùa thành thật đó nhé..
- Ai bảo trêu em.- Cô lườm một cái chấy mặt.
- Thì thôi...- Anh lại ngả người nằm ra giường.
- Thế rốt cục chuyện đó là thế nào?
- À, nhưng kể rồi em đừng shock nhé!
- Anh xấu xa thế nào em cũng biết hết rồi, còn có gì để mà shock nữa.- Cô bĩu môi.
- Anh cứ cảnh báo em trước, chứ anh không tin là em không shock tí nào đâu.
- Thì cứ kể xem nào, nhanh em còn xuống nấu cơm.
- Cái lần đầu tiên của anh ấy, là vào năm anh 16 tuổi.
- Hả?- Cô há hốc mồm, mắt trợn ngược, cứ như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.
- Biết ngay mà.
- 16 tuổi ?- Cô hỏi lại- Anh phóng đảng quá đấy nhỉ?
- Dám phê phán anh thế à?- Anh véo má cô.
- Thôi em không nói nữa, kể coi nào.
- Thực ra, đó đâu phải là ở anh đâu. Hồi đó anh ngoan lắm đấy nhé!

- Ngoan mà nếm mùi đời sớm thế?
- Lại cách khoe nữa. Anh không kể nữa đâu.
- Không kể em đi nấu cơm.

Biết không thể thắng lại cô, anh tiếp :

- Thôi, biết ngay là thua em mà. Ngồi yên nghe anh kể nè. Cái hồi đó anh còn trẻ con mà, có biết gì đâu. Trưa nào cũng đi học về, rồi đến chỗ dì Lan làm việc cùng dì đi ăn, chiều lại đi học tiếp. Dì Lan làm ở câu lạc bộ người mẫu. Người làm chuyện đó với anh là một đồng nghiệp của dì.
  - Ặc...- Cô choáng váng quay sang nhìn anh, thất sắc.
  - Phải nói là anh bị bà ta cưỡng bức mới đúng.- Long cau có đầy vẻ bức xúc- Anh bị dụ dỗ mà. Từ đó anh sợ hã cái chuyện kinh dị đó.
  - Ai bảo đẹp trai phong độ sớm quá làm chi.- Cô bật cười trước gương mặt méo xệch của anh.
  - Từ đó, anh căm ghét bọn đàn bà, nhất là bọn chân dài lẳng lơ.
  - Cũng hay ho nhỉ?- Cô cười khanh khách.
  - Em thấy hay lắm à?
  - Nhìn cái mặt anh kìa.- Cô cọ trán vào trán anh.- Tội nghiệp cho mấy cô gái vì thế mà bị ghét lây.
  - Như nhau cả thôi...đâu có như em. Vừa động vào cái là đã giãy nảy lên như đĩa phải vôi rồi.
  - Xin anh...- Cô lè lưỡi trêu- Em là con gái nhà lành. Thôi ngủ tiếp đi, chút được cơm em gọi.
- Cô nháy mắt cười thật tươi rồi đi ra khỏi phòng.

*

- Anh hẹn em ra đây có việc gì thế?- Thảo Nhi tươi cười nhìn Duy.- Anh lại ra đây chụp ảnh đấy à?
- Không, anh ra để tìm em.
- Tìm em? Có chuyện gì vậy.
- Anh có cái này muốn đưa cho em xem.- Duy vắn tỏ ra với cô một thái độ xa lạ.

Anh đặt lên bàn chiếc điện thoại của mình, bên trong đã mở sẵn một đoạn video. Ngạc nhiên, Nhi cầm lên xem, nhưng những âm thanh và hình ảnh trong cuốn băng làm cô tái mặt, đánh rơi cả điện thoại.

- Anh...anh...- Cô nhìn anh vẻ căm giận không sao nói thành lời.

Và một sự lo sợ nhen lên trong lòng cô.

- Anh nghĩ đó chỉ là chuyện bình thường thôi mà. Hôm đó em cũng đồng tình hưởng ứng đấy chứ.- Duy nhún vai, cười khinh khỉnh.
- Rất cục là anh muốn gì?- Cô đập bàn run run hỏi.
- Không gì cả. Em đâu có gì có thể cho anh lấy được đâu. Nhưng anh nghĩ với một số người thì đoạn phim này rất có giá đấy.
- Tôi... tôi cấm anh...- Nhi sợ hãi hét lên, rồi cô bật khóc, cô không dám tưởng tượng đến những điều khủng khiếp đang đợi chờ cô phía trước.
- Thôi nào...- Duy cười- Tôi giao lại cho em cả bản gốc là được chứ gì. Cái mà tôi cần đâu phải ở em, mà là ở hã.

Nhìn vào đôi mắt của Duy, một thoáng kí ức hiện về. Phải rồi, đôi mắt nầy lửa đầy cảm hờn này cô đã thấy vào cái đêm mưa gió ấy.

- Sao tôi lại không nhớ ra anh sớm hơn cơ chứ?- Cô cay đắng nói.- Anh đã lợi dụng tôi, để trả thù anh ấy?
- Đúng thế. Cuối cùng thì em đã chịu nhớ ra tôi rồi.- Duy cười phá lên- Bất ngờ lắm nhỉ? Ngay từ đầu tôi đã tìm cách tiếp cận em. Nhưng mà hẳn theo em ghê quá, đến cả xe bus hẳn cũng lên theo nên tôi đành chờ đến khi em ra đảo này thôi.
- Anh là một thằng khốn nạn.
- Ồ phải, nhưng không thể chó chết bằng thằng người yêu của em được. Em là điểm yếu duy nhất của hắn, và tôi đã đánh được rồi. Tôi đã có được em, thú vị đấy chứ? Em nghĩ sao nếu hắn thấy đoạn băng này?
- Tôi cấm anh...- Cô bật dậy, mắt long lên sòng sọc.
- Em không thể cấm được tôi đâu. Nhưng nghĩ lại, ngày đó chính em đã không tiếc thân mình lao ra che chở và cứu cho tôi, nên tôi sẽ trả lại cho em cả bản gốc lẫn bản sao này. 11h đêm nay tại gara ô tô Ngự Long.
- Anh muốn làm gì? Tại sao phải là ở đó. Đó là bãi đậu xe của hội đua xe mà.
- Tôi thích chỗ đó. Em không đến cũng không sao. Sáng mai tôi sẽ nhờ hắn trao lại cho em. Tùy em chọn. Thế nhé!

Duy bình thản đứng dậy, quay người, khệnh khạng bước ra ngoài trước vẻ mặt tái nhợt của Nhi.

Còn lại mình Thảo Nhi ngồi lại trong quán café vắng. Cô không còn chút sức lực nào để mà đứng dậy bây giờ nữa.

Mọi thứ đều đang vỡ tan như bong bóng xà phòng trước mắt cô.

Tình yêu.

Danh dự của bản thân.

Cô đã mất tất cả vào cái ngày quỷ quái ấy mà chính bản thân cô cũng không nhớ được một chút nào. Cô nghĩ đến Long, cô đau thay cho chính bản thân anh. Anh sẽ không bao giờ tiếp nhận nỗi cái sự thực này. Nỗi tủi hổ trong lòng cô không sao có thể giúp cô bật thành tiếng khóc được. Cạn kiệt mọi cảm xúc nữa rồi.

Trống rỗng và hoang mang.

*

- Em ngủ với Tú Linh nhé!- Long nói thế khi đưa cô đến Paradise cùng, chuẩn bị cho cuộc đua ngày mai.
- Ừ... à mà anh ơi, em quên mất đồ ở trong xe rồi.
- Đợi anh tắm xong anh xuống lấy cho.
- Để em tự xuống lấy cũng được mà.
- Ừ, thế cũng được. Chìa khóa xe anh để trên bàn ấy. Mã khóa gara là 472519 nhé!
- Vâng em biết rồi.- Nhi nhìn anh đi vào nhà tắm, cầm lấy chùm chìa khóa, tay vẫn còn run run.

Gara Ngự Long, gara an toàn nhất, có diện tích không lớn, là nơi đậu xe của hội đua xe trước cuộc đua. Sau khi kiểm tra đầy đủ lại một lần cuối trước khi bước vào cuộc đua, xe sẽ được tập kết về đây.

- Tôi đã đến rồi đây.- Thảo Nhi lạnh lùng, nói với Duy bằng cái giọng khô khốc.
- Mở cửa ra, chúng ta sẽ vào trong nói chuyện.- Duy liếc mắt về phía cánh cửa bảo mật- Không lẽ cô muốn có ai đó chứng kiến cái cảnh hay ho này.

Thảo Nhi đành bấm số bảo mật, và cửa gara mở ra. Cả hai đi vào. Bên trong điện sáng mờ mờ. Cánh cửa từ từ hạ xuống. Từ chiều đến giờ, Nhi luôn cảm thấy sợ, và khi ở gần gã này, cảm giác sợ đó càng lớn hơn.

- Trong này có vẻ thích nhỉ ?- Duy nhìn xung quanh, và nhìn những chiếc xe đậu thẳng thành hai hàng.

- Đứng vòng vo nữa, đưa nó cho tôi.- Cô gắt.

- Vội làm gì. Cùng lắm là không lấy nó nữa là được thôi mà. Nếu bị hấn bỏ rơi, cô có thể đến tìm tôi cũng được mà. Dù sao thì bản thân tôi cũng cảm thấy phải có trách nhiệm với cô.- Hấn ghé sát mặt cô cười đều.

- Cảm ngay.- Cô hét lên- Nếu anh còn là quân tử, còn là con người thì đưa nó cho tôi và biến mất khỏi mắt tôi. Anh Long nói đúng, đáng ra ngày ấy tôi không nên đưa người đỡ đòn đó và cầu xin cho anh.

- À phải, vì cô luôn là một người ngốc nghếch, khờ khạo, không bao giờ biết đề phòng người khác mà. Đây, cuốn băng đó. Bản gốc đây. Bản trong điện thoại của tôi tôi cũng xóa rồi. Cô cứ giữ lấy mà làm kỉ niệm, khi buồn có thể mở lại mà coi. Toàn cảnh hay mà.

Nhi giật phắt lấy chiếc thẻ nhớ. Khi cô còn đang nhìn nó hoài nghi thì một bàn tay đã chụp lấy miệng cô, và cô xỉu đi.

Thảo Nhi choàng tỉnh sau một cơn mê dài đáng sợ. Cô ngỡ ngác, ánh mặt trời đã chiếu thẳng vào trong phòng. Ở một góc phòng, đứng trước chiếc gương là Long, đang đóng nốt những chiếc cúc ở tay chiếc áo sơ mi kẻ sọc.

- O...- Cô đưa tay lên trán, đầu hơi đau.

Tối qua cô đang ở trong gara với Duy cơ mà. Tại sao cô lại ở trong phòng của Long thế này? Ai đã đưa cô về đây? Còn thẻ phim đâu rồi?

- Đây rồi đây à?- Long mỉm cười quay lại, có vẻ như anh vẫn chưa biết gì về thẻ phim ấy.

- Sao em lại ngủ ở đây thế?- Cô ngỡ ngác.

- Thì em về đây rồi lăn ra ngủ còn gì.- Long đáp- Anh tắm xong, ra đã thấy em ngủ khi rồi.

“Vậy ai đó đã đưa mình về đây sao? Và cuốn phim đang ở trong tay người đó?” Nhi lo lắng. Có thể là ai đây? Cô nhắm mắt, không dám tưởng tượng đến cái cảnh khủng khiếp sẽ đến trong tương lai nữa.

- Gọi mãi em không dậy nên anh cứ để em ngủ thế. Dậy thay quần áo đi rồi còn đi ăn sáng. 8h cuộc đua bắt đầu rồi.

- Đứng...- Cô thốt lên hoảng sợ.

Tự nhiên cô có một linh cảm xấu. Gã Duy đó có mối thù sâu sắc với Long, nên sẽ còn tìm cách hại anh. Cái việc Duy đòi hẹn gặp cô trong gara thực ra chỉ là một cái bẫy, tại sao cô lại ngu ngốc đến thế kia chứ? Tại sao ngay từ đầu cô nghĩ ra việc hấn sẽ giở trò hại Long cơ chứ?

- Em sao thế?- Long tiến lại, ngồi xuống giường nhìn cô lo lắng- Trông em tái nhợt đi. Em không khỏe à?

- Anh đừng đưa hôm nay được không?- Cô nắm lấy vạt áo anh, khấn khoản.

- Sao thế. Anh đảm bảo mọi việc sẽ ổn mà.- Anh xoa đầu cô.- Không sao đâu. Anh hứa anh sẽ không phóng quá nhanh.

- Không.- Cô choàng tay ôm lấy người anh, vì cô có linh cảm rằng, nếu để anh đi, cô sẽ mất anh mãi mãi- Em không muốn. Anh đừng đưa có được không? Em van xin anh đấy. Em có một linh cảm rất xấu. Anh có thể nghĩ trận đua này mà, đúng không?

Long cũng hơi lạ khi nhìn thái độ của cô, nhưng rồi anh vỗ về cô, nói:

- Được rồi, vợ yêu. Anh có thể làm tất cả vì em mà, có một yêu cầu con này mà anh nỡ từ chối sao. Hôm nay anh sẽ không đua. Thôi mình xuống ăn sáng đi kéo mọi người đợi.

- Anh chờ em 10 phút nhé!

- Ừ...

*

- Này, trông em có vẻ không vui.- Khánh cười với cô khi cô đang đứng ở hành lang đợi Long.
- Đâu có ạ. Anh lái xe cẩn thận nhé!
- Có bao giờ anh lại không cẩn thận đâu.- Khánh cười- Anh là một bác sĩ cơ mà. Cẩn thận được ưu tiên số một. Mà nghe nói em ra chỉ thị cho Long không được đua trận này hả?
- Ô, tại em sợ.
- Sợ gì? Tai nạn à? Nếu đó là họa thì có tránh cũng khó lắm em ạ.
- Nhưng...
- Ha ha, dạo này nó biết nghe lời ghê. Anh phục em thật đó. Thôi, nếu nó không đua thì anh sẽ thay nó giành chiến thắng. Anh đi lấy xe ra trường đua đây.- Khánh vẫy tay rồi đi ra ngoài.

*

- Sao anh xuống trễ vậy?- Cô cần nhàn khi thấy Long lững thững đi xuống.
- Em vội gì, dù sao thì anh cũng không đua theo ý em rồi mà.
- Nhưng phải ra cổ vũ cho chị Linh và anh Khánh chứ.
- Tại mẹ vừa gọi. Ở công ty có mấy việc. Với lại mẹ bảo đưa em về nhà để mẹ bàn với em việc về nhà em nói chuyện người lớn.
- Hả?
- Chẳng phải đã quyết định sẽ cưới mùa thu rồi sao. Phải chuẩn bị đi là vừa chứ. Thôi, ra nào...

Khi cả hai dắt tay nhau ra đến trường đua thì các xe đã ở vị trí sẵn sàng. Người xem đến đứng chật hai bên, còn có cả phóng viên và kí giả nữa. Nhưng điều làm cho cô sững sờ nhất chính là khi cô nhìn thấy Silver Wings ở vạch xuất phát. Loạng choạng, cô túm lấy tay áo Long:

- Này, em lại sao thế? Sắp lấy chồng rồi mà đụng cái là ốm là sao?
- Không...chẳng phải anh nói sẽ không đua sao?
- Thì anh đâu có đua. Khánh đẩy chứ.- Long cười, không để ý gương mặt cô giờ đã trắng xác.

Thì ra nãy giờ cảm giác thấy thiếu thiếu cái gì đó chính là do cô không nhìn thấy Prince Sun, chiếc xe màu vàng cam chói lọi đâu cả. Những chiếc xe đã nổ máy, người trọng tài bắt đầu giơ khẩu súng lên cao. Còn Thảo Nhi thì toát mồ hôi, cô bầu chặt lấy tay Long, run rẩy.

“Đoàng” Tiếng súng bắn lên như bắn thẳng vào tim cô vậy. Thảo Nhi chỉ muốn khụy xuống. Bây giờ cô còn làm được gì khác hơn là cầu trời cho Khánh về đích an toàn mà thôi.

“Chiếc xe Styl (Stylish Girl) đang dẫn đầu ở chặng cuối. Bám sát ngay sau là Canon... Chỉ còn 2 phút nữa là chiếc xe dẫn đầu sẽ cán đích.» Tiếng người bình luận viên vang lên làm Thảo Nhi căng thẳng đến nín thở. Cô dán mắt vào cái màn hình lớn trước mặt, tay ướt đầm mồ hôi.

“Ồ, thật ngạc nhiên, từ vị trí sau cùng, chiếc xe Silver Wings đang dần tăng tốc độ. Thật đáng kinh ngạc. Nó đã vượt lên vị trí thứ hai rồi. Đã đến khúc ngoặt gần cuối cùng... Thật không thể tin nổi, Silver Wings đã vượt qua Styl một cách ngoạn mục...”

Nhưng rồi người bình luận há hốc mồm, không nói được gì thêm, khi trên màn ảnh, chiếc xe Silver Wings, sau khi vượt qua Styl ở khúc cua, lại không tiến bằng bằng về phía trước mà cứ thế di chuyển sát vào hàng rào phân cách. Những tiếng rít chói tai vang lên, lửa bắn tung tóe ra ở bên cánh cửa.

- Có chuyện rồi.- Long buông tay cô ra, hốt hoảng- Phan xe và bộ phận đổi hướng có vấn đề.

Chiếc xe vẫn trượt dài bên hàng rào phân cách, trước mặt là khúc cua cuối cùng, nếu không bẻ lái thì chiếc xe sẽ đâm thẳng vào hàng vách núi dựng đứng. Với cái tốc độ không thể kìm lại được thế này, thì chiếc xe sẽ nát vụn.

Thảo Nhi đưa tay lên bịt miệng, rằng cô cắn chặt vào môi đến bật máu khi chiếc xe lao thẳng vào vách đá, bốc cháy. Đất trời đột nhiên chao đảo, cô ngã gục trong vòng tay Long.

Máu. Lửa. Khói. Xăng xe. Thảo Nhi chơi vơi giữa cả một vùng lửa đỏ rực, không ai đến bên cô. Cô giãy giụa, la hét, cô gào khản cổ nhưng cũng không có ai tới cứu cô.

- Nhi... Nhi...- Có người gọi tên cô.

Đúng rồi, nó chỉ là một cơn ác mộng, và cô cần phải thoát khỏi cơn ác mộng đó. Bàn tay ấm áp kia sẽ kéo cô ra khỏi cơn ác mộng.

- Anh...- Cô chỉ nói được thế trong tiếng nấc nghẹn.

- Em làm anh lo đến đau tim mất.- Long đặt tay lên trán cô.- Làm sao mà sốt li bì cả ngày thế hả?

Hình ảnh chiếc xe đâm thẳng vào vách núi, bốc cháy lại hiện rõ mồn một lên trong đầu cô.

- Anh Khánh... anh ấy...- Cô không dám nghĩ đến điều kinh khủng nhất.

- Chiếc xe đã thành một khối sắt vụn rồi. Khánh không sao. Nó đã thoát ra khỏi chiếc xe ngay trước khi chiếc xe đâm vào núi. Nó đang nằm ở cạnh phòng em thôi. Em mới là người đáng lo ấy. Mê sảng cả đêm hôm qua. Bác sĩ nói chắc em bị shock khi chứng kiến tai nạn ấy.

- Anh ấy không sao thật chứ?

- Thật. Nó đã tỉnh lại rồi. Bố mẹ nó đang ở đây mà. Lần này là nó chịu nạn thay anh rồi. Có kẻ đã cắt làm hỏng bộ phận phanh xe...

Thảo Nhi khóc. Chỉ vì sự nông nổi và cả tin mà biết bao nhiêu người gặp tai họa.

- Bây, sao lại khóc ?

- Không, chỉ là em mừng quá thôi.- Cô ngồi dậy- Em muốn sang thăm anh ấy.

- Ừ... Để anh đưa em sang.

Long đỡ cô sang phòng Khánh. Lúc này phòng bên chỉ có mình anh đang ngồi trên giường, khắp người có urgo vì những vết trầy xước. Nhưng anh có vẻ tỉnh tỉnh lắm.

- Em đã tỉnh rồi đấy à?- Anh cười nhìn cô.

- Anh thấy trong người ổn thật chứ?- Cô ngồi xuống ghế lo lắng hỏi.

- Em nhìn anh xem anh có chỗ nào không ổn không?

Long nói xen vào:

- Hai người ngồi nói chuyện đi. Tao phải quay lại khách sạn để lấy cuốn băng quay phim. Tao muốn xem xem ai đã gây ra chuyện này.

- Trong gara có máy quay ă?- Cô thất sắc.

- Có chứ. Thôi em cứ ở đây nhé! Mệt thì về phòng nằm, anh đi một chút sẽ quay lại.

Thảo Nhi thần thờ nhìn theo anh. Vậy là hết. Long sẽ sớm biết tất cả mà thôi.

- Em đừng lo- Khánh đột ngột lên tiếng- Nó sẽ không có cơ hội xem đoạn phim đó đâu.

- Anh...- Cô sững sờ quay vào nhìn Khánh.

- Cuốn băng đó, cùng với cái thẻ phim, đã tan tành trong vụ cháy xe rồi.

- Anh đã biết tất cả sao?

- Phải.

- Anh cũng biết là chiếc xe này đã bị phá.

- Đúng. Tối hôm đó, khi em đưa gã đó vào gara, thì anh đang ở trong xe của anh. Anh đã nghe tất cả cuộc nói chuyện của hai người.
- Anh đã đưa em lên phòng, và cầm thẻ phim đó ư?
- Anh không thể như Long, trực tiếp bảo vệ em với tư cách bạn trai em. Nếu có thể, thì anh chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ cô gái anh yêu mà thôi.
- Em không xứng...- Cô run rẩy òa khóc- Em không xứng để anh phải làm như thế đâu. Anh đã xem cuốn phim đó rồi, anh cũng thấy rồi mà...
- Đó không phải là ý của em. Lúc đó em đang say. Nếu gã kia có ý đồ tiếp cận em thì hẳn cũng sẽ có cách để làm như vậy với em. Em hãy quên nỗi đau này đi, từ giờ phải sống cho thật hạnh phúc.
- Em xin lỗi. Tại em ngu ngốc nên mới hại anh ra thế này.
- Đã nói đừng tự trách mình nữa mà. Người phải xin lỗi là anh mới đúng chứ. Chỉ tại anh ngày trước nhất quyết kéo em vào cuộc sống của bọn anh, nên giờ em mới phải chịu thiệt thòi như thế. Ngày đầu tiên gặp em, anh thấy em rất thú vị nên tìm mọi cách để tiếp cận em. Anh cho người tìm và điều tra về em, nơi em ở, trường em học, tính cách và cả số điện thoại của em nữa. Thậm chí anh còn làm quen với bạn em để tiếp cận thế giới của em. Anh mới thực sự là người tồi tệ.
- Tại sao biết chiếc xe bị phá mà anh vẫn đưa xe?- Cô đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn anh.
- Anh đã nói rồi, đã là họa thì không thể tránh được. Chỉ có cách là dập tắt nó thôi. Anh nghĩ rằng anh chịu đau thì em sẽ đỡ khổ tâm hơn là Long. Nếu như người nằm đây là Long, chắc nó không có cơ hội tỉnh dậy lành lặn thế này đâu. Anh sẵn sàng đối diện với cái chết, nên anh mới sống đó. Hơn nữa, anh nghĩ rằng, nếu anh làm thế, thì anh mới dứt được khỏi những suy nghĩ về em. Có lẽ chỉ có cách này, anh mới có thể quên em trong thanh thản mà thôi.

Khánh vuốt tóc cô, mỉm cười. Tim anh đã bớt nhức nhối hơn khi nhìn thấy người con gái bé nhỏ này khóc. Từ nay anh sẽ quên cô.

20. Phần II - Chương 10 End

Khánh về lại Hà Nội theo ý của bố mẹ, còn lại Long và Thảo Nhi ở lại Cát Bà. Mọi chuyện những tưởng đã qua. Nhưng...

Đó là một buổi nhập nhoạng tối mà cả hai người sẽ không tài nào quên được. Long chở Nhi chậm chậm đi trên con đường mà hai người đã hàng trăm lần tản bộ, lặng thinh. Anh đang suy nghĩ điều gì ghê lắm. Và hôm nay anh trầm hơn thường lệ, trầm theo cái cách mà cô chưa bao giờ thấy.

Cô sợ sự im lặng đó của anh.

Long dừng xe lại. Anh bước xuống đường, tựa người vào thành xe, nhìn ra biển. Cô cũng bước xuống, lại gần anh.

- Có chuyện gì phải không ạ?- Mấy hôm nay linh tính luôn mách bảo cô rằng có cái gì đó thật lớn sắp xảy đến.
- Em có nhớ nơi này không?- Long ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám những mảng mây đen kịt. Đêm nay có trăng mà không thấy trăng đâu, chỉ có một vầng sáng nhờ nhờ, nhạt nhòa.
- À, đây là nơi mà anh đã nói...- Cô ập ứng.
- Là nơi chúng ta đã bắt đầu.- Long nói thay cô.
- Ừm...- Cô gật đầu.
- Mình đã yêu nhau, cũng có những lúc giận nhau, nhưng rồi tất cả cũng qua đi. Anh đã rất mong mỗi sẽ cùng được em bước đi mãi trên con đường của hai chúng ta. Nhưng anh rất tiếc, chúng ta phải dừng lại ở đây thôi.

Những lời anh nói sao nhẹ nhàng, nhưng nó lại làm tâm hồn cô vỡ vụn. Anh đang nói đến chuyện chia tay sao?

- Anh, ý anh là...

- Anh không thể yêu em được nữa, khi trong anh có một lý do lớn hơn để căm ghét em.- Anh nhìn thẳng vào cô, đôi mắt lộ rõ vẻ đau đớn.

Vậy là anh đã biết. Một sự xấu hổ bao trùm lấy cô, làm sao cô còn dám đối mặt với anh được nữa đây.

- Em xin lỗi...

- Anh không thể tha thứ cho những gì em đã làm với anh được. Anh đã rất muốn nổi giận với em khi anh xem cuốn phim đó. Em hỏi tại sao anh lại có nó trong khi em đã cầm bản gốc rồi, phải không? Em ngốc nghếch lắm. Sau này, khi anh không còn bên cạnh em, hãy cẩn thận với bọn đàn ông nhé!

Chân cô như muốn khụy xuống. Anh đỡ cô, để cô tựa vào xe, tiếp :

- Anh nhận được chiếc đĩa sáng nay. Khi xem xong, anh muốn lao đến gặp em, và có thể anh đã làm gì đó cực kì tàn nhẫn và thô bạo với em rồi. Cảm giác bị phản bội không chỉ một lần, mà đến hai lần cực kì khủng khiếp, nó còn kinh khủng hơn cả cảm giác thất bại.

Những mất mát trong quá khứ đã dạy cho anh phải tỉnh táo. Thật may là anh đã như thế. Nếu là anh của ngày trước, thì có thể anh đã lao đến tìm gặp thẳng đó, giết nó cho hả giận. Còn bây giờ, hình như tay anh run hơn khi làm việc ấy.

Anh có thể không nổi giận với em, nhưng tha thứ cho em thì không bao giờ anh làm được. Em không những phản bội anh, mà còn tiếp tay cho hắn làm hại đến bạn thân của anh. Em nghĩ anh có thể làm gì với em?

Long nhìn cô, đôi mắt anh cũng long lanh lên vì những giọt lệ đau đớn. Còn cô thì đã khóc. Khóc vì tủi hổ, khóc vì đau, khóc vì thương anh, khóc vì giận bản thân mình.

- Anh sẽ không đi tìm thẳng đó. Nên em cũng đừng tìm anh. Anh chỉ sợ lần sau gặp lại, anh sẽ không thể bình tĩnh được với em như thế này.

- Em hiểu mà. Bản thân em cũng đã không còn xứng với tình yêu của anh nữa rồi.- Cô lắc đầu, nhưng hai dòng lệ cứ tuôn ra mãi.

Long nắm lấy đôi tay run rẩy của cô, anh kéo cô lại gần, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên má cô, nơi nước mắt đang chảy xuống. Nước mắt mặn chát bờ môi anh, làm cổ anh nghẹn lại, và đắng ngắt nơi trái tim. Môi anh tìm đến môi cô, nụ hôn cuối vừa ngọt ngào, nhưng cũng vừa chua xót không thể làm cô ngừng khóc. Anh hôn cô rất lâu, vì anh biết rằng, đây sẽ là lần cuối cùng anh yếu mềm trước cô. Anh sẽ mất hình bóng thân thương này mãi mãi.

Anh muốn nói với cô rằng anh yêu cô, lời mà trước nay anh chưa bao giờ nói cả. Nhưng những lời nói giờ đây đều trở thành vô nghĩa.

Buông cô ra, để cô đứng thẳng dậy, anh ngồi vào xe, nổ máy và phóng đi bằng một sự quyết tâm. Thảo Nhi nhìn theo, một lúc sau, cô ngừng khóc, lau nước mắt, bật cười :

- Anh đã đi rồi. Có lẽ như thế là tốt nhất cho chúng ta. Cảm ơn anh đã yêu em...

Và cô thất thểu đi về phía nhà dì Huyền.

*

Một tháng sau...

D.R bar.

- Đạo này nghe nói anh trở lại đây thành trùm rượu luôn hả?- My Vân nhìn Long cười.

Mới có 1 tháng mà trông anh khác đi thấy rõ. râu mọc tua tủa, đôi mắt lơ lơ, gương mặt gầy rộc đi. Cái vẻ phong độ thường ngày đã không còn ngự trị nơi anh nữa.

- Có chuyện gì không ổn sao?

- Nay, mình cưới nhau nhé!- Vân đột ngột đề nghị.

- Cưới à?- Anh nhếch mép hỏi lại.

- Phải... cưới. Bây giờ anh đã quên cách yêu em, nhưng em sẽ làm cho cảm giác đó quay trở lại với anh. Anh nên bắt đầu ổn định gia đình và công việc được rồi. Em sẽ là một người vợ để anh phải tự hào cho mà xem.

- Nghe có vẻ... thú vị đấy nhỉ?- Anh lại cười, hôm nay anh đã uống khá nhiều. Vì ngày hôm nay là ngày kỉ niệm một năm anh và Nhi quen nhau. Nhưng tất cả đã là quá khứ hết rồi.

- Sao? Cưới nhé! Hai tuần nữa có ngày đẹp lắm đấy.

- 2 tuần? Cô định chạy cưới đấy à?

- Mình sẽ làm đơn giản thôi. Lo liệu cũng nhanh mà.- Cô cười.

- Vậy cứ thế đi. Cô cứ gọi điện cho mẹ tôi rồi hai người tự lo nhé!- Anh vỗ vai cô rồi ngật ngưỡng đi ra phía cửa. Miệng anh lẩm bẩm đầy chua chát: “Vợ ngoan của anh, em hãy mở mắt ra mà xem anh trả thù em thế nào đây. Em nghĩ là anh sẽ tha thứ cho em sao? Không bao giờ...”

*

- Em sẽ đi sao?- Khánh hạ tách trà xuống, nhìn Thảo Nhi.

Có vẻ như cô đón nhận sự chia tay bình tĩnh hơn Long, không suy sụp, không héo hon. Cô vẫn lại là cô gái đầy sức sống trước kia mà anh quen.

- Hai giờ sáng em sẽ bay.- Cô gạt đầu.- Em đến để chào anh. Sức khỏe anh chắc ổn rồi chứ ạ?

- Đã nói ngay từ đầu là anh không sao mà. Anh rất tiếc đã không thể làm gì cho em, cuối cùng thì Long vẫn biết. Anh không nghĩ là có đến hai máy quay ở trong gara ấy, cái kia được bảo mật mà chỉ có Long mới biết. Lại còn cái đĩa kia nữa, chắc tên kia đã kịp sao ra thêm một bản nữa trước khi đưa em cái thẻ phim.

- Chẳng phải anh nói, đã là họa thì sẽ không tránh được sao? Nếu cứ sống như chưa hề xảy ra chuyện đó, thì chắc em sẽ luôn bị giày vò bởi cảm giác tội lỗi và hổ thẹn mất.

- Có lẽ đi xa một thời gian sẽ làm em thanh thản hơn. Nhưng, có một tin mà anh muốn nói với em...- Khánh đột nhiên lặng lẽ hơn.

- Sao thế ạ?

- Long sắp kết hôn.

Một chút ngỡ ngàng hiện lên trên gương mặt Nhi. Nhưng rồi cô mỉm cười:

- Đó là điều đương nhiên phải làm mà anh. Anh ấy cũng không còn trẻ nữa. Mẹ anh ấy rất mong anh ấy yên bề gia thất để còn tập trung vào kinh doanh nữa.

- Em không buồn sao?

- Nói là không thì thật là nói dối. Nhưng em thấy mừng cho anh ấy nhiều hơn. Bọn em đã xác định là không thể bước tiếp nữa, thì tốt nhất nên quên nhau đi. Anh ấy nói em không được đến tìm anh ấy, nên phiên anh gửi lời chúc mừng của em tới anh ấy, và đưa cho anh ấy vật này giúp em.

Thảo Nhi đặt sợi dây chuyền có mang chiếc nhẫn kim cương lên bàn. Khánh nhìn chiếc nhẫn, anh thở dài:

- Đây là lần thứ hai em nhờ anh việc này. Lần trước anh đã từ chối em, nhưng lần này anh sẽ giúp em.

- Cám ơn anh.- Cô mỉm cười và đứng dậy.- Giờ em phải đi rồi, nếu trễ chút nữa chắc không bắt được xe bus.

- Để anh đưa em ra sân bay.- Anh đề nghị.

- Ô không cần đâu ạ!- Cô lắc đầu- Em tự đi được mà.

- Thôi nào, anh có nói sẽ ở đây đợi em đến giờ lên máy bay đâu. Anh chỉ đưa em đến sân bay thôi mà. Chẳng lẽ em từ chối sự giúp đỡ từ một người bạn thân thiết của em.

Lời của Khánh không khi nào cô từ chối được. Anh lái xe chở cô ra ngoại thành. Nhưng thay vì đi thẳng vào sân bay, anh dừng lại trước một khách sạn kề bên sân bay, nói:

- Em nên nghỉ ngơi trong này rồi chờ đến giờ hãy ra.

- Ô, không cần đâu ạ! Em đợi ở phòng chờ của sân bay cũng được mà.

Khánh kiên quyết xách va li của cô đi vào đại sảnh của khách sạn này. Anh tự tay nhận chìa khóa, đưa cho cô.

- Tiền anh cũng đã trả rồi. Em không ở cũng không lấy lại được. Chìa khóa đây, phòng 411. Chắc em biết đường lên chứ?

Nhi gật đầu đầy miễn cưỡng. Khánh lúc nào cũng tận tình với cô như thế.

- Vậy...- Anh đặt tay lên vai cô- Em bảo trọng nhé!

- Em sẽ không liên lạc lại với mọi người đâu, nên anh cho em gửi lời chào đến chị Linh nhé! Em sẽ rất nhớ chị ấy...

- Được rồi, lên nghỉ sớm đi.

Tận mắt nhìn thấy Nhi đi vào thang máy rồi, Khánh mới ra khỏi khách sạn. Anh nhìn lên bầu trời, trong vắt. Và anh lái xe, về nhà.

Có lẽ sẽ còn rất lâu nữa cô mới sẽ lại được ngắm bầu trời miền Bắc trong đêm hè thế này. Cuộc sống nơi xứ người ra sao cô cũng không biết rõ, nhưng cô phải đi, vì cô không thể nào sống cùng với anh dưới một bầu trời được.

Anh sẽ có gia đình. Người lấy anh sẽ chăm sóc cho anh, sẽ không làm anh bận tâm nhiều như cô. Cô chúc anh hạnh phúc, và cũng mong cho mình sớm tìm được hạnh phúc mới như anh. Chỉ còn vài tiếng nữa thôi, cô sẽ xa nơi này, nơi đã chôn dấu những kỉ niệm mà cả cuộc đời cô sẽ không bao giờ quên. Phải, sẽ không bao giờ quên.

1 giờ sáng. Tiếng máy bay rít trên đường băng nghe rộn người. Thảo Nhi xách hành lý trên tay, nhìn lại mình trong gương một lần nữa. Có tiếng gõ cửa. Cô ngạc nhiên quay lại. Rồi cô xách luôn va li đi ra.

Phía sau cánh cửa, gương mặt thân quen hiện ra, khiến cho cô bàng hoàng đánh rơi cả va ly. Long đứng đó, đôi mắt nhìn cô, hàng lông mày vẫn cau lại theo thói quen, nó làm anh trở nên dữ tợn hơn. Một người bên trong, một người bên ngoài cánh cửa, cả hai nhìn nhau trần trụi. Long khẽ động đậy, Nhi vội lùi lại theo phản xạ. Long lách người đi vào, vẫn giữ thái độ lạnh lùng đáng sợ.

Nhi quay lại nhìn anh, nghĩ ngay đến lý do tại sao anh lại có mặt ở đây. Có lẽ Khánh đã nói cho anh hay.

- Có chuyện gì không? Đến giờ em ra sân bay rồi.

- Ai cho phép cô đi?- Long lên tiếng, đôi mắt anh nhìn cô đầy oán hận.

- Em phải đi thôi. Ở đây mãi, em sẽ sống và chết mòn trong cái quá khứ mất. Không lẽ anh muốn giữ em lại để tham dự lễ cưới của anh?

- À, phải, nếu tôi muốn thế thì sao?

“Anh ấy đang say.” Thảo Nhi trầm nghĩ, và đôi co với một người say là hành động ngu ngốc nhất trên đời.

- Em sẽ gửi thiệp mừng cho hai người.- Cô đáp, lại xách va li lên và định ra khỏi phòng.

Nhưng Long đã bật dậy, lao về phía cô, túm lấy vai cô và đẩy mạnh cô vào tường. Anh nhìn cô bằng đôi mắt nảy lửa, anh gần giết cô, chứ không phải thế:

- Mẹ kiếp. Cô không còn coi tôi là cái quái gì trong mắt cô nữa à? Tôi đã nói cô đừng có đi cơ mà. Cô lúc nào cũng muốn đâm vào trái tim tôi những nhát dao lún cán sao?

Nhi cảm thấy sợ hơn là đau, dù anh đang siết mạnh lấy hai vai cô, ép cô chặt vào tường.

- Nếu có ngày em gửi cho anh một chiếc thiệp mời, liệu anh có đến không?

- Lại còn dám cự lại tôi nữa à?- Anh hét lên.

- Thả em ra, em phải đi.

- Không.

- Em nhắc lại lần nữa, đừng để em phải kêu lên, đừng để chúng ta đánh mất cơ hội cuối cùng làm những người bạn tốt.

- Đã nói là không mà.- Anh hét lên còn to hơn cô.

Nhi đẩy anh ngã ra, do đang có men trong người nên Long chẳng giữ nổi thăng bằng cho mình nữa. Anh ngã vật xuống sàn. Thảo Nhi hối hận vì đã ra tay quá mạnh với anh, cô định đỡ anh dậy. Nhưng nếu cứ nhùng nhằng thế này, cô sẽ bị anh làm cho mềm lòng mà không cất bước ra đi nổi nữa.

- Em cũng định bỏ tôi đi thật sao?- Long lẩm bẩm, giọng anh nghèn nghẹn, hình như anh đang khóc.

Cô cũng không cầm nổi lòng mình khi nhìn thấy anh như thế nữa. Cô quàng va li sang một bên, đỡ anh dậy, để anh nằm lên giường. Cô nhìn anh, nước mắt cứ thế trào ra. Như chợt tỉnh, Long ngóc đầu dậy, nhìn cô ngồi đó, anh kéo cô lại và ôm chặt lấy cô.

- Tại sao anh không thể ngừng nhớ về em? Tại sao căm ghét em mà anh vẫn cứ yêu em?

Long cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt nơi má cô, hôn lên trán cô, rồi cổ cô, sau cùng môi anh tìm đến môi cô. Hai tâm hồn như vỡ òa ra với những cảm xúc, những nhịp đập dâng trào mà không gì có thể kìm lại lúc này.

Thời gian lặng lẽ trôi đi...

Chỉ còn những tiếng thở đều...

Và tiếng yêu của hai con người lạc mất nhau tìm về sau cơn giông tố...

*

“Tít tít, tít tít”. Nhi choàng tỉnh giấc bởi tiếng chuông tin nhắn. Không phải của cô, mà là của Long.

“Chắc anh ngủ lâu rồi nhỉ? Em vừa mới may xong những đường may cuối cùng của chiếc váy cưới em sẽ mặc. Sáng nay mình đi đăng kí rồi về đi chụp ảnh nhé! Hôn anh trong giấc mơ.”

Tin nhắn từ My Vân. Thảo Nhi quay vào nhìn Long, anh ngủ lúc nào cũng đẹp, cũng bình yên. Cô đọc lại tin nhắn một lần nữa, nhưng cô không khóc. Cô đưa tay lên cổ, nơi sợi dây chuyền mang chiếc nhẫn kim cương vừa được anh đeo lại. “Từ nay thể xác anh sẽ mãi mãi không thuộc về em nữa rồi. Em phải đi thôi, sẽ mang theo tình yêu của anh và sống bình yên ở một chân trời mới.”

Cô nhẹ nhàng xuống giường, đi vào nhà tắm. Lúc quay trở ra, cô lại đến bên giường, cúi xuống hôn lên trán anh. Rồi xách va li lên, cô khê khàng đi ra khỏi phòng, khép cửa lại. Chuyến bay đã cất cánh cách đây 2 tiếng đồng hồ. Vẫy một chiếc taxi, cô nói:

- Làm ơn cho về ga Hà Nội.

Hết phần II

21. Phần Iii - Chương 01

Tiếng cười đùa khanh khách của một đứa bé làm Long chậm bước chân. Anh nhìn về phía tiếng cười. Một đứa bé xinh xắn đang chơi cùng một người đàn ông, là ba nó. Đứa bé hình như đang tập nói nên nó chỉ

bập bẹ mấy tiếng không rõ nghĩa. Đôi mắt nó tròn to, đen láy, có nét hơi bướng bỉnh, cái miệng nhỏ xinh thì không ngừng cười. Nó là một đứa trẻ đáng yêu.

Long bật cười một cách không tự chủ rồi tiếp tục bước đi. Lâu lắm rồi, từ cái đêm định mệnh ấy, anh mới lại cười. Và cũng lâu lắm rồi, anh mới trở lại Việt Nam. Thực ra ba năm với cuộc đời một con người chỉ như một cái chớp mắt, nhưng những ngày không có Thảo Nhi bên cạnh, anh thấy nó dài đằng đẵng. Một mỗi, chán nản, anh cũng không biết bằng cách nào mà anh lại vượt qua được cái tâm trạng đó trong suốt thời gian qua.

15 tháng tù giam cho hành vi cố ý gây thương tích, anh đã gặm nhấm sự ân hận của mình trong hoàn cảnh ấy. Anh ân hận vì đã đánh mất người anh yêu nhất trên cõi đời này theo cái cách thật vụng dại và đáng trách.

Ra tù, My Vân vẫn nằng nặc muốn kết hôn. Nhưng anh đã lên máy bay, bỏ lại sau lưng tất cả quá khứ, tất cả tình yêu vô vọng, và cả cô dâu xinh đẹp trong ngày cưới, vội vàng như chạy trốn. Thời gian học tập ở đất nước sương mù xa xôi, những cô bạn tóc vàng quyến rũ, những cuộc đua quên đời cũng không giúp anh quên đi được quá khứ, quên đi được người con gái đã đem cả cuộc sống của anh đi trong cái đêm lạ lùng ấy.

Cái đêm cuối cùng bên Thảo Nhi ấy lại hiển hiện rõ ràng trong đầu óc anh như mọi đêm trước đây nó hay làm anh thao thức đến sáng. Cái cảm giác ôm siết cô trong vòng tay dường như còn rất mới. Anh dường như ra được cả hơi thở của cô, mùi hương trên tóc cô, vị đắng của những giọt nước mắt tràn xuống môi cô khi hai người hòa làm một. Mọi thứ cứ như vừa mới diễn ra mà thôi.

Giá như anh không bị men cay làm cho ngủ quên đi thì anh đã giữ được cô ở lại. Giá như trước đó anh không xúc phạm cô thì cô đã không kiên quyết ra đi.

Giá như sáng hôm sau anh không nhìn thấy vết máu đỏ còn thấm lại trên ga trải giường thì biết đâu anh đã có thể quên đi cô. Mỗi lần anh tìm vui bên một cô gái khác cốt để quên đi cái lần ân ái định mệnh đó, thì cái vết máu tươi nguyên ấy lại hiển hiện. Dấu vết của sự trinh nguyên ấy cứ luôn ám ảnh anh, day dứt anh, khiến anh không thể nào lãng quên được quá khứ.

Anh đã gần như phát điên lên khi phát hiện ra rằng cho tới trước khi ở bên anh, Nhi vẫn còn là một cô gái nguyên vẹn. Anh đã suýt giết chết cái kẻ khốn nạn đã gây ra tất cả mọi chuyện, nếu như Khánh không nhắc anh rằng anh cần phải đi tìm cô. Cô đã lựa chọn ra đi vì thấy có lỗi với anh, đừng biến sự ra đi đó thành nỗi căm thù, để rồi lạc đường mãi mãi.

Cái màn kịch mà anh đã được xem qua cuốn phim ấy, cuối cùng chỉ nhằm vào anh. Hắn cũng hiểu, điểm yếu của anh chính là Thảo Nhi, và hắn đã làm điều đó thật xuất sắc. Một mũi tên bắn trúng giữa tim anh, làm anh không sao gượng dậy được. Đối với Thảo Nhi, hắn cũng không phải là không coi trọng, nên hắn mới không cam tâm xâm phạm đến thân thể cô. Hắn đã từng được Nhi không tiếc thân mình để che chở, và với hắn, cô gần như là một thánh nữ bất khả xâm phạm. Hắn làm thế, vừa có thể trả thù anh, lại vừa có thể một tay cướp đi người anh yêu.

Ra tù, anh muốn đi tìm lại Nhi, nhưng My Vân thà chết cũng không chịu hủy đám cưới. Xét cho cùng, người con gái đáng thương ấy đã trở thành nạn nhân của tính kiêu ngạo và sĩ diện của anh. Anh chấp nhận lời cầu hôn của Vân với ý nghĩ điên rồ là sẽ trả thù được sự phản bội của Nhi với mình, không dễ dàng gì để phải tay trước tất cả được.

Nhưng tình yêu và sự trung thành tuyệt đối đã giúp anh chiến thắng mọi sự ràng buộc, anh quyết tâm ra đi để giúp mình thoát khỏi sự trở trêu của số phận. Anh ra đi để một ngày nào đó có thể quay về để đi tìm người quan trọng nhất của cuộc đời anh.

Và rồi đã gần ba năm trôi qua, ba năm sống trong nỗi đau của quá khứ cuối cùng cũng qua. Trong suốt thời gian đó, Khánh, Tú Linh và Tùng vẫn không ngừng tìm kiếm Thảo Nhi. Có lúc tưởng chừng đã đến rất gần cô, nhưng họ lại phải thêm một lần thất vọng. Cô đã nhanh nhẹn xóa hết mọi dấu tích về sự tồn tại của mình.

“Phịch”

Long quay lại. Cậu bé đáng yêu khi nãy nằm sóng soài dưới thảm cỏ xanh mướt. Nó ngẩng đầu lên nhìn

anh meo máo, nhưng tuyệt nhiên không khóc. Ba của đứa trẻ đang trao đổi với một ai đó và không để ý đến con nữa.

Đây là một khu nhà nghỉ cao cấp. Bãi cỏ nơi anh đang đứng chính là nơi để du khách đi dạo. Ngược lên phía trước sẽ vào đến rừng thông. Nếu không phải đến đây đón người thì giờ này anh đã về Sài Gòn rồi. Vừa mới đặt chân xuống sân bay, Khánh và Linh đã gọi ngay anh lên Đà Lạt để làm cuộc hội ngộ với đội đua sau ba năm vắng bóng.

Long mỉm cười, quay lại, nâng cậu bé dậy và bế lên nựng:

- Chú bé đừng cảm lắm, ngã mà không khóc. Ba cháu bỏ rơi cháu à?

Thằng bé nhìn anh, đôi mắt ngơ ngác, rồi nó bá lấy cổ anh, toét miệng cười :

“Ba, ba...”

Anh hôn lên má nó rồi bế nó tiến về phía ba nó. Người đàn ông lúc này đã quay ra và đưa mắt tìm con. Thấy anh tiến lại, anh ta có vẻ kinh ngạc lắm, anh ta rảo bước lại phía anh.

- Cháu bị ngã ở đằng kia. Trẻ con hiếu động, anh đừng nên để nó ở một mình.

- Vâng, tôi sợ ý quá !- Anh ta đón con trai từ tay anh- Cảm ơn anh. Mà hình như anh chính là vị khách đến đây bằng chiếc xe Windy nổi tiếng sáng nay đúng không?

- Tôi đến đón một người của đoàn quay phim Angel. Họ đang quay quảng cáo ở đây đúng không ?

- Đúng vậy. Sáng nay họ quay lại cảnh đầu ở bên kia đồi. Chắc họ cũng sắp về rồi. Nhưng anh đón ai vậy ?

- Trợ lý đạo diễn, cô Minh Hạnh.

- Cô Hạnh thì tôi biết. Anh là bạn trai cô ấy à ?

- Không, có người nhờ tôi đến đón cô ấy về. Anh cũng là du khách hay là người ở đây?

- Tôi là người ở đây.

Anh ta vừa nói dứt câu thì ở đằng sau có tiếng phụ nữ nghe vẻ chua ngoa, đánh đá :

- Đến giờ ăn rồi mà hai ba con các người còn lang thang ngoài này à?

- Phương à? Anh vào ngay đây.

- Đưa con tôi đây.

Chị ta liếc Long một cái sắc lẹm, đón lấy cậu con cứng rồi đi về phía khách sạn. Chị ta khá đẹp, dù bây giờ có tuổi nhưng vẫn không thể phủ nhận được điều đó. Gương mặt phong trần, hơi phớt, dường như là bao cay đắng của cuộc đời này chị ta đều đã trải qua. Đôi mắt thì lúng liếng, cặp môi mỏng tang và cái miệng có vẻ hơi chua ngoa, nhất là với chồng.

Một nhóm người với đủ thứ dụng cụ xuất hiện ở phía xa xa. Họ đang tiến lại với một thái độ vô cùng hồ hởi. Khi họ đến gần hơn, Long nhận ra Minh Hạnh trong bộ đồ Jeans dễ thương y như ngày trước. Khi anh đi, Hạnh vẫn đang du học ở nước ngoài. Hiện nay cô làm cho một công ty quảng cáo có tiếng ở Hà Nội. Minh Hạnh ôm chầm lấy anh, hôn hờ :

- Ôi trời ơi, em mà lại được anh Long lên tận đây đón về thế này nữa. Bao nhiêu năm rồi mới được gặp anh. Chắc ông anh em mà không kết hôn thì anh không thêm quay về đâu nhỉ ?

- Thôi nào, em làm anh gầy cổ bây giờ.- Long bật cười- Không ngờ em lớn nhanh vậy.

- Anh mới là người thay đổi chứ. Ngày xưa anh bắt khuất lắm mà.

Sau khi liến thoắng một hồi, Hạnh quay sang người đàn ông này giờ vẫn đứng cùng anh.

- Anh Giang, bảo bối của em đâu rồi ?

- Diễm Phương cho vào trong ăn cháo rồi.- Giang đáp.

- Hai người quen nhau chưa ?

- Bọn anh vừa biết nhau.- Phong gãi đầu.

- Thế à? Giới thiệu với anh, đây là anh Giang, ông chủ khách sạn Hoa Đà Lạt này đây... Còn giới thiệu với anh Giang, đây là anh Long, bạn thân của anh trai em. Anh ấy mới từ Anh về.

Hai người đàn ông bắt tay nhau chào xã giao rồi Giang để cho Long và Hạnh đi tản bộ.

- Khi này em nói đến bảo bối nào thế ?- Long tò mò.- Có phải cái thang bé con đó hả ?

- Anh cũng gặp nhóc Bin rồi à ?- Hạnh cười- Nó là nhân vật chính của đoạn phim quảng cáo lần này đây. Năn nỉ gây lười ba mẹ nó mới đồng ý cho nó đóng phim. Chả là tháng trước, tay quay phim lên đây làm cái clip nhạc, quay được cảnh thang bé đang chơi với mấy con chó cảnh. Thế là ông giám đốc đòi mời bằng được nó.

- Mà quảng cáo sữa hay sao mà cần đến trẻ con ?

- Không, quảng cáo sữa tẩm cho mùa Valentine năm sau ấy mà.

- Thôi, về chuẩn bị đi, chiều ta lên máy bay về Hà Nội. Anh không rảnh đâu.

- Ông anh trai em mãi mê với vợ sắp cưới đến thế kia à?

- Nó bận thật mà. Cứ lấy chồng đi rồi sẽ hiểu.

Long đáp và rảo bước nhanh hơn về phía nhà nghỉ.

*

Đám cưới của Khánh và Tú Linh được tổ chức ba tuần sau khi Long đặt chân về đến Việt Nam. Việc chung sức đi tìm Nhi đã đẩy họ đến gần nhau hơn. Cả hai muốn đợi đến khi tìm được Thảo Nhi mới tổ chức nhưng hai bên gia đình thúc ép quá nên đành nhượng bộ.

Long gặp lại Vân trong đám cưới của Khánh, là chủ nhân của bản thiết kế váy cưới mà Linh đang mặc. Nửa năm sau ngày anh bỏ đi, My Vân chấp nhận thực tế và sau đó kết hôn cùng một anh chàng người Nhật đang làm việc cho Đại sứ quán Nhật ở Việt Nam. My Vân vẫn đẹp như ngày trước, đó là điều anh không thể phủ nhận. Việc bất ngờ gặp lại cô làm anh có phần nào lúng túng, vì suy cho cùng, chính anh đã bỏ lại cô với bao nhiêu bề bộn trong ngày vu quy.

- Đã lâu rồi không gặp anh. Uống với em một ly chứ?- Cô chủ động đến nói chuyện với anh.

Thấy anh chỉ cười, cô tiếp :

- Anh đừng tỏ ra như thế. Trong bất kì hoàn cảnh nào em cũng đều muốn thấy vẻ mặt ngạo nghễ trước đây của anh.

- Dù sao thì cũng cứ trách anh nếu em muốn.

- Ôi dào...- My Vân cười phá lên- Ngày vui ai nói chuyện xưa làm gì. Em phải cảm ơn anh mới đúng chứ. Nếu ngày ấy anh không ra đi thì em sẽ không tỉnh ngộ. Bây giờ em mới nhận ra, thì ra ngày đó em cũng chẳng phải vì yêu anh mà sống chết bắt anh phải cưới. Em kiêu ngạo và không muốn chấp nhận sự thật rằng em lại thua cái cô gái tầm thường đó. Em ganh ghét đã có vẻ hơi quá đà.

- Dù sao thì mọi chuyện cũng đã qua rồi. Em đã tìm được hạnh phúc của riêng em. Chúc mừng em.

Hạnh phúc của Khánh và Tú Linh, và cả My Vân nữa làm Long phần chấn憾 lên. Anh cảm thấy không còn phải day dứt về họ nữa, những người mà vì anh đã phải chịu nhiều đau khổ hơn bất kì ai.

Hiện nay, Phương đã mở rộng làm ăn, vươn cánh tay ra toàn châu Á, và chuẩn bị đổ bộ sang Mỹ và châu Âu, hai thị trường được coi là giàu có. Phương sẽ gặp nhiều khó khăn, vì vậy anh phải hậu thuẫn cho anh trai mình, như một bàn đạp để Phương nhảy được cao và xa hơn. Để làm được việc đó, Long phải đầu tư toàn bộ thị trường trong nước. Sân golf ở Ba Vì và ở Bảo Lộc đã bước đầu đi vào hoạt động. Các khách sạn, nhà hàng ở Hà Nội, Hải Phòng, Sài Gòn, Nha Trang, Đà Nẵng đều nằm trong top có doanh thu cao ngất ngưởng. Trường đua xe ở Đà Lạt sắp chính thức sang tên anh. Sau khi có được nó rồi, anh sẽ biến

nó thành trường đua mang tầm cỡ quốc tế. Long như một con tàu lướt băng băng về phía trước, không ngại bất kì vật cản nào. Trung cũng được nâng lên làm trợ lý cho anh khiến Long như hổ mọc thêm cánh vậy.

Ba tháng sau khi về nước, Hải Long trở thành một thương hiệu nổi tiếng trong giới làm ăn. Không ai tin nổi là anh có thể tiến xa trong một thời gian nhanh đến thế, nhưng đó là cách duy nhất để anh có thể tìm được Thảo Nhi. Chỉ có kiểm soát ở tất cả mọi nơi, anh mới có thể có cơ may tìm ra được người anh yêu thương nhất ấy.

22. Phần Iii - Chương 02

Trung bước vào văn phòng, thấy Long đang ngồi ngả lưng lên ghế, đôi mắt lim dim sau chiếc kính cận mà hiếm người được nhìn thấy anh đeo. Nó làm anh trở nên hiền hãn. Đôi mắt của Long là một vũ khí vô cùng đặc biệt, một vũ khí có thể gây áp đảo đối với người khác.

- Giám đốc...- Trung lên tiếng, mặc dù biết thừa là anh không ngủ.
- Chỉ có hai chúng ta thì cậu đâu cần gọi như thế ?- Long nhồm dậy.
- Có tin không tốt lắm từ Đà Lạt.
- Chuyện gì?- Anh bình thần hỏi, nhưng đã ngồi thẳng lên đầy nghiêm túc.
- Có vẻ như có kẻ muốn mua lại trường đua đó với giá cao hơn của chúng ta.
- Hừ... cũng không phải không có lý, vì miếng đất đó có một địa thế đẹp để xây dựng một khu nghỉ mát tầm cỡ quốc tế. Kẻ bán thông tin cho họ về chúng ta chắc quên nhắc với họ đối thủ của họ là ai.
- Vậy tôi sẽ vào đó giải quyết việc này.
- Không cần đâu.- Long đứng dậy- Tôi sẽ đi.
- Giám đốc không thể vắng mặt được.
- Tại sao không? Cậu sẽ giải quyết mọi việc thay quyền tôi. Có gì quan trọng thì gọi điện cho tôi là được.
- Anh đi, là để tránh cuộc hôn nhân bị sắp đặt này à?
- Có thể coi là vậy. Tôi không muốn lừa dối một cô bé như Thảo. Chị cô ấy đã vì tôi mà chết, tôi không thể làm khổ cô ấy thêm được. Suy cho cùng, một người phụ nữ nên lấy người yêu cô ta, chứ đừng lấy người mà cô ta yêu.

Trung nén một tiếng thở dài nhìn Long, lúc này đầu óc anh lại đầy áp hình ảnh của người xưa rồi. Liệu có ai có đủ khả năng để thay thế cô bé kia không? Trong thâm tâm Trung, Thảo Nhi vẫn là một cô bé trong sáng, thánh thiện và thường hay chịu hết thiệt thòi về mình vì người khác. Cô bé ấy cao cả đến ngu ngốc khi chấp nhận rời bỏ người mình yêu để đẩy anh ta cho một người phụ nữ khác.

- Cái hợp đồng này tôi sẽ lo được. Sau đó sẽ đi ngay vào xây dựng nên tôi sẽ ở đây lâu đấy. Hàng ngày gửi báo cáo cho tôi là được.

Một giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán Trung. Ông chủ điềm tĩnh và sáng suốt của anh hôm nay tự dưng đưa ra những suy nghĩ bốc đồng một cách quá đáng.

- Tôi tin giám đốc.- Trung gật đầu.- Đây là thông tin về đối thủ của chúng ta, anh nên thận trọng, vì hẳn là một kẻ khá mưu mô và già đời trong thương trường.

Long cầm lấy bản báo cáo Trung đưa cho, anh khẽ cười:

- Hừ, Trần Thăng Lợi, đối thủ cũ đây mà. Ai chứ tên này một chút cũng không nhượng bộ. Được rồi, chuẩn bị vé máy bay cho tôi.

*

Long bước chậm chậm trên con phố hoa nổi tiếng nhất Đà Lạt, tại sao anh không thể tìm thấy một bông hoa hướng dương nào ở đây nhỉ? Anh thích một mình đi tản bộ thể này, đầu óc thả trôi theo những suy nghĩ riêng tư mà lúc làm việc anh phải cố gắng vùi dập nó. Thảo Nhi giờ đang ở đâu nhỉ? Cô nói với anh rằng cô thích những tỉnh miền Tây vì ở đó có rất nhiều sông nước. Cô có còn ở Sài Gòn không hay đã tìm đến một nơi nào đó sống lặng lẽ?

Long dừng bước, anh đã tìm thấy một thùng cắm đầy hoa hướng dương trong một tiệm hoa. Anh chăm chăm nhìn vào những đóa hoa vàng tươi kiêu kì trong nắng ấm. Tim anh như phần chấn hơn khi nhìn thấy loài hoa này.

Có tiếng nói từ cửa hàng bên cạnh:

- Nè... có khách kìa. Vài giây sau, một người phụ nữ bước ra từ hàng hoa bên cạnh, trên tay bế một đứa trẻ mà vừa nhìn thấy anh đã sững sốt, chính là mẹ con Diễm Phương- người phụ nữ chưa ngoa mà anh mới gặp một lần. Anh không nhận ra chị ta ngay, vì so với lần trước, trông hôm nay chị ta có vẻ mộc mạc hơn, nhưng anh nhận ra bé Bin, đứa bé được công ty quảng cáo Angel gọi là “cục cưng”. Diễm Phương cũng khá ngạc nhiên khi thấy anh.

- Lại là anh?- Chị ta đi vào cửa hàng có những đóa hướng dương- Anh mua hoa gì? Tặng vợ à?

- Chị trông tôi giống người đã kết hôn vậy sao?- Anh mỉm cười hỏi lại.

- Khéo anh có con rồi cũng không chừng ấy chứ.- Diễm Phương để con xuống cho nó chạy quanh chơi, bấu môi với anh.

- Chồng chị kinh doanh khách sạn 3 sao mà chị vẫn phải ra đây bán hoa à?

- Thế nếu là anh thì anh để vợ ở nhà vỗ béo à?

Long thấy nếu thông minh thì không nên đôi co với người phụ nữ ngoa ngoắt này. Anh cúi xuống khi thằng bé con cô ta chạy đến cạnh mình, nó đưa cho anh bông hoa nhỏ vừa ngắt được của mẹ nó. Long bế nó lên tay và chơi đùa với nó.

- Người ngoài không biết sẽ nghĩ anh là ba nó đấy.

- Tôi chả dám...- Long cười phá lên- Tôi đã xem đoạn quảng cáo của thằng bé rồi...

- Ôi trời, họ cứ nài nỉ mãi nên chúng tôi mới nhượng bộ đấy. Chứ trời lạnh mà lột quần áo của nó ra để quay, ba mẹ nào không xót con cho nổi. Ô mà anh định mua gì đây?

- Hết chỗ kia?- Long chỉ vào thùng cắm những cành hoa hướng dương.

- Mua chi nhiều vậy?- Diễm Phương tròn mắt nhìn anh.

- Tôi có không trả đủ tiền đâu mà chị thắc mắc hoài vậy.

Diễm Phương ngồi xuống cẩn thận gói hoa lại cho anh và hỏi:

- Anh có cần giao hoa đến tận nhà không?

- Có cả dịch vụ chuyển hoa nữa hả? Vậy làm ơn mang đến công ty Windy và đưa cho thư kí của tôi.

- Anh là người của tập đoàn Lotus hả? Thảo nào...

- Có chuyện gì?

- Anh biết tại sao thằng nhỏ lại quần quýt anh thế không?- Diễm Phương ngẩng đầu nhìn anh.

- Không.

- Ở nhà tôi có một cuốn tạp chí, tên là gì tôi cũng chẳng nhớ. Mỗi lần giỗ cho nó ăn hoặc chơi là lại mang cuốn tạp chí ấy ra chỉ cho nó ảnh ông ngoại nó. Ông là một doanh nhân mà. Ở trang sau có hình của anh, chiếm đến nửa mặt giấy. Nhưng trông anh ở trong cái ảnh đó trẻ hơn mà không chừng chạc như bây giờ. Chúng tôi cứ dỗ nó đấy là ba nó. Thế nên trông thấy anh ngoài đời nó mới không lạ đấy.

- Kể ra thế cũng là có duyên đấy chứ.- Long nhìn thẳng bé cười.

- Thì tôi cũng ngạc nhiên khi lần đầu thấy anh... Được rồi, để tôi gọi người đến giao hoa đến tận nơi cho anh.

Ngày hôm sau, không hiểu sao bước chân lại đưa Long đến phố hoa đó, và anh lại rẽ vào cửa hàng hoa của Diễm Phương. Chị ta không có trong cửa hàng, mà thay vào đó là một người phụ nữ khác đang chơi cùng bé Bin.

- Anh mua gì?- Chị ta ngẩng đầu hỏi.

- Cô Diễm Phương không có nhà sao?

- Anh tìm nó à? Nó ra ngoài đưa hoa rồi. Nếu anh cần gấp thì cứ ở đây đợi đi. Nó về liền đấy. Mà anh coi thằng nhỏ giúp tôi một chút, tôi về qua cửa hàng xem sao nhé!

Chị ta nói và bỏ mặc anh đứng ngẩn ra giữa cửa hàng với thằng bé con tinh nghịch. Nó đang cầm bình xịt nước nhỏ, có lẽ là được sắm riêng cho nó chơi, bắt chước mẹ nó xịt nước vào những bông hoa nhưng lại làm nước bắn tung tóe ra nền. Có người bước vào, thằng bé ngẩng đầu lên nhìn rồi chạy lạch bạch về phía anh, đánh rơi cả bình xịt nước:

- Ba... ba...

Nó ôm lấy chân anh làm anh cũng bị bất ngờ. Anh bế nó lên, dùng khăn lau mái tóc ướt của thằng bé vì nước bắn vào và quay ra nhìn vị khách vừa bước vào. Đó là một cô gái trẻ, ăn mặc sang trọng, tóc búi cao, đeo kính đen, có lẽ cách ăn mặc đó làm thằng nhỏ hoảng sợ. Nhìn người phụ nữ đó, thằng bé bá chặt lấy cổ anh mếu máo:

- Bin ngoan nào.- Anh vỗ nhẹ vào lưng nó dỗ dành, anh chẳng bao giờ tiếp xúc với trẻ con nên những việc này anh còn cảm thấy khó hơn đưa xe hay kinh doanh nhiều.

Người phụ nữ bỏ kính ra, cười:

- Anh có cậu con trai kháu quá! Anh bán hàng ở đây à?

Long chưa kịp trả lời thì người phụ nữ khi nãy quay trở lại. Trong lúc chị ta bán hàng, anh bế theo thằng bé ra ngoài nghe điện thoại. Anh chào người khách mua hoa vừa vào khi cô ta đi ra, anh lại bế nhóc Bin vào để quay lại công ty. Nếu anh dừng lại để ý một chút thì sẽ thấy cô gái đó đi một quãng và đến bên một người đàn ông. Anh ta khoác tay lên vai cô gái rồi tập tễnh bước về phía ô tô đang đợi họ, nhưng chốc chốc lại quay đầu nhìn cửa hàng hoa bé nhỏ có cái tên rất kiêu kì: “Hoàng Dương”.

- Tôi phải về công ty rồi, khi khác tôi sẽ đến tìm cô Phương sau vậy. Chị trông chừng đứa bé giúp tôi nhé!

- Tất nhiên rồi, chào anh. Chắc chút nữa là mẹ nó về đến đây thôi.

Long rảo bước rất vội về phía bãi đậu xe. Đến giữa phố, anh lướt qua một chiếc xích lô đi ngược chiều. Người ngồi trên xích lô là một thiếu phụ với mái tóc buông xõa, chiếc áo len trắng cổ lọ, váy đen dài, trên tay là túi xách nhỏ. Khi hai người ngang qua nhau, Long thì gọi điện cho cô thư kí, còn thiếu phụ thì cúi đầu nhìn đồng hồ một cách nóng ruột.

*

Long đến đón Hạnh ở văn phòng của mình vào một buổi chiều muộn khi anh lang thang ở gần hồ Xuân Hương. Mấy hôm nay Diễm Phương không mở cửa hàng nên anh không dạo qua đó nữa. Anh không biết con bé này cần gì ở anh mà lại xuất hiện đột xuất ở đây như vậy? Từ sau hôm Huy Khánh và Tú Linh đi tuần trăng mật ở châu Âu về, anh không gặp lại Hạnh thêm lần nào nữa. Khánh vẫn làm việc ở phòng khám, còn Tú Linh thì mở hẳn một tiệm kim hoàn để thỏa mãn cái sở thích thiết kế đồ trang sức của cô.

Trong lúc ăn, Long hỏi ngay:

- Em tìm anh có việc gì à?
- Anh không đợi em ăn xong rồi mới hỏi được sao?- Hạnh vừa nhai ngấu nghiến vừa hỏi lại.
- Anh không thích đợi.
- Em cũng không rảnh mà nói dông dài với anh đâu. Nhưng em đang đói gần chết đây nè. Em ăn xong rồi phải ra sân bay ngay. Dạo này em bận quá!

Hạnh ăn xong, cười một cái thật tươi rồi tiếp:

- Lần trước quay quảng cáo trên này, bọn em vô tình mang một vật của bé Bin về nên mẹ thằng bé gọi điện yêu cầu gửi trả lại. Mà nó là vật trang sức quý nên bọn em chẳng mạo hiểm gửi bưu điện. Tranh thủ vào Sài Gòn công tác nên em mới lên đây.
- Vậy thì tìm anh làm gì?
- Chị dâu bảo em mang cho anh một vật.
- Vật gì?- Anh ngơ ngác hỏi lại.
- Là đồ trang sức. Chị ấy bảo anh đã đặt chị ấy làm từ hồi trước khi anh đi du học cơ.

Long chợt nhớ lại, đúng là anh có nhờ Linh thiết kế cho anh một cặp nhẫn cưới. Anh muốn đeo vào tay Nhi trong ngày cưới của hai người, nhưng sau đó có nhiều chuyện xảy ra và anh cũng quên luôn nó.

- Anh định cưới vợ đấy à ?- Hạnh cười phá lên khi nhìn thấy cặp nhẫn đôi tuyệt đẹp.
- À... không. Muốn tặng cho một người bạn nhân ngày cưới thôi. Bây giờ em ra sân bay à?
- Vâng, em phải bay về Sài Gòn ngay.
- Thế trả được đồ cho người ta chưa?
- Ấy chết, tí nữa thì em quên việc đó.- Hạnh kêu lên- Em có qua khách sạn Hoa Đà Lạt nhưng cả anh Giang, chị Phương và chị Dương đều về nông trường rồi nên không trả lại cho họ được. Em đưa nó cho anh, khi nào họ về thì em sẽ gọi cho anh, rồi anh đem đến khách sạn đó đưa cho thằng bé giúp em nhé !
- Ừm...- Long khẽ ừ hừ khi đưa tách cafe lên miệng.

Hạnh đưa cho anh chiếc hộp nhỏ chuyên đựng đồ trang sức bằng ngọc xanh trông rất đẹp khi anh đưa cô ra đến sân bay. Long cho chiếc hộp vào túi và lái xe về văn phòng. Anh còn có một cuộc hẹn quan trọng nữa không thể bỏ qua vào tối nay. Một cuộc hội ngộ với Trần Thắng Lợi.

23. Phần Iii - Chương 03

Shock bar, một quán rượu nhỏ và sang trọng gần hồ Xuân Hương. Lâu lắm rồi anh đã không còn thói quen đến các quán rượu nữa, nên mặc dù đây là một quán rượu cực kì đắt khách thời gian gần đây, Long cũng chưa bao giờ đặt chân đến.

Khác với những quán rượu ồn ào khác, quán này có không gian khá lạ. Mỗi bàn đều được đặt riêng trong các gian được chia cắt nhỏ, và khách đến bàn chuyện với nhau đều tôn trọng cái không gian yên tĩnh này.

Bàn dành cho Long và Trần Thắng Lợi nằm ở một góc tít xa, khi anh đến thì hần đã đến rồi. So với gần 4 năm về trước, hần giờ đây trông thật khác. Hần đã béo lên rất nhiều, gương mặt trở nên phì nộn một cách đáng cười, đôi mắt híp lại vì béo. Hai bàn tay to mập mạp đeo có đến 5 chiếc nhẫn khác nhau, và trên cổ tay là đồng hồ Rolex. Trông hần giống như đi của gái hơn là đi bàn việc làm ăn với đối thủ.

- Gặp lại anh thế này tôi không ngờ đấy.- Hần nhìn anh đề phòng- Từ sau cái vụ anh ép tôi phải cho không cái nhà hàng đó cho anh, tôi vẫn còn chưa quên đâu.
- Tôi không nghĩ anh hẹn tôi ra đây để ôn lại chuyện xưa...- Long đi ngay vào vấn đề.

- À, tất nhiên. Vì chúng ta đều đang quan tâm đến cùng một miếng đất nên tôi nghĩ hai chúng ta có thể ngồi lại với nhau, bắt tay thay vì cứ cố giằng xé để kẻ khác được lợi.
- Hình như ngoài anh ra, không có ai có ý định cướp mảnh đất đó từ trong tay tôi cả.- Long cười nhạt.
- Những kẻ ngư ông đắc lợi nhiều lắm. Cậu mới học kinh doanh, nên nghe lời những người đi trước chút. Cậu sẽ học được nhiều thứ đấy.
- Ý anh là ngựa non hấu đá phải không. Lấy được miếng đất đó đi rồi hãy rêu rao câu đó. Bốn năm trước anh đã bị điều đứng vì nói câu nói đó với tôi, anh quên rồi sao?
- Thế này nhé! Chúng ta góp vốn bằng nhau, anh ăn 6, tôi ăn 4. Tôi biết anh cũng không phải có quá nhiều tiền vì tiền bây giờ anh đều rót sang bên châu Âu hỗ trợ anh trai anh hết rồi. Chỉ cần tôi lên tiếng, sẽ có rất nhiều người muốn bắt tay với tôi để cùng có được miếng đất đó, còn anh thì toàn tạo ra cho mình những kẻ thù. Ai sẽ hậu thuẫn cho anh đây? Một cái bắt tay làm ăn quá lời cho anh mà anh chê à?
- Kế hoạch đơn giản mà hay đấy...- Long vẫn thản nhiên, mặc dù gã đối thủ ma mãnh kia đã nắm được khó khăn hiện nay của anh.
- Anh có cần suy nghĩ không?
- Không.- Anh lắc đầu.
- Vậy chúng ta sẽ bắt tay chứ?
- Tất nhiên không?
- Anh quyết định thế à? Anh sẽ phải hối hận đấy. Lời đề nghị của tôi đã được gửi đến các đối tác của tôi rồi.
- Nhưng sẽ không có ai nhận lời đâu.
- Anh nghĩ sức anh có thể đối phó được với tất cả bọn họ ư?- Hần cười phá lên ngạo nghễ.
- Tất nhiên tôi không chủ ý tạo cho mình quá nhiều kẻ thù. Tôi không nhắm vào họ đâu. Nhưng tôi không nghĩ họ lại dám bắt tay với một người có dính dáng đến luật pháp.
- Ý anh là gì?- Hần tím mặt lại, cảm phần vì hần lờ mờ hiểu ý anh.
- Nếu có cái ngày mà anh đặt bút kí vào tờ hợp đồng mua đất ấy, thì đó cũng là ngày thanh tra kinh tế làm việc với anh. Tôi nói miệng anh lại nói tôi dọa anh. Bây giờ anh về và bật mail lên, trợ lý của tôi đã gửi cho anh tất cả những bằng chứng phạm pháp của anh từ trước tới nay rồi đấy. Nếu anh không tin, thì chúng tôi sẽ gửi bản gốc đến cho thanh tra chính phủ, lúc đó thì đừng hòng dùng tiền để mua được bất kì ai.
- Mày...mày...- Hần không giữ nổi bình tĩnh nữa, đứng dậy, hai tay nắm chặt.
- Đánh vào điểm yếu của kẻ thù chính là bài học ngày đó tôi học được từ anh. Đừng quên, Hải Long tôi xưa nay không có việc gì là cản trở tôi được, và tôi đã nói được, nhất định tôi sẽ làm được. Trước đây tôi cũng đã nói với một kẻ một câu, và giờ tôi nhắc lại với anh, trong cuộc đời tôi, có rất ít thứ, và rất ít người được tôi trân trọng. Và nếu đại đột động vào những gì tôi quý trọng đó, hậu quả chỉ có một mà thôi. Chúng ta một Nam một Bắc, nước sông không phạm nước giếng. Nếu anh còn muốn được sống yên ổn trong cái đồng tiền bẩn thỉu của anh, thì liệu hồn đừng có động đến tôi. Năm Đại Bàng vẫn còn trong tay tôi đấy, và tôi thực không muốn dùng đến con bài đó đâu.
- Quả nhiên tao lại sai lầm lần nữa khi đánh giá mày quá thấp. Để tao xem rồi mày có thể đi được đến đâu. Coi như tao nhượng bộ vụ này.
- Cám ơn, không tiễn.
- Long đi ra quầy bar, cảm giác chiến thắng chẳng làm anh vui sướng, mà ngược lại sự cô đơn càng tăng lên. Rốt cục thì, anh đâu có bảo vệ được con người quý giá nhất cuộc đời anh đâu. Anh có tư cách gì để mạnh miệng như vậy chứ?
- Anh uống gì?- Người phục vụ đưa cho anh tờ menu.

Long liếc dọc theo tờ menu. Cocktail Loveoneside, một cái tên có vẻ lạ. Hình như anh chưa từng biết đến nó.

- 1 ly Loveoneside.- Anh ngẩng đầu đáp lại.

Nhìn ly cocktail màu xanh lá cây, anh cứ ngẩn ra mãi. Có cái gì đó vừa thoáng hiện về trong anh. Anh lắc đầu, xua đi mấy cái suy nghĩ vẩn vơ, rồi đưa ly rượu lên miệng, hờ hững nhắm một ngụm.

Một cảm giác tê tê nơi đầu lưỡi, sau đó là cảm giác khoan khoái vô cùng. Và lần này, khoảng không kí ức đã hiện hình trong anh.

“- Này anh, uống thử xem.

- Pha bằng cái gì mà xanh lè thế?

- Cứ uống thử đi.

- Lại đồ uống mới của Trung à?

- Nhận xét đi đã.

- Tê tê, đắng đắng, dễ chịu khi xuống cổ... Nói chung là ngon đấy.

- Em mới nghĩ ra đấy. Pha mấy hôm nay, giờ mới thành công.

- Tự em nghĩ ra hả?

- Tất nhiên. Hôm nay định pha cho anh Trung thử mà anh ấy không đi. Mai mình ra Cát Bà rồi.

- Thì hôm nào về đây rồi cho hấn uống cũng được chứ sao? Thế nó có tên chưa?

- Rồi, là...»

- Loveoneside...- Cái tên vừa buột ra khỏi miệng Long, cũng là lúc chiếc ly rơi xuống vỡ choang.

Gã đứng quỳ giật mình nhìn đôi mắt đang trợn trừng lên của anh.

- Ở đây...- Anh đứng phắt dậy- Cô ấy đang ở đây.

- Anh ơi...- Gã đứng quỳ lo lắng, hấn tưởng anh đã say.

- Cô ấy đâu? Thảo Nhi đâu?- Anh chồm lên, túm lấy vai gã hét lên.

- Anh ơi, anh say rồi, xin anh bình tĩnh.

- Nói, ai dạy cho cậu cách pha loại rượu này? Nói mau...- Anh quát lên.

- Em...em không biết...em mới đến làm... Là quản lý dạy cho em...

- Cô ấy đang ở đâu? Tôi hỏi quản lý của cậu đang ở đâu.

- O... quản lý của bọn em là đàn ông.

- Ai cũng được, tôi muốn gặp anh ta. Ngay lập tức...

- Có chuyện gì thế?- Có người thỉnh linh hỏi.

Long quay lại, một người đàn ông trạc ngoài 30 tuổi, khá quen nhưng anh không nhớ đã gặp ở đâu rồi.

- Thưa anh, anh này nặng nề đòi gặp anh ạ!

Anh ta đưa mắt nhìn Long, rồi gật đầu:

- Mời anh theo tôi.

Long vội bước theo anh ta vào phòng làm việc. Ngồi xuống ghế rồi, anh ta nhìn anh, hỏi:

- Anh có việc gì cần gặp tôi dữ vậy, anh Long?

- Anh biết tôi?- Anh ngạc nhiên hỏi lại.

- Đương nhiên tôi biết anh... Trước đây tôi làm phục vụ ở bên vũ trường Hanecosi, anh có lẽ cũng chẳng bao giờ biết tôi là ai đâu. Hồi đó hội đua xe của anh hay tụ tập ở đó.

- À, phải...- Long gật gù- Tôi có một việc quan trọng muốn hỏi anh.

- Anh cứ nói.

- Tôi nghe nói cocktail Loveoneside là do anh dạy cho những nhân viên ngoài kia. Tôi có thể hỏi công thức đó anh lấy ở đâu ra không?

- Anh hỏi thế, tôi đoán anh có liên quan đến cô gái đó rồi, cô Hoàng Dương ấy.

- Sao? Hoàng Dương?- Long cau mày- Người dạy cho anh pha rượu đó tên là Hoàng Dương sao?

- Đúng vậy. Mặc dù tôi nghĩ là tên cô ấy không phải như thế vì có lần tôi nghe quản lý gọi cô ấy bằng một cái tên khác, nhưng tôi không nhớ.

- Cô ấy đang ở đâu, anh biết chứ?

Người quản lý của Shock lắc đầu.

- Không, cô ấy đã đi sau khi làm được ở chỗ này được chừng 1 tháng. Chuyện rất dài, anh nên bình tĩnh nghe tôi kể.

Long gật đầu.

- Khoảng gần ba năm trước, một hôm người quản lý dẫn cô ấy đến chỗ tôi, khi đó tôi đang là nhân viên pha rượu duy nhất của quán. Nghe nói cô ấy được một người làm trong quán giới thiệu và bảo đảm, mà người giới thiệu đó lại được một bàn tay lớn che chở nên cô ấy đã được nhận vào.

Chúng tôi nhanh chóng thân thiết vì cô ấy pha rượu rất giỏi. Cô ấy còn dạy cho tôi cách pha Loveoneside, sau này trở thành một loại cocktail độc quyền mà chỉ ở quán này mới có. Làm được chừng một tháng thì cô ấy bị thôi việc.

- Bị thôi việc?- Long nhấn mạnh từng từ- Tại sao?

- Quản lý của chúng tôi khi đó không giải thích gì nhiều. Nhưng tôi biết lý do tại sao, vì cô ấy rất hay tâm sự với tôi. Có một người đã dùng sự ảnh hưởng của mình để ép cô ấy và người giới thiệu cô ấy vào làm thôi việc. Nghe nói sau đó người này còn khiến cho hai người bọn họ không thể xin được việc gì nên phải bỏ đi nơi khác.

- Thằng đó là ai?- Long không kiềm chế nổi nữa, anh hét lên.

- Anh nên bình tĩnh nghe tôi nói đã. Người này rất có thể lực ở đây, nói thật là tôi cũng ngại phải đắc tội với hắn.

- Hắn là ai?- Anh gằn giọng.

- Chính là Nguyễn Văn Sơn, còn có biệt danh là Sơn “đầu gỗ”, con trai duy nhất của gia đình buôn bán gỗ lớn nhất miền Nam và Tây Nguyên. Hắn là chủ sòng bạc lớn nhất Tây Nguyên này, và đây dựa với bọn giang hồ mấy tỉnh quanh đây.

- Tưởng ai, hóa ra là thằng lợn phì nộn ngu si ấy à?

Sơn “đầu gỗ” là cái tên mà anh chẳng xa lạ cho lắm. Trước đây hắn từng có ý muốn tham gia vào hội chơi xe của anh, nhưng vì cái lý lịch bẩn của hắn mà bị cả hội gạt ra. Hắn là một thằng ăn chơi không thua gì các công tử Bạc Liêu xưa. Đời người ta có bao nhiêu cái đáng tội thì hắn đều ham hố cả.

Hắn ham đánh bạc và từng bay sang tận Ma Cao để thỏa cái thú đen đỏ của mình. Lần đi đó, hắn bị những tay bạc khét tiếng của Ma Cao lột cho bằng sạch, đến nỗi khi cha mẹ hắn sang đón về thì hắn đang co ro trong một nhà kho với một cái mảnh con con duy nhất trên người. Sau vụ đó, hắn chỉ dám bành trướng và ra oai ở các sòng bạc ngầm trong nước mà thôi.

Không chỉ mê đánh bạc, hắn còn mê gái. Năm 14 tuổi, hắn đã dính vào một vụ hiếp dâm bạn học, mà nếu không nhờ tiền của cha mẹ hắn che chở, hắn đã không thoát khỏi một vụ kiện tụng ra trò. Hắn thường

xuyên tới các nhà chứa bí mật và cũng chẳng bao giờ có một khẩu vị nhất định. Nói chung là với đàn bà, cứ thấy thích là hẳn phải có bằng được. Hắn đã từng bị anh em trong hội cho một trận vì dám xớ rớ đến Tú Linh. Nghĩ đến đây, anh tái mặt hỏi:

- Tại sao hẳn phải làm thế?

- Vì hắn đã bị cô bé ấy cự tuyệt.

- Thằng khốn nạn.- Long đập tay xuống bàn chửi đồng.

- Hắn đã cưỡng hiếp cô ấy.

- Cái...gì?- Long lão đảo đứng dậy, mắt anh đã đỏ vằn lên những tia giận dữ. Anh nói hẳn đã làm gì cô ấy?

- Cô ấy đã khóc và nói với tôi vào cái buổi sáng ngày hôm sau đó. Cô ấy nói cô ấy không muốn sống nữa.

Cố kìm nén cơn giận, anh ngồi xuống. Anh sẽ hỏi tội Sơn “đầu gỗ”, nhưng không phải lúc này.

- Anh nói tiếp đi.

- Sau đó hai ngày, Sơn “đầu gỗ” có đến tìm cô ấy khi cô ấy đang làm việc ở quán. Hắn nói cô ấy hãy theo mình, nhưng lần này cô ấy đã liệng cái ly vào mặt hắn và dùng dao dọa tự tử nếu hắn không rút đi. Hôm sau thì cô ấy và người giới thiệu cô ấy bị đuổi việc. Tôi còn nghe nói hẳn cũng không cho một nơi nào nhận họ, để họ phải đến cầu xin hắn.

- Vậy là anh không biết họ đi đâu?

- Rất tiếc là không.

- Người giới thiệu cho cô ấy là ai?

- Cô ta là một ca sĩ ở đây, nhưng tôi không biết tên thật của cô ta. Chỉ biết nghệ danh của cô ta là Lys.

- Lys?

Biết không còn gì để hỏi nữa, anh lão đảo đứng dậy, ra về mà quên không cảm ơn lấy một tiếng. Nhưng vừa chạm tay vào cái nắm cửa, anh nghe thấy người quản lý nói.

- Khoan đã, tuy tôi không biết gì hơn về cô Lys đó, nhưng tôi nghĩ là có người biết.

- Ai?

- Chính là Sơn “đầu gỗ”. Cô gái tên Lys đó chính là tình nhân của hắn. Có thể hắn biết.

- Cảm ơn...- Anh đáp khô khốc và nhanh chóng đi ra ngoài.

Long không biết mình đã về nhà bằng cách nào. Anh ngồi gần như chết lặng trong bóng tối. Cảm giác đau nhói trong lồng ngực vẫn còn nguyên vẹn. Nhi đã rời bỏ anh để sống đau khổ như vậy sao? Anh đâu có biết cô đã phải chịu nhiều tổn thương như thế, nếu không anh đã đi tìm cô ngay sau đêm đó. Anh đã phí hoài 15 tháng trong nhà giam, lại lãng phí ngần ấy thời gian để lao đầu vào một cuộc chạy trốn, để rồi giờ đây lòng anh tan nát khi nghe tin về cô.

24. Phần Iii - Chương 04

Sơn “đầu gỗ” lại bắt đầu một đêm săn gái của mình trong “phố hoa” nổi tiếng về những cô gái làng chơi, luôn đứng bên các sạp bán hoa vẫy vẫy. Đó là một kiểu làm ăn trá hình. Khách vào mua hoa chủ yếu là khách mê tìm của lạ, đã được người quen rỉ tai. Khi ưng một cô gái nào, chỉ cần mua một cành hoa và ngã giá. Sau đó những cô gái làng chơi thường dẫn khách đến chỗ ở của mình, thường là những khu nhà trọ xập xệ quanh đó, xong cứ thế mà đi, cần thì đêm hôm sau lại quay lại phố hoa.

Thấy hẳn lướt đi chậm chậm, mắt nhìn láo liên, mấy cô nàng xung quanh thích chí gọi hắn. Ai chứ hẳn thì cô gái nào chẳng muốn. Hắn cho tiền thì bọn lăm, chẳng bao giờ phải kì kèo.

Hắn dừng lại vì một giọng trong trẻo vang đến :

- Anh Hai à, mua hoa giúp em nào. Mua một tặng một, hàng chất lượng cao nè.

Liếc nhanh về phía đó, hắn thấy đứng sau một chậu hoa hải đường có hai cô nàng ăn mặc mát mẻ đang nhìn hắn cười tình tứ. Hắn tiến lại, nhìn hai cô gái từ đầu xuống chân rồi mỉm cười đậm đàng :

- Hai cô em vừa nói gì nhỉ?

- Dạ, hoa của bọn em hàng chất lượng cao đấy ạ.

- Không, câu trước đó cơ. Có phải mua một tặng một không?

- Anh Hai tinh quá!- Cô nàng mặc váy ngắn cùn cùn cầm lấy tay hắn vuốt ve.

Hắn vòng tay ôm lấy cái em nhỏ của cô nàng, mắt liếc xuống bộ ngực phập phồng sau làn áo mỏng. Nuốt nước bọt cái ực, hắn cười:

- Thế hai em muốn đến đâu nào? Khách sạn 5 sao nhé!

- Về nhà bọn em đi.

Mặc dù không bao giờ để khách dấn về nhà, nhưng lần này hắn gật đầu ngay. Hai cô gái kéo hắn về khu nhà trọ của mình, mở cửa một căn phòng rộng chừng 20m2, bên trong không có đồ đạc gì cả, một chiếc giường cũng không.

Khi hắn còn đang ngơ ngác, thì lập tức có một dải băng đen từ phía sau chụp vào mắt hắn. Hắn định la lên, thì miệng bị dán lại. Hai kẻ nào đó giữ và trói nghiêng hắn vào một chiếc dựa bằng gỗ làm hắn không còn cựa cựa được nữa.

Có cái gì lạnh ngắt đặt vào thái dương hắn, một khẩu súng, hắn khẽ rùng mình. Nuốt nước bọt mà hắn chỉ cảm thấy đắng ngắt.

- Lột băng keo dán miệng ra, nếu nó kêu một tiếng, bắn không tha.

Băng keo được tháo ra, hắn run run hỏi:

- Các người là ai, sao lại bắt tôi. Tôi đâu có quen các anh.

- Quen à?- Long hừ giọng- Mà không có cái phúc ấy đâu.

- Tôi với anh đã không quen nhau, lại không thù không oán, tại sao lại bắt tôi. Các anh cần gì, tôi có thể cho các anh tiền, rất nhiều tiền.

- Mà có tiền à?

- Phải, sòng bạc của tôi có rất nhiều, tôi có thể gọi người mang đến.

- Rất tiếc, nửa tiếng trước nó đã bị công an triệt phá rồi.

- Ba mẹ tôi cũng có tiền...- Hắn nói nhưng giọng đã yếu ớt hẳn.

- Ba mẹ mà ư?- Long hỏi mỉa mai- Vậy để tao nghĩ lại. Mà có đáng giá khoảng 5 triệu không nhỉ?

- Sao? Chỉ 5 triệu thôi à?- Hắn ngẩn người.

- Phải, chỉ thế thôi. 5 triệu để mua về cái xác của mà là cái giá quá hời rồi.

- Mẹ kiếp- Hắn tru lên- Mà có biết tao là đại ca của năm băng đảng lớn nhất Tây Nguyên này chứ?

- Đáng sợ vậy à? Vậy thì tốt nhất càng không nên để mà sống mà quay trở lại tìm chúng nữa.

Có tiếng lên đạn, hắn vội co rúm người lại, la lên :

- Ối ời, em xin anh. Anh muốn gì ở em anh cứ nói...

- Cái tao muốn thì nhiều lắm, nghe tao hỏi đây.

- Dạ, anh cứ hỏi.

- Ba năm trước, mày đã ép hai cô gái phải bỏ xứ này mà đi. Một người là nhân tình của mày, còn một người đã bị mày bức hại. Mày đã làm gì họ, nói mau.

Cái giọng uy hiếp của Long làm hắn run lấy bầy, mặt mũi xám ngoét, mồ hôi thì túa ra đầm đìa, quên cả lạnh lẽo.

- Tao không thích nghe từ “dạ”.

- Thực...thực sự là em không biết họ đã đi đâu. Em xin thề.

- Vậy Lys là ai?

- Lys?- Hắn ngơ ngác, rồi như nhớ ra, hắn đáp- Cô ta là gái mại dâm mà em bao. Em còn thuê nhà cho cô ta, giới thiệu cho cô ta vào làm ca sỹ cho một quán bar tên...

- Tao không muốn biết những chuyện đó.- Anh sốt ruột ngắt lời- Tao muốn biết mày biết những gì về cô ta?

- Cô ta người Đắc Lắc, sau đó lên đây làm gái mại dâm. Em chẳng rõ cô ta bao nhiêu tuổi và tên thật là gì nữa.

Long đứng dậy, gã béo này chỉ làm anh tức giận thêm chứ hẳn chẳng cho anh được một chút tin tức gì.

- Mày đã can thiệp vào cuộc sống của họ, vậy lần cuối cùng mày nhận được tin về họ, khi đó họ làm gì, ở đâu?

- Dạ, em thấy họ ra bến xe, sau đó đi đâu em cũng không biết ạ. Không chừng họ quay về Đắc Lắc.

Anh đến bên cạnh hắn, thì thầm:

- Mày có biết cảm giác bị một ai đó cưỡng bức là như thế nào không?

- Sao ạ?- Hắn hỏi lại bằng giọng run run.

Nhưng Long không nói gì thêm nữa, anh quay sang nói với Năm Đại Bàng:

- Anh dọn dẹp chỗ này cho gọn nhé!

- Thế sẽ giết hắn hay thiến hắn.- Năm Đại Bàng ngơ ngác.

- Hai con bé kia là quá đủ cho cuộc đời sau này của hắn rồi.- Long vỗ vai anh ta- Hai đứa nó xong việc thì trả tiền cho chúng nó, nhớ dặn đàn em của anh đừng có léng phếng với chúng. Cái giống ấy chẳng tốt đẹp gì đâu.

Long nói và đi ra xe. Sáng hôm sau, trên nhiều tờ báo có đưa tin, lúc sáng sớm, chủ nhân sông bạc Lasca bị công an triệt phá đêm hôm trước bị giang hồ bắt và quăng ngay trước trụ sở công an, không một manh áo trên người. Khi thử mẫu máu, công an đã thấy kết quả xét nghiệm dương tính với ma túy và HIV.

Long vắt xoạch tờ báo sang bên cạnh và thản nhiên ăn tiếp. Anh còn chưa nghĩ ra được có thể tìm manh mối về cô gái tên Lys kia ở đâu. Cả ngày hôm nay anh cứ bị ám ảnh mãi về câu chuyện anh nghe được từ người quản lý bên quán rượu tối hôm trước.

- Có chuyện gì thế ?- Anh uể oải trả lời máy.

Lễ động thổ dự án xây dựng trường đua xe Golden Arrow kéo dài từ sáng đến tận chiều làm Long mệt như cả người. Thiết tiệc ở khách sạn hơn ba tiếng đồng hồ liền nên anh hơi ngà ngà say.

- Em gọi cho chị Dương rồi, chị ấy nói hai ngày nữa gia đình chị ấy mới về Đà Lạt. Anh nhớ mang đồ qua đưa cho người ta dùm em nhé!

- Dương nào?

- Chị Hoàng Dương, em gái chị Phương ấy...- Hạnh đáp.

“Hoàng Dương” - cái tên nghe quen nhưng anh chẳng nhớ nổi đã nghe thấy ở đâu. Bây giờ anh chỉ muốn ngủ mà thôi.

*

Long tỉnh dậy thì mới có hơn 4h sáng, đầu anh đau nhức và người thì ê ẩm. Lâu lắm rồi anh mới uống nhiều như thế. Anh bật đèn và bước vào phòng tắm. Nước ấm làm anh cảm thấy cơ thể như giãn ra. Ra đến bàn làm việc, anh nhìn chiếc hộp bằng ngọc xanh mà Hạnh nhờ anh chuyển lại cho Diễm Phương. Hình như tối qua Hạnh có gọi điện giục anh mang qua cho họ thì phải.

Anh tự hỏi không biết vật quý giá mà thằng bé mang trên người là gì? Nếu đơn thuần chỉ là một chiếc vòng vàng thì nhất định Hạnh không phải thân chinh lên tận đây, hướng hồ trẻ con thường được cha mẹ đeo cho những chiếc lắc bạc xinh xắn. Là một người không bao giờ tò mò những chuyện không phải của mình, Long đã muốn phớt lờ đi, nhưng lần này, lần đầu tiên, trí tò mò của anh đã thắng.

Anh cầm chiếc hộp lên, ngắm nghía và bật mở nó ra. Nằm gọn gàng trong hộp là một sợi dây chuyền bạc, nhưng đặc biệt hơn cả là nó lồng qua một chiếc nhẫn. Vừa nhìn vào chiếc nhẫn, tay anh lập tức buông rơi cái hộp làm nó rơi xuống đất vỡ tan. Chiếc nhẫn cũng lăn đi nhưng do bị sợi dây giữ lại nên nó chỉ lăn một chút rồi nằm yên tại chỗ. Long cúi xuống và nhặt nó lên, bàng hoàng đến run rẩy cả người. Chiếc nhẫn bạch kim với ba viên kim cương gắn chìm trên mặt, là vật đính ước của người cha để không rõ danh tính và người mẹ, người di tụy nghiệp của anh. Chiếc nhẫn năm nào chính anh tự tay đeo lên cổ Thảo Nhi thay cho lời hẹn ước. Anh không ngờ nó lại xuất hiện trong hoàn cảnh này, trên cổ một cậu nhóc.

“Hoàng Dương”- cái tên Hạnh nhắc đến đêm qua lại hiện lên trong tâm trí anh. Hoàng Dương là tên mà Thảo Nhi đã dùng, là tên của cửa hàng hoa mà Phương đang làm chủ. Mọi thứ tuần tự hiện lên, tạo thành một chuỗi logic đến không ngờ.

Lys chính là Diễm Phương.

Cất vội chiếc nhẫn vào túi áo, anh khoác áo gió lên người và lao ra khỏi nhà trong cái lạnh còn sót lại của đêm.

*

Long hỏi đường đến nông trường Phi Long, nơi mà Diễm Phương, Giang, nhóc Bin và đặc biệt là cô gái tên Hoàng Dương mà anh chắc mười mươi chính là Nhi đang ở.

Đường đến nông trường không đơn giản như anh nghĩ. Nó vòng vèo khắp cao nguyên Lang Biang, càng đi càng vắng vẻ, chỉ có rừng tiếp rừng, núi liền núi. Đến tận chiều anh mới đến được thị trấn cách nông trường 15km. Đổ xăng xong, anh lại tiếp tục lên đường. Chẳng mấy chốc, những đồi chè xanh bát ngát đến ngút tầm mắt đã hiện ra. Đây là một nông trường lớn. Thỉnh thoảng anh lại thấy những nón trắng của công nhân hái chè thoát ẩn thoát hiện trên đồi. Không khí ở đây toàn hương chè làm anh thấy tỉnh hẳn người sau chuyến đi dài. Một nữ công nhân hái chè đã dừng lại sau khi anh hỏi đường đến ngôi nhà chính. Cô gái không đáp mà chỉ về phía trước cười bên lên.

Long lái xe đi hết con đường đất đỏ và tiến vào trước ngôi nhà chính. Anh xuống xe, nhìn ngôi biệt thự sang trọng, đi vào sân. Một người đàn ông xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Ông ta nhìn anh và đi vội xuống.

- Anh hỏi ai?

- Cháu chào bác.- Anh tiến lại.- Cháu đến tìm cô Hoàng Dương.

- Tụi nhỏ lên đồi rồi, anh vô chơi để tui kêu người đi kêu tụi nó về.

- Cảm ơn bác.

- Mời anh lại đằng kia ngồi. Tôi sẽ kêu người pha trà.

Người đàn ông chỉ ra một chiếc bàn kê dưới gốc mai, cất tiếng gọi:

- Má nó ơi, pha giúp tôi bình trà Bảo Ngọc Trân Châu ghen.

Rồi quay vào nhìn anh, ông ta niềm nở :

- Mời anh ngồi.

- Phú ơi...- Ông ta lớn giọng gọi.

- Dạ ông gọi con.- Một thằng bé đen nhẻm từ đâu chạy đến.

- Ra đầm sen gọi chú Giang, cô Dương về đây, có khách đến chơi.

Thằng bé vâng dạ rồi chạy đi ngay.

- Anh cũng biết đường vào đây à?

- Cháu cũng hỏi nhiều người lắm ạ.- Long cười.

Nhìn anh cười, ông quay đi, nhìn về phía cửa nhà, nhưng thỉnh thoảng ông ta lại lén nhìn anh làm Long thấy hơi bực. Từ thềm nhà, một phụ nữ xuất hiện, trên tay là một khay trà. Đặt khay trà xuống bàn, bà mỉm cười chào anh rồi lại đi vào.

Người đàn ông tráng hai chiếc chén nhỏ bằng nước trà trong bình rồi rót nước chè ra. Nước trà xanh bốc khói nghi ngút. Đưa chén trà về phía anh, ông ta mời :

- Mời anh dùng thử món chè gia bảo của gia đình tôi.

Long đưa chén trà lên miệng nhấp thử. Cũng may dì Lan trước đây là người rất thích uống và sưu tầm các loại chè ngon và quý nên từ nhỏ anh đã có chút hiểu biết về loại đồ uống thanh nhã này.

- Anh thấy thế nào?

- Có vị đắng của trà, hương thơm của sen, ngọt nơi đầu lưỡi, nhưng nhất định không phải là chè sen.

- Anh cũng giỏi đấy chứ. Người trẻ bây giờ ít người có hứng với thứ này lắm.

- Đó là do trước đây có người đã dạy cho cháu thôi ạ. Vậy mùi vị trong tách trà này có gì vậy bác?

- Đây là trà Bảo Ngọc Trân Châu, được sản xuất từ lá chè Trân Châu.

- Chè Trân Châu?

- Là một giống chè quý ở vùng này. Chè phải được pha với nước sương trên lá sen buổi sáng. Đặc biệt nhất là đợt chè non được hái từ cây chè Trân Châu phải hái vào đêm rằm, và phải là đợt chè của cây non chưa phân nhánh.

- Nghĩa là phải hái khi cây còn non ạ?

- Đúng vậy. Sau đó sao lên. Sao chè cũng là một công đoạn khó đấy. Phải sao ở một nhiệt độ nhất định, trong một thời gian chính xác. Mấy đồi chè quanh đây đều trồng giống chè Trân Châu, nhưng loại chè này mỗi năm chúng tôi chỉ sản xuất đúng 50 hộp.

Long gật gù nghe người đàn ông giải thích. Anh ngạc nhiên là ông ta lại dùng loại chè quý hiếm như thế để tiếp đón một người khách không quen biết như anh. Nhất định anh phải hỏi mua về một hộp để đặt lên bàn thờ dì Lan.

25. Phần Iii - Chương 05

Khi vị ngọt và đắng của chén trà quý còn chưa kịp tan nơi đầu lưỡi, Long đã nghe người đàn ông nói :

- Tội nhỏ về kia rồi.

Long chưa kịp quay đầu lại đã nghe một giọng nói thân quen, bao năm rồi mà anh dường như không thể quên được âm sắc trong trẻo của giọng nói ấy:

- Ba, có ai tìm con thế ạ?

Long quay đầu lại nhìn, tay anh buông rơi cả chén trà. Trước mặt anh, một Thảo Nhi bằng xương bằng thịt cũng đang chết sững. Cô có hơi thay đổi, ánh mắt buồn hơn, gương mặt già dặn hơn. Cô có vẻ đẹp của một thiếu phụ hơn là một thiếu nữ. Anh muốn lao ngay đến mà ôm lấy cô, mà mắng mỏ, mà xin cô tha thứ, nhưng chân anh như chôn tại chỗ vì ngay cạnh cô, Giang đang kiệu bé Bin trên vai, cả ba đều có vẻ vui và hạnh phúc trước khi trông thấy anh.

Giang thì ngạc nhiên khi nhận ra anh. Chỉ có bé Bin là hớn hỏ gọi:

- Ba...

Thảo Nhi hốt hoảng quay sang nói với Giang:

- Anh đưa con vào tắm cho nó giúp em đi.

- Ủ...- Giang liếc nhìn anh rồi nói với thằng nhỏ- Ba con mình đi tắm nhé!

- Không... mẹ... mẹ- Thằng bé với tay về phía cô nhưng cô không đáp lại nó nữa.

Cô tiến lại phía bàn, nói bằng giọng lễ phép:

- Thưa ba, đây là bạn con, mới từ Hà Nội vô chơi.

- Quý hóa quá! Vậy hai con nói chuyện đi nha. Ba vào kêu má con nấu thêm cơm.

Người đàn ông đứng dậy và rút lui. Thảo Nhi nhìn anh, nhưng ánh mắt tuyệt nhiên không còn thiết tha như ngày trước.

- Em đã có gia đình rồi sao?- Long hỏi gần như ghen lại.

- Vâng.- Cô bình thản ngồi xuống ghế, khẽ đáp lại.

- Và còn có con nữa.- Anh cảm thấy bị tổn thương, người anh yêu ở ngay trước mắt mà sao lại xa vời quá!

- Đó là con trai em.

- Anh đã không nhận ra.

- Tại sao anh lại biết em ở đây ?

- Chuyện đó giờ chẳng còn quan trọng. Quan trọng là anh đã tìm ra em... Em sống tốt chứ?

- Anh có thể thấy mà.- Cô quay đi, tránh không nhìn vào mắt anh.

- Ủ, có lẽ rất tốt.

- Còn anh thế nào? Hai người đã có cháu chưa?

- À... ừm... bọn anh... vẫn chưa...

- Khi có con cái rồi, người ta sẽ thấy có trách nhiệm hơn với gia đình

- Diễm Phương đâu rồi?

- Chị ấy đi giao hàng rồi.

- Vậy à?

Long nghe tiếng tim tan vỡ ra từng mảnh khi hai người cứ tiếp tục cố nói chuyện bằng những câu rời rạc. Anh không hề trông mong điều này khi gặp lại cô. Cuối cùng, anh đứng dậy vì hình như anh không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

- Xin lỗi vì không ở lại cùng gia đình em được. Anh phải về đây, ở thành phố còn rất nhiều việc.

- Bây giờ anh làm gì?

- Kinh doanh...- Long nhún vai và đi về phía chiếc xe màu trắng.

- Chiếc xe này... anh mới mua à?

- Không... nó là của anh gần chục năm nay rồi.- Long lắc đầu- Tên nó là Windy. Có lẽ đây là bí mật cuối cùng mà anh chưa kịp nói với em đấy.

Định mở cửa xe, nhưng như nhớ ra, anh thò tay vào túi, lấy ra sợi dây chuyền cùng chiếc nhẫn, đặt nó vào tay cô.

- Anh đưa lại cho em thứ này.

- Em nên trả lại anh mới đúng, nó là của anh mà.

- Anh tặng lại cho con trai em. Hy vọng nó sẽ bảo vệ đứa bé như nó từng bảo vệ anh.

Không nhìn cô thêm một lần nào nữa, anh cho xe chạy thẳng về phía trước. Thảo Nhi lảo đảo lùi lại và ngồi phịch xuống ghế. Rồi cô bưng mặt khóc. Phải cố gắng lắm cô mới tỏ ra lạnh lùng được với anh, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức. Liệu cô còn có thể gắng gượng được đến chừng nào.

*

Tùng nhìn quanh và cuối cùng cũng thấy Long ngồi ngật ngưỡng trên một ghế cao nơi quầy bar. Hình như Long đã say lắm. Tùng tiến lại phía bạn mình. Đã một tháng nay từ khi Long trở về Hà Nội. Long lao vào làm việc như điên, tối lại tìm đến rượu. Ngày nào Trung cũng đưa anh về trong tình trạng không còn tỉnh táo nữa, để rồi ngày hôm sau lại y như thế. Long có vẻ như đã gặp được Thảo Nhi, nhưng đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người họ? Tại sao Long lại rơi vào trạng thái này?

Tùng vất vả lắm mới đưa được anh về nhà. Từ ngày về nước, Long không ở cùng Khánh hay bố mẹ mà về lại căn hộ tập thể cũ kĩ này. Nó chính là nơi đã để lại cho anh nhiều sự tổn thương nhất.

Long nằm trên giường, miệng vẫn không ngớt nói nhảm:

- Tại sao? Tại sao em lại phản bội tôi? Tại sao lại lấy hẩn? Tại sao... Tại sao? Tại sao lại lấy hẩn? Em phản bội tôi...

Tùng thở dài và gọi điện cho Huy Khánh. Khánh hiện đang tham gia một khóa đào tạo ngắn hạn bên Mỹ nên chưa thể về nước ngay được.

Tùng ngồi đợi Long tỉnh lại đến tận sáng. Khi bạn anh vừa lồm cồm bò dậy đi làm, anh quăng chiếc khăn mặt ướt lạnh về phía Long quát:

- Lại bò dậy đi uống rượu đấy à?

- Sao mày lại ở đây?- Long ngạc nhiên, rõ ràng anh chẳng nhớ chuyện gì xảy ra đêm hôm trước cả.

- Mày hỏi tại sao tao lại ở đây à?- Tùng có vẻ cáu- Mày nhìn lại mày đi, có giống một thằng thần kinh không? Vì Nhi à? Cô ấy có chồng rồi phải không? Thế mà cũng khiến mày như điên như dại thế này à?

Cáu. Long đáp trả lại Tùng chiếc khăn và nhảy xuống giường. Nhưng rồi anh ngã ục ịch xuống. Tùng mỉa mai :

- Mày muốn khóc thì khóc to lên. Muốn hét thì hét to lên. Rồi sau đó làm một thằng đàn ông đàng hoàng cho tao nhờ. Có chồng rồi thì sao? Có bản lĩnh đi cướp cô ấy về đi.

- Mày đâu phải tao. Im lặng dùm đi.

Long ngã vật ra giường. Cả hai người cùng im lặng. Rồi Tùng thấy Long úp mặt vào gối. Một lúc sau, anh nói bằng giọng hơi nghẹn:

- Mày có biết tại sao tao lại tìm đến rượu không? Vì chỉ có uống rượu, chỉ có say tao mới ngủ được. Tao không tài nào nhắm mắt nổi khi tỉnh táo. Lúc nào cũng thấy hình ảnh cô ấy ngấp trong căn nhà này, nhiều đến nỗi tao phát điên lên và muốn lao ngay vào trong đó cướp cô ấy về bên tao. Mỗi lần tưởng tượng ra cảnh cô ấy phải chịu bao đau khổ, bao uất ức trong ba năm qua, tao thấy căm giận bản thân kinh khủng. Chính vì tao mà cô ấy phải chịu như thế, tao không thể tha thứ cho tao. Làm sao tao có thể đang tâm phá nát cái hạnh phúc nhỏ nhoi cuối cùng mà cô ấy đang có chứ?

Tùng lặng im vì cuối cùng Long cũng nói ra được tâm sự và cũng khóc được. Ba năm trôi qua rồi mà tình yêu Long dành cho Thảo Nhi chẳng hề suy chuyển, kể cả khi biết cô đã có chồng và có con, Long cũng không muốn từ bỏ cái tình yêu vô vọng đó.

*

Biệt thự Lotus. 7h tối. Bà Liên lặng lẽ nhìn cậu con trai một cách xót xa vì cái vẻ hốc hác, tiêu tụy của anh. Bà đã nghe Tùng kể chuyện của Thảo Nhi, thương con, thương cả cô gái mình đã từng coi như dâu con trong nhà. Cuộc đời bà có tiền trong tay, rất nhiều là đằng khác, có thể thay trời chuyển đất, làm mưa làm gió, nhưng bà lại không có cách nào che chở được cho con trai mình.

Long ngồi dựa lưng vào ghế, tay cầm điều khiển ti vi, lơ đãng nghe cái bản tin thị trường chứng khoán. Chẳng ai có thể đoán được anh đang nghĩ gì trong đầu.

- Chú Long...- Cô bé Vân Anh, một trong hai cô con gái song sinh của Phương mon men trèo vào lòng anh- Chú chơi với con đi.

- Cả con nữa.- Mai Anh, em gái nó xen vào.

- Bồng, Cún- Bà Liên nhắc- Ra đây với bà, chú Long đang mệt.

- Chú mệt ă?- Mai Anh giương đôi mắt tròn to, đen láy nhìn anh.

- Chú có sao đâu.- Anh mỉm cười ôm hai đứa cháu yêu vào lòng.

- Con dọn về đây sống đi. Con sống ở đó một mình mẹ lo lắm.- Bà Liên nhắc anh.

- Con đã 30 tuổi đầu rồi, có phải con nít đâu ă!- Anh lắc đầu.

- Thảo Nhi nó cũng đã có gia đình yên ấm rồi, con cũng nên bắt đầu nghĩ đến bản thân mình đi.

- Nghĩ chuyện gì ă?

- Lấy vợ chứ chuyện gì.

- Con đã nói chuyện này hai năm nữa hãy nhắc mà. Bây giờ con đang bận lắm.- Anh gắt nhẹ.

Nhưng rồi anh lặng ngắt, mắt nhìn thẳng vào màn hình ti vi, cái kênh mà con bé Vân Anh nghịch ngợm chiếc remote vô tình chuyển sang. Đoạn phim quảng cáo của hãng phim Angel mà cậu con trai của Nhi đã đóng. Nó thật đáng yêu. Nhìn nó anh lại nhớ đến cô. Mặc dù đã được xem trước đoạn phim này, nhưng anh vẫn cứ phải dán mắt vào cậu bé ấy.

“Choang”

Tách trà trên tay bà Liên làm cả anh cũng như hai đứa cháu giật mình. Mắt bà nhìn trân trân vào cái màn hình ti vi, vẻ sững sốt lắm.

- Mẹ sao thế?

- Thăng bé này...

- Là con trai của cô ấy đấy.- Anh cố làm ra vẻ thản nhiên.- Tên nó giống tên con hồi bé, Bin.

- Vậy ă? Trông nó đáng yêu quá! Con gặp nó rồi ă?

- Có gặp vài lần rồi ă.

- Ừm... thôi mẹ lên phòng nghỉ đây. Con cứ suy nghĩ kĩ lời đề nghị của mẹ đi, mẹ nghĩ con nên về đây thì hơn.

Bà Liên nói và đi lên phòng, bỏ mặc lại cậu con trai lại với hai đứa cháu.

*

Long không cần gõ cửa văn phòng mà mở cửa đi thẳng về phía bàn làm việc của mẹ mình, phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lotus. Một người đàn ông cũng đang ngồi đó chờ mẹ anh kí một cái giấy gì đó, hình như là giấy chuyển khoản.

- Chào anh...- Anh ta đứng dậy, luống cuống bắt tay anh.

Long lạnh lùng chào lại.

- Con ngồi đi, mẹ nghĩ mẹ có vài tin quan trọng muốn nói với con.

- Về chuyện gì ạ? Con vẫn làm tốt nhiệm vụ của mình đấy chứ?
- Tất nhiên... Mẹ gọi con đến vì việc riêng của con thôi.
- Nếu là việc lập gia đình thì con không còn gì để nói.
- Tất nhiên là không. Là chuyện của Thảo Nhi và đứa con trai của nó.

Long kinh ngạc nhìn mẹ anh, không biết bà đang có ý định gì nữa.

- Đây là thám tử của văn phòng thám tử Trần Vương. Mẹ nói thế chắc con hiểu vai trò của anh ta rồi chứ?
- Mẹ điều tra về cuộc sống của cô ấy.- Anh giận dữ.
- Mẹ biết con sẽ phản ứng như thế. Mẹ cũng không muốn làm điều đó. Nhưng sau khi xem xong đoạn phim về thằng bé Khánh Nam đó, mẹ buộc phải hồ nghi thân thế của nó. Mẹ nghĩ nó là con trai của con.
- Con...trai con?- Anh sửng sốt hỏi lại.

- Anh Long... tôi đã mất hơn nửa tháng để điều tra tất cả về cậu bé đó. Cậu bé đó tên đầy đủ là Trịnh Khánh Nam, lấy theo họ của mẹ là cô Trịnh Thảo Nhi. Cậu ấy sinh ngày 24 tháng 7, nghĩa là khoảng gần 10 tháng sau khi cô Trịnh Thảo Nhi rời khỏi đây. Đến 3 tháng sau cô ấy mới gặp anh Nguyễn Thanh Giang nên không thể cho rằng cậu bé kia là con của anh Giang được.

Long gần như chết lặng trước những lời mà gã thám tử kia nói. Bà Liên tiếp:

- Mẹ không hiểu tại sao con lại không nhận ra một điều rằng Khánh Nam chính là hình ảnh thu nhỏ của con khi con còn bé.

Bà đặt hai tấm ảnh ra trước mặt anh. Một tấm ảnh cũ kĩ, chính là anh hồi còn bé, và một tấm ảnh còn rất mới, chụp cận cảnh bé Bin. Anh giật mình nhận ra hai đứa trẻ trong hai tấm ảnh, dù là hai người khác nhau, nhưng không khác gì anh em sinh đôi.

Bà Liên mỉm cười:

- Hai mẹ con nó hiện đang ở khách sạn Hoa Đà Lạt, con hãy đến gặp đi. Thằng bé đó cần một người cha. Con cũng biết là chị dâu con không thể sinh thêm được từ sau khi sinh hai đứa Vân Anh và Mai Anh nên gia sản này sau cũng cũng là của con trai con. Đó cũng là lý do mẹ muốn con nhanh chóng yên bề gia thất.
- Mẹ...- Anh vụt đứng dậy- Con đi luôn đây, mẹ giải quyết giúp con mấy việc ở Hà Nội nhé! Nhất định con phải đưa được mẹ con cô ấy về.

Bà gật đầu. Anh đi nhanh ra cửa mà quên không chào gã thám tử đang ngồi đợi nhận tiền công nữa.

*

Xuống sân bay, Long về công ty lấy xe rồi lái thẳng đến khách sạn Hoa Đà Lạt. Suốt cả chặng đường dài từ Hà Nội vào đến đây, anh cứ hồi hộp mãi, suy đoán mãi và mong đợi nữa. Hạnh phúc có thể đến với anh bất ngờ vậy sao?

- Xin lỗi, tôi muốn gặp cô Hoàng Dương.- Anh nói ngay với người đứng ở quầy lễ tân.
- Xin lỗi, chị Dương đang bận tiếp khách, anh có hẹn trước không ạ?
- Không, nhưng tôi muốn gặp cô ấy ngay, chuyện rất gấp.

Nhìn gương mặt đẹp, lấm tấm mồ hôi của anh, cô gái mỉm cười:

- Vậy anh chờ một lát. Khi nào chị ấy tiếp khách xong tôi sẽ báo lại cho chị ấy biết. Anh tên gì?
- Hải Long...
- Anh có thể ra quầy cafe và uống chút gì đó trong khi chờ đợi,
- Cảm ơn.

Phải đợi đến 30 phút sau, cô gái làm ở quầy lễ tân mới báo anh rằng quản lý khách sạn Hoàng Dương đồng ý gặp anh.

Khi anh vào phòng, Thảo Nhi đang ngồi đợi anh ở bàn uống nước với một vẻ mặt có thể nói là căng thẳng.

- Anh tìm em có...

Cô chưa nói hết câu, anh đã chớp lấy vai cô, siết mạnh và hỏi:

- Tại sao lại giấu anh? Khánh Nam là con trai anh đúng không? Tại sao em lại không cho anh nhận con, không cho nó nhận ba? Em trở thành người nhẵn tâm như thế từ bao giờ vậy?

Thảo Nhi vội đẩy anh ra, lùi lại, nói bằng giọng nghiêm chỉnh:

- Xin lỗi, xin anh hãy nghiêm chỉnh một chút. Chúng ta đều đã có gia đình rồi...

- Nó không phải là con của anh ta, tại sao em cứ phải khẳng định một điều vô lý như thế?

- Nó không phải con anh Giang, nhưng cũng không phải con anh. Nó chỉ là con của em thôi. Anh không phải ba nó đâu?

- Thế ba nó là ai?- Anh hét lên, cảm giác thất bại một lần nữa ôm chặt lấy anh.- Rõ ràng nó rất giống anh, người ngoài nhìn vào ai cũng khẳng định nó là con anh, tại sao chỉ có mình em phủ nhận điều đó?

- Nếu chỉ nói rằng nó là con anh vì nó giống anh thì anh nhầm rồi. Anh cũng giống dì Lan, nhưng rốt cục anh có phải con đẻ của dì ấy đâu...

- Em...nói cái...gì?- Anh thở hổn hển hỏi lại.

- Xin lỗi, em đã nói nhiều rồi. Việc này anh nên về hỏi lại mẹ anh.

- Em nói là anh không phải con đẻ của dì anh? Vậy tất cả là thế nào? Em nói đi. Anh sẽ điên lên mất- Anh ôm lấy đầu, ngồi xuống ghế rên rỉ.- Là sao? Ai mới là mẹ anh? Còn lá thư đó thì sao?

Thảo Nhi cũng suýt phát hoảng vì thái độ của anh. Cô lúng túng ngồi xuống phía đối diện anh.

- Thực ra, em đã biết chuyện này lâu rồi, nhưng em chưa lựa được cơ hội nói với anh thì đã xảy ra những chuyện khác. Mọi chuyện thế nào anh nên về hỏi lại mẹ anh. Mẹ anh là người rõ nhất chuyện này. Đến giờ em phải đến lớp đón bé Bin rồi.

Cô nói và tiễn anh ra khỏi phòng, nhưng cô còn nhìn theo xe anh mãi cho đến khi khuất từ khung cửa kính phòng làm việc của mình. Một giọt nước mắt mặn chát rơi vào khóe miệng cô.

*

- Nhi đã nói cho con nghe chuyện đó sao?- Bà Liên rùng mình hỏi qua điện thoại khi cậu con trai nặng nề đòi gặp bà khi bà đang có cuộc họp quan trọng với hội đồng quản trị.

- Không, cô ấy nói con hãy về hỏi mẹ. Bây giờ con hỏi mẹ, dì Lan có phải là mẹ đẻ con không?

- Nhi có kể cho mẹ nghe về việc con nhặt được lá thư đó và cả việc bấy lâu con vẫn đinh ninh rằng con là con trai của dì Lan. Phong à, cái tên này là do mẹ đặt cho con ngày con chào đời trong bệnh viện, sau chín tháng mẹ mang nặng đẻ đau con. Con là con trai của mẹ.

- Vậy còn lá thư... ?- Anh run run hỏi.

- Dì con và mẹ đều cùng mang thai một thời gian, tính ra nếu đứa bé đó có duyên số, thì con đã có một người em họ sinh cùng tháng cùng năm rồi. Nhưng nó xấu số, đã chết lưu trong bụng của dì con khi nó được 5 tháng. Dì con đã bị shock nặng. Sau đó mẹ có một tâm nguyện, rằng khi con chào đời, con sẽ là con chung của chúng ta. Chính mẹ cũng ngạc nhiên là con sinh ra lại giống dì con vô cùng, cứ như định mệnh ấy. Dì con cũng vì thế mà rất yêu thương con. Mọi chuyện chỉ có thế thôi.

Long lặng im. Những gì anh nghe thấy quá sức chịu đựng của anh. Tại sao đến bây giờ anh mới được biết về sự thật này. Một đứa trẻ đã mang quá nhiều hoài nghi về thân thế của mình, để đến bây giờ, sau 20 năm lại biết đến một sự thật còn kinh khủng hơn. Anh cúp máy, chẳng buồn chào mẹ mình một câu nữa.

26. Phần Iii - Chương 06

Đà Lạt, thành phố hoa, nơi ấp ủ thật nhiều mơ ước của Long, nhưng giờ đây nó giống như mồ chôn những kỉ niệm trong quá khứ, là nơi anh không hề muốn đặt chân trở lại. Anh sợ cái cảm giác một ngày tình cờ nhìn thấy Thảo Nhi sóng bước bên người chồng cùng con trai cô ngoài phố.

Trường đua xe mới bắt đầu đi vào giai đoạn khởi công, nên dù không muốn, anh vẫn phải có trách nhiệm đến giám sát. Anh không để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến cả một dự án lớn thế này, một điểm nhấn trong sự nghiệp vừa mới bắt đầu của anh.

Một buổi sáng muộn, anh đang ở công ty thì người thư kí đem đến cho anh một bức thư gửi tay, không qua bưu điện. Ngạc nhiên, anh mở ra thì bên trong bì thư rơi ra sợi dây chuyền có chiếc nhẫn của bé Bin. Nội dung bức thư ngắn gọn:

«Con trai mày đang trong tay tao. Muốn gặp lại nó thì đến địa chỉ dưới đây gặp tao. Nên nhớ, mày phải đến một mình, không được đưa ai đi cùng, không được báo công an. Người của tao sẽ theo sát mày.»

Một giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán Long. Bé Bin bị bắt cóc và kẻ bắt cóc tưởng rằng anh là ba nó. Tại sao? Không phải một vụ tống tiền vì ngoài yêu cầu được gặp anh, chúng có đòi hỏi gì nữa đâu? Bọn này muốn trả thù anh sao? Là hành động của Trần Thắng Lợi ư?

Anh có nên báo cho Thảo Nhi và Giang không? Chắc giờ này họ đang hoảng hốt tìm con trai của mình lắm. Nhi chắc sẽ khóc nhiều lắm. Không. Anh phải cứu được con trai của cô.

Long nắm chặt tay lại. Anh đeo sợi dây chuyền lên cổ và đi ra khỏi văn phòng.

Lái xe ra khỏi thành phố 15km, rẽ vào một con đường đất đỏ bụi mù mịt, cuối cùng Long dừng lại ở một cái quán tranh ven đường theo chỉ dẫn. Cái quán đó là một hàng nước, giống một cái lán liêu xiêu tạm bợ. Người bán hàng, một gã đàn ông ngồi hút thuốc một cách thờ ơ. Còn một người khác trong quán, gã mặc áo ghi lê màu xám, là người mà trong tờ giấy đã nói sẽ đưa anh đến chỗ hẹn.

Bọn này là bọn nào mà có vẻ làm ăn chuyên nghiệp vậy? Long xuống xe, nhìn hẩn. Hẩn cũng chiếu tướng lại anh, rồi mới uể oải đứng dậy và ra hiệu cho anh đi theo.

Hai người đi lên mãi một con dốc cao và dài, xuyên qua cánh rừng thông. Anh không cảm thấy lo sợ, khi lúc này anh đang nghĩ mình sẽ giúp được gì đó cho Nhi. Mặc kệ Khánh Nam có phải là con trai của anh hay không, quan trọng là nó là con trai của người anh yêu, và anh sẽ bảo vệ nó bằng mọi giá.

Khi đất đỏ đã lấm đầy gấu quần và đôi giày thể thao anh mới thay ra khi đến đây thì gã dẫn đường mới chịu dừng lại. Anh thấy mình đang đứng trên một mỏm núi đá, phóng tầm mắt ra phía trước là khoảng không bao la, phía dưới là một thung lũng toàn thông.

Tiếng khóc ra rả của Khánh Nam làm anh chẳng còn tâm trí đâu mà nhìn xung quanh nữa. Một gã đàn ông to đang ôm nó, mặt nhăn như bị khi thằng bé không ngừng giãy giụa, khóc đòi mẹ. Bên cạnh hẩn, một gã khác, có lẽ là chỉ huy ở đây, đang đứng nhìn xuống phía dưới thung lũng.

- Đại ca, hẩn đến rồi.- Gã dẫn đường lên tiếng báo.

- Ba... ba...- Khánh Nam với tay về phía anh, nó khóc ngặt nghêo. Nhìn thằng bé mặt bở bưng lên, mặt mũi tèm nhem toàn nước mắt mà anh thấy xót xa trong lòng.- Ba ơi ba bé Bin. Bin không thích các chú này đâu...

Gã kia quay đầu lại, Long giật mình sững sốt khi nhận ra đó là Cao Minh Duy, kẻ đã gây ra cho đời anh biết bao sóng gió. Anh có nằm mơ cũng không nghĩ ra chính hẩn cầm đầu vụ này.

- Là mày...

- Phải... là tao. Tao mừng vì mày vẫn chưa quên tao.- Duy nhếch mép cười.

- Đưa Khánh Nam cho tao...- Anh gằn giọng, thằng bé vẫn đang khóc thét lên đòi anh.

- Cảm động quá nhỉ? Mày nghĩ tao mời mày đến đây chỉ để mày nói câu ngu xuẩn đó sao?

- Đồ ngu- Anh gạt lên- Mày nghĩ tao có thể rời khỏi đây khi trong tay còn ẵm theo thằng nhỏ à, trong khi bên mày có đến hai người. Đưa đứa nhỏ đây, mày không thấy nó khóc rát cả họng rồi à?

Duy liếc nhìn anh, phân vân, rồi hất đầu bảo bọn đàn em:

- Đưa thằng bé cho nó.

Như trút được gánh nặng, gã kia vội trao Khánh Nam cho Long. Nó ôm chặt lấy cổ anh, miệng meo meo khiến anh cũng thấy thương nó, thấy đau như chính bản thân anh bị thương vậy.

Anh ôm lấy nó, vỗ nhẹ lên lưng thằng bé, nó dần nín khóc, nhưng hai cánh tay nhỏ xíu vẫn ôm cứng lấy cổ anh. Anh liếc nhìn Duy, đôi mắt đầy cảm phẫn:

- Mày bỏ ỉn đến độ có thể mang một đứa trẻ con ra hành hạ thế này sao?

- Với mày, tao cần gì làm quân tử. Và vì nó xui xẻo làm con mày nên mới thế thôi.

Duy tiến gần hơn về phía anh, chân hấn hơi tập tễnh. Cái tật đó do chính tay anh gây ra vào cái ngày anh phát hiện ra hấn đã dần cảnh để phá anh và Nhi, khiến hai người phải lìa xa mãi mãi. Chính vì cái vết thương đó mà anh đã trả giá cho 15 tháng tù.

- Mày cần gì ở tao? Mày muốn trả thù à? Thằng bé này với tao không quan hệ gì...

- Không can hệ gì.- Duy ngửa mặt cười- Thế mà nó gọi mày bằng ba sao?

- Nó là trẻ con, đâu có nhận thức được gì. Có người kêu nó gọi là ba thì nhất định nó sẽ gọi. Dù sao tao cũng đến đây rồi, mày muốn sao cũng được, nhưng tao cần mày hứa danh dự sẽ đem đứa bé này về đúng với gia đình của nó.

- Được thôi, dù sao tao cũng không bỏ ỉn như mày, một đứa bé mày cũng đang tâm hại chết. Nếu mày chịu nhảy xuống dưới kia, tao sẽ mang trả đứa bé này cho mẹ nó. Có phải là mụ đàn bà bán hoa không nhỉ?

Long nhìn xuống phía dưới thung lũng, mồ hôi ướt đầm cả người. Gã Duy này nhất định muốn anh phải chết rồi. Anh hối hận là đã không nói lại việc này cho ai biết. Có bao nhiêu lần anh phải đối mặt với cái chết rồi, mà sao lần này anh lại chần chừ đến thế. Phải chăng vì giờ đây anh mới phát hiện ra những điều quý giá nhất trong cuộc đời anh, và anh lưu luyến không lối rời xa.

Khánh Nam đã nín khóc, nhưng nếu anh đưa lại cho những người kia, thằng bé sẽ lại khóc thét lên ngay.

- Mày chọn đi. Nếu mày không chết ở đây thì sẽ là thằng bé đó.- Duy chỉ vào Khánh Nam.

- Yên tâm đi, tao nhất định sẽ làm những gì mày yêu cầu. Nhưng trước khi nhảy xuống đó, tao có vài chuyện muốn hỏi mày.

- Nói đi. Tao không hẹp hòi đến nỗi không đáp ứng được yêu cầu của một thằng sắp chết đâu.

- Mày là ai? Tao luôn tự hỏi điều này nhiều năm rồi. Tao không thể nhớ ra là đã gặp mày ở đâu, trong hoàn cảnh nào. Tại sao năm lần bảy lượt mày nhất định ép tao vào chỗ chết?

- Một câu hỏi rất hay.- Duy phá lên cười, nhưng trong mắt hấn lại hấn lên một nỗi đau mà chưa bao giờ người ngoài trong hấn.- Mày dĩ nhiên không biết tao, nhưng tao thì biết mày, và tao căm ghét mày từ cái lúc còn chưa gặp mày cơ.

- Tại sao?

- Mày sẽ nghĩ gì nếu như cô gái mày yêu cả ngày chỉ kể với mày về một thằng đàn ông khác? Tao nghe cô ấy nói về mày nhiều đến phát ngán lên được, nhiều đến nỗi tao bắt đầu căm ghét và muốn mày không bao giờ trở về nữa.

- Mày đang nói tới ai?- Long thoáng giật mình. Anh mong là mình đoán sai.

- Dĩ nhiên là cô ấy, Linh. Tao hối hận là đã biết cô ấy quá muộn.

- Linh ư?- Anh lẩm bẩm.

Gã này muốn trả thù anh vì Linh sao? Anh gần như tái mặt đi :

- Vậy mày chính là cha của đứa bé trong bụng cô ấy? Là mày?- Long gầm lên làm bé Bin bị giật mình, nãy giờ nó bắt đầu lim dim ngủ trên vai anh.

- Phải chính là tao. Tao thực lòng yêu cô ấy. Cô ấy đến với tao cũng là tự nguyện, nhưng cô ấy lại không thể yêu tao trọn vẹn được. Tất cả cũng chỉ vì mày.- Mắt Duy bắt đầu đỏ ngầu.

- Linh không thể biết được rằng cô ấy lại trao thân cho kẻ đê tiện như mày.- Anh lắc đầu chua xót. Anh thương hại cho Linh, và thương hại cho kẻ si tình ngu ngốc đang đứng trước mặt mình.

- Tao đê tiện à? Còn mày thì sao? Mày trực tiếp là nguyên nhân gây ra cái chết của cô ấy, gián tiếp cướp đi đứa con của tao. Ngày hôm nay tao cũng chỉ muốn mày trải qua nỗi đau mất con mà thôi. Tao chỉ muốn mày biết cảm giác bất lực khi không thể bảo vệ được những người quan trọng nhất của mình mà thôi.

- Mày nên nhớ rằng, cảm giác nhìn người mình yêu sống mà không phải ở bên mình còn đau hơn nhiều.- Anh cười chua chát.- Nhưng thôi, coi như hôm nay tao trả hết cho mày nợ nần tại đây. Hãy mang thằng bé này về chỗ ba mẹ nó ở khách sạn Hoa Đà Lạt.

Long trao bé Bin đang lim dim cho gã đứng cạnh anh trông chừng nãy giờ. Thằng bé giật mình thức giấc, nó lại khóc thét lên khi thấy người khác đang bế nó. Anh cố nén lòng không nhìn nó. Nó chơi với tay về phía anh, miệng mếu máo. Anh tháo chiếc vòng ra, đeo lên cổ nó, khẽ hôn lên trán nó, thì thầm: «Ngoan nhé, con trai.»

Anh nhìn về mặt háo hức một cách ác độc của Duy, thầm thương cho hắn, vì quá si tình mà phải sống như thế này bao nhiêu năm nay. Anh tiến dần về phía mép vách đá.

- Ba... ba ơi...- Tiếng bé Bin lọt đến tai anh làm anh chần chừ. Anh muốn sống nhìn đứa con trai của người anh yêu nhất lớn lên.

Nhưng anh không thể làm gì khác được. Nó sẽ thay anh sống nốt cuộc đời còn lại.

Nó sẽ thay anh chăm sóc cho Thảo Nhi.

Nó sẽ là một người đàn ông tốt hơn anh.

“Không...ng...ng...g...g...”

Một tiếng hét xé rách cả khoảng không gian tĩnh lặng của núi rừng, tiếng hét của bao nỗi đau, sự giằng xé và cả tình yêu nữa.

Thảo Nhi, quần áo, tay chân dính đầy đất đỏ, mắt sưng mọng lên vì khóc. Ở bên cạnh, Giang không ngừng liếc chừng về phía Khánh Nam, vừa giơ tay đỡ cô.

- Khoan đã...- Cô nói trong nước mắt.- Làm ơn dừng lại...

- Nhi...- Duy cau mày, chính hắn cũng bị sự xuất hiện của cô làm cho bất ngờ.- Tại sao em lại ở đây.

Không ai trả lời hắn, nhưng tiếng khóc thét dữ dội của đứa trẻ khiến hắn nhận ra vấn đề.

- Mẹ...mẹ ơi...mẹ ơi...

- Nó là con em sao?- Hắn hỏi.- Là con của em và hắn sao?

- Không phải. Khánh Nam là con của tôi và người khác. Làm ơn hãy trả con lại cho tôi.- Cô nhìn con, lòng đau như xé khi thấy nó đã khấn cả giọng gọi cô.- Đừng mang con tôi vào ân oán của các người. Hãy đưa nó lại cho tôi.

- Tôi sẽ trả nó lại cho em...- Duy mím môi- Nhưng đó là sau khi hắn nhảy xuống.

- Không...- Cô lắc đầu nhìn Duy- Anh không thể làm như thế. Anh ấy đã trả giá quá cao rồi, anh còn ép anh ấy mãi làm gì.

- Lựa chọn đi, mày hay đứa con của người đàn bà mày yêu.- Hắn nhìn anh như giục.

Long nhích thêm một bước.

- Nếu anh ấy nhảy xuống đó, thì người nhảy tiếp theo sẽ là tôi...- Cô gào lên.

- Không.- Long lắc đầu- Hãy mang Khánh Nam về và chăm sóc nó cẩn thận- Không có anh, em sẽ mãi mãi được yên bình.

- Nếu anh ấy nhảy xuống, tôi nhất định sẽ đi theo anh ấy để trả nợ cho anh ấy. Năm xưa nếu tôi đừng xen vào chuyện của hai người, thì anh còn có cơ hội đến đây trả thù sao? Anh ấy đã một lần suýt chết vì anh. BẠN anh ấy cũng thế... Anh cho rằng như thế là không đau khổ sao? Cảm giác có người vì mình mà có chuyện khó chịu vô cùng.- Cô đặt tay lên ngực- Tôi biết anh là người tốt. Những bức ảnh của anh đều rất chân thật, nếu không phải là người tốt, thì anh không thể chụp được những bức ảnh có hồn ấy.

- Không... tôi không phải người tốt...- Duy cười cay đắng- Tôi không phải là một thằng đàn ông. Đến cô gái tôi yêu và đứa con của tôi mà tôi cũng không bảo vệ được, tôi chỉ là đồ bỏ đi.

- Cha mẹ đứa trẻ đến rồi, hãy đưa con cho họ. Sau đó tao với mày sẽ giải quyết nợ cũ.- Long nói bằng giọng bình tĩnh. Sự xuất hiện của Thảo Nhi làm anh bình tâm hơn.

- Mày còn chưa nhảy xuống đó sao?- Duy nhìn anh bằng đôi mắt lúc này chỉ có sự căm thù tột độ.

- Tao đã nói là tao sẽ trả hết nợ nần cho mày, trước hết hãy đưa con cho họ để họ xuống núi. Tao không muốn cô ấy nhìn thấy tao chết.

Thảo Nhi khóc ngất đi trong tay Giang khi nhìn thấy đứa con đang đòi mình, và người đàn ông mình yêu đang đối mặt với nguy hiểm. Cô không biết phải làm gì để ngăn cho cảnh này dừng tiếp diễn nữa.

- Nếu mày còn nhớ rằng cô ấy là người đã từng không tiếc thân mình để cứu mày từ tay tao, thì mày hãy trả lại đứa bé cho cô ấy. Vì sự ích kỷ của hai thằng đàn ông như tao và mày mà cuộc đời cô ấy đã trải qua quá nhiều cay đắng rồi. Hãy để cô ấy được sống bình yên những tháng ngày còn lại.

Duy suy nghĩ khá lâu, hần liếc mắt nhìn Thảo Nhi rồi hất đầu ra hiệu cho đàn em trao đứa con lại cho cô. Hắn biết Long là người khôn ngoan và rất có thể sẽ gỡ rối. Nhưng không hiểu sao lần này hắn lại muốn tin kẻ thù của mình.

Thảo Nhi ôm lấy con, sự sống của cô, tình yêu của cô và cả thế giới của cô. Trưa nay, khi đi đón con ở nhà trẻ, cô được thông báo đã có người đến đón con trai mình. Cô gần như ngất đi khi nghe được tin đó. Không có một tin gì từ con, tất cả nhân viên khách sạn náo loạn lên để đi dò xét, công an cũng vào cuộc. Nhưng những kẻ bắt cóc không hiểu sao không liên lạc lại đòi tiền chuộc. Người ta còn nghĩ đến trường hợp đứa trẻ bị bắt để bán đi.

- Anh hãy đưa cô ấy xuống đi.- Long nói với Giang.

Mặc dù chưa tiếp xúc với anh ta được bao lâu nhưng anh biết chắc rằng người đàn ông đó đáng tin cậy để Nhi có thể dựa dẫm.

- Em không đi đâu hết.- Nhi lắc đầu.- Em nhất định sẽ không đi đâu hết.

Đúng lúc này, có tiếng loa gọi từ ngay phía sau:

- Tất cả đứng im, khu vực này đã được bao vây.

Cảnh sát đã tìm đến.

Long quay sang hét to khi ba người bên Duy còn đang ngơ ngác:

- Mau chạy đi, chạy đến chỗ họ nhanh lên.

Giang hiểu ý vội kéo mẹ con Nhi lùi trở xuống. Không bận tâm đến họ nữa, Duy nhìn anh rồi lao đến ôm lấy anh, cả hai ngã về phía mép núi đá, lăn vài vòng rồi biến mất. Cả hai đều rơi xuống thung lũng phía dưới.

- Không...không...ng.- Thảo Nhi hét lên, cô giằng mạnh ra khỏi tay Giang định lao đến nhưng anh đã giữ chặt không để cô chạy đi. Bé Bin khóc thét lên trong tay cô.

Hai gã đàn em của Duy cũng mất hết tinh thần, tìm đường tháo chạy, nhưng không còn kịp nữa, bọn họ bị tóm gọn ngay sau đó.

Thảo Nhi thấy đất trời chao đảo rồi cô ngất ngay trong tay Giang.

27. Phần Iii - Chương 07

Đà Lạt, thành phố hoa, nơi ấp ủ thật nhiều mơ ước của Long, nhưng giờ đây nó giống như mồ chôn những kỉ niệm trong quá khứ, là nơi anh không hề muốn đặt chân trở lại. Anh sợ cái cảm giác một ngày tình cờ nhìn thấy Thảo Nhi sóng bước bên người chồng cùng con trai cô ngoài phố.

Trường đua xe mới bắt đầu đi vào giai đoạn khởi công, nên dù không muốn, anh vẫn phải có trách nhiệm đến giám sát. Anh không để tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến cả một dự án lớn thế này, một điểm nhấn trong sự nghiệp vừa mới bắt đầu của anh.

Một buổi sáng muộn, anh đang ở công ty thì người thư kí đem đến cho anh một bức thư gửi tay, không qua bưu điện. Ngạc nhiên, anh mở ra thì bên trong bì thư rơi ra sợi dây chuyền có chiếc nhẫn của bé Bin. Nội dung bức thư ngắn gọn:

«Con trai mày đang trong tay tao. Muốn gặp lại nó thì đến địa chỉ dưới đây gặp tao. Nên nhớ, mày phải đến một mình, không được đưa ai đi cùng, không được báo công an. Người của tao sẽ theo sát mày.»

Một giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán Long. Bé Bin bị bắt cóc và kẻ bắt cóc tưởng rằng anh là ba nó. Tại sao? Không phải một vụ tổng tiền vì ngoài yêu cầu được gặp anh, chúng có đòi hỏi gì nữa đâu? Bọn này muốn trả thù anh sao? Là hành động của Trần Thắng Lợi ư?

Anh có nên báo cho Thảo Nhi và Giang không? Chắc giờ này họ đang hoảng hốt tìm con trai của mình lắm. Nhi chắc sẽ khóc nhiều lắm. Không. Anh phải cứu được con trai của cô.

Long nắm chặt tay lại. Anh đeo sợi dây chuyền lên cổ và đi ra khỏi văn phòng.

Lái xe ra khỏi thành phố 15km, rẽ vào một con đường đất đỏ bụi mù mịt, cuối cùng Long dừng lại ở một cái quán tranh ven đường theo chỉ dẫn. Cái quán đó là một hàng nước, giống một cái lán liêu xiêu tạm bợ. Người bán hàng, một gã đàn ông ngồi hút thuốc một cách thờ ơ. Còn một người khác trong quán, gã mặc áo ghi lê màu xám, là người mà trong tờ giấy đã nói sẽ đưa anh đến chỗ hẹn.

Bọn này là bọn nào mà có vẻ làm ăn chuyên nghiệp vậy? Long xuống xe, nhìn hẩn. Hẩn cũng chiếu tướng lại anh, rồi mới uể oải đứng dậy và ra hiệu cho anh đi theo.

Hai người đi lên mãi một con dốc cao và dài, xuyên qua cánh rừng thông. Anh không cảm thấy lo sợ, khi lúc này anh đang nghĩ mình sẽ giúp được gì đó cho Nhi. Mặc kệ Khánh Nam có phải là con trai của anh hay không, quan trọng là nó là con trai của người anh yêu, và anh sẽ bảo vệ nó bằng mọi giá.

Khi đất đỏ đã lấp đầy gấu quần và đôi giày thể thao anh mới thay ra khi đến đây thì gã dẫn đường mới chịu dừng lại. Anh thấy mình đang đứng trên một mỏm núi đá, phóng tầm mắt ra phía trước là khoảng không bao la, phía dưới là một thung lũng toàn thông.

Tiếng khóc ra rả của Khánh Nam làm anh chẳng còn tâm trí đâu mà nhìn xung quanh nữa. Một gã đàn ông to đang ôm nó, mặt nhăn như bị khi thằng bé không ngừng giãy giụa, khóc đòi mẹ. Bên cạnh hẩn, một gã khác, có lẽ là chỉ huy ở đây, đang đứng nhìn xuống phía dưới thung lũng.

- Đại ca, hẩn đến rồi.- Gã dẫn đường lên tiếng báo.

- Ba... ba...- Khánh Nam với tay về phía anh, nó khóc ngặt nghêo. Nhìn thẳng bé mặt bở bừa lên, mặt mũi tèm nhem toàn nước mắt mà anh thấy xót xa trong lòng.- Ba ơi ba bé Bin. Bin không thích các chú này đâu...

Gã kia quay đầu lại, Long giật mình sửng sốt khi nhận ra đó là Cao Minh Duy, kẻ đã gây ra cho đời anh biết bao sóng gió. Anh có nằm mơ cũng không nghĩ ra chính hẩn cầm đầu vụ này.

- Là mày...

- Phải... là tao. Tao mừng vì mày vẫn chưa quên tao.- Duy nhếch mép cười.

- Đưa Khánh Nam cho tao...- Anh gằn giọng, thằng bé vẫn đang khóc thét lên đòi anh.

- Cảm động quá nhỉ? Mày nghĩ tao mời mày đến đây chỉ để mày nói câu ngu xuẩn đó sao?
- Đồ ngu- Anh gắt lên- Mày nghĩ tao có thể rời khỏi đây khi trong tay còn ẵm theo thằng nhỏ à, trong khi bên mày có đến hai người. Đưa đứa nhỏ đây, mày không thấy nó khóc rát cả họng rồi à?
- Duy liếc nhìn anh, phân vân, rồi hất đầu bảo bọn đàn em:
- Đưa thằng bé cho nó.
- Như trút được gánh nặng, gã kia vội trao Khánh Nam cho Long. Nó ôm chặt lấy cổ anh, miệng meo mếu khiến anh cũng thấy thương nó, thấy đau như chính bản thân anh bị thương vậy.
- Anh ôm lấy nó, vỗ nhẹ lên lưng thằng bé, nó dần nín khóc, nhưng hai cánh tay nhỏ xíu vẫn ôm cứng lấy cổ anh. Anh liếc nhìn Duy, đôi mắt đầy cảm phẫn:
- Mày bỏ ỉn đến độ có thể mang một đứa trẻ con ra hành hạ thế này sao?
- Với mày, tao cần gì làm quân tử. Và vì nó xui xẻo làm con mày nên mới thế thôi.
- Duy tiến gần hơn về phía anh, chân hần hơi tập tễnh. Cái tật đó do chính tay anh gây ra vào cái ngày anh phát hiện ra hần đã dần cảnh để phá anh và Nhi, khiến hai người phải lìa xa mãi mãi. Chính vì cái vết thương đó mà anh đã trả giá cho 15 tháng tù.
- Mày cần gì ở tao? Mày muốn trả thù à? Thằng bé này với tao không quan hệ gì...
- Không can hệ gì.- Duy ngửa mặt cười- Thế mà nó gọi mày bằng ba sao?
- Nó là trẻ con, đâu có nhận thức được gì. Có người kêu nó gọi là ba thì nhất định nó sẽ gọi. Dù sao tao cũng đến đây rồi, mày muốn sao cũng được, nhưng tao cần mày hứa danh dự sẽ đem đứa bé này về đúng với gia đình của nó.
- Được thôi, dù sao tao cũng không bỏ ỉn như mày, một đứa bé mày cũng đang tâm hại chết. Nếu mày chịu nhảy xuống dưới kia, tao sẽ mang trả đứa bé này cho mẹ nó. Có phải là mụ đàn bà bán hoa không nhỉ?
- Long nhìn xuống phía dưới thung lũng, mồ hôi ướt đầm cả người. Gã Duy này nhất định muốn anh phải chết rồi. Anh hối hận là đã không nói lại việc này cho ai biết. Có bao nhiêu lần anh phải đối mặt với cái chết rồi, mà sao lần này anh lại chần chừ đến thế. Phải chăng vì giờ đây anh mới phát hiện ra những điều quý giá nhất trong cuộc đời anh, và anh lưu luyến không lối rời xa.
- Khánh Nam đã nín khóc, nhưng nếu anh đưa lại cho những người kia, thằng bé sẽ lại khóc thét lên ngay.
- Mày chọn đi. Nếu mày không chết ở đây thì sẽ là thằng bé đó.- Duy chỉ vào Khánh Nam.
- Yên tâm đi, tao nhất định sẽ làm những gì mày yêu cầu. Nhưng trước khi nhảy xuống đó, tao có vài chuyện muốn hỏi mày.
- Nói đi. Tao không hẹp hòi đến nỗi không đáp ứng được yêu cầu của một thằng sắp chết đâu.
- Mày là ai? Tao luôn tự hỏi điều này nhiều năm rồi. Tao không thể nhớ ra là đã gặp mày ở đâu, trong hoàn cảnh nào. Tại sao năm lần bảy lượt mày nhất định ép tao vào chỗ chết?
- Một câu hỏi rất hay.- Duy phá lên cười, nhưng trong mắt hần lại hần lên một nỗi đau mà chưa bao giờ người ngoại trong hần.- Mày dĩ nhiên không biết tao, nhưng tao thì biết mày, và tao căm ghét mày từ cái lúc còn chưa gặp mày cơ.
- Tại sao?
- Mày sẽ nghĩ gì nếu như cô gái mày yêu cả ngày chỉ kể với mày về một thằng đàn ông khác? Tao nghe cô ấy nói về mày nhiều đến phát ngán lên được, nhiều đến nỗi tao bắt đầu căm ghét và muốn mày không bao giờ trở về nữa.
- Mày đang nói tới ai?- Long thoáng giật mình. Anh mong là mình đoán sai.
- Dĩ nhiên là cô ấy, Linh. Tao hối hận là đã biết cô ấy quá muộn.
- Linh ư?- Anh lăm bắm.

Gã này muốn trả thù anh vì Linh sao? Anh gần như tái mặt đi :

- Vậy mày chính là cha của đứa bé trong bụng cô ấy? Là mày?- Long gầm lên làm bé Bin bị giật mình, nãy giờ nó bắt đầu lim dim ngủ trên vai anh.
- Phải chính là tao. Tao thực lòng yêu cô ấy. Cô ấy đến với tao cũng là tự nguyện, nhưng cô ấy lại không thể yêu tao trọn vẹn được. Tất cả cũng chỉ vì mày.- Mắt Duy bắt đầu đỏ ngầu.
- Linh không thể biết được rằng cô ấy lại trao thân cho kẻ đê tiện như mày.- Anh lắc đầu chua xót. Anh thương hại cho Linh, và thương hại cho kẻ si tình ngu ngốc đang đứng trước mặt mình.
- Tao đê tiện à? Còn mày thì sao? Mày trực tiếp là nguyên nhân gây ra cái chết của cô ấy, gián tiếp cướp đi đứa con của tao. Ngày hôm nay tao cũng chỉ muốn mày trải qua nỗi đau mất con mà thôi. Tao chỉ muốn mày biết cảm giác bất lực khi không thể bảo vệ được những người quan trọng nhất của mình mà thôi.
- Mày nên nhớ rằng, cảm giác nhìn người mình yêu sống mà không phải ở bên mình còn đau hơn nhiều.- Anh cười chua chát.- Nhưng thôi, coi như hôm nay tao trả hết cho mày nợ nần tại đây. Hãy mang thằng bé này về chỗ ba mẹ nó ở khách sạn Hoa Đà Lạt.

Long trao bé Bin đang lim dim cho gã đứng cạnh anh trông chừng nãy giờ. Thằng bé giật mình thức giấc, nó lại khóc thét lên khi thấy người khác đang bế nó. Anh cố nén lòng không nhìn nó. Nó chơi với tay về phía anh, miệng méu máo. Anh tháo chiếc vòng ra, đeo lên cổ nó, khẽ hôn lên trán nó, thì thầm: «Ngoan nhé, con trai.»

Anh nhìn vẻ mặt háo hức một cách ác độc của Duy, thầm thương cho hắn, vì quá si tình mà phải sống như thế này bao nhiêu năm nay. Anh tiến dần về phía mép vách đá.

- Ba... ba ơi...- Tiếng bé Bin lọt đến tai anh làm anh chần chừ. Anh muốn sống nhìn đứa con trai của người anh yêu nhất lớn lên.

Nhưng anh không thể làm gì khác được. Nó sẽ thay anh sống nốt cuộc đời còn lại.

Nó sẽ thay anh chăm sóc cho Thảo Nhi.

Nó sẽ là một người đàn ông tốt hơn anh.

“Không...ng...ng...g...g...”

Một tiếng hét xé rách cả khoảng không gian tĩnh lặng của núi rừng, tiếng hét của bao nỗi đau, sự giằng xé và cả tình yêu nữa.

Thảo Nhi, quần áo, tay chân dính đầy đất đỏ, mắt sưng mọng lên vì khóc. Ở bên cạnh, Giang không ngừng liếc chừng về phía Khánh Nam, vừa giơ tay đỡ cô.

- Khoan đã...- Cô nói trong nước mắt.- Làm ơn dừng lại...
- Nhi...- Duy cau mày, chính hắn cũng bị sự xuất hiện của cô làm cho bất ngờ.- Tại sao em lại ở đây.

Không ai trả lời hắn, nhưng tiếng khóc thét dữ dội của đứa trẻ khiến hắn nhận ra vấn đề.

- Mẹ...mẹ ơi...mẹ ơi...
- Nó là con em sao?- Hắn hỏi.- Là con của em và hắn sao?
- Không phải. Khánh Nam là con của tôi và người khác. Làm ơn hãy trả con lại cho tôi.- Cô nhìn con, lòng đau như xé khi thấy nó đã khản cả giọng gọi cô.- Đừng mang con tôi vào ân oán của các người. Hãy đưa nó lại cho tôi.
- Tôi sẽ trả nó lại cho em...- Duy mím môi- Nhưng đó là sau khi hắn nhảy xuống.
- Không...- Cô lắc đầu nhìn Duy- Anh không thể làm như thế. Anh ấy đã trả giá quá cao rồi, anh còn ép anh ấy mãi làm gì.
- Lựa chọn đi, mày hay đứa con của người đàn bà mày yêu.- Hắn nhìn anh như giục.

Long nhích thêm một bước.

- Nếu anh ấy nhảy xuống đó, thì người nhảy tiếp theo sẽ là tôi...- Cô gào lên.
  - Không.- Long lắc đầu- Hãy mang Khánh Nam về và chăm sóc nó cẩn thận- Không có anh, em sẽ mãi mãi được yên bình.
  - Nếu anh ấy nhảy xuống, tôi nhất định sẽ đi theo anh ấy để trả nợ cho anh ấy. Năm xưa nếu tôi dừng xen vào chuyện của hai người, thì anh còn có cơ hội đến đây trả thù sao? Anh ấy đã một lần suýt chết vì anh. Bạn anh ấy cũng thế... Anh cho rằng như thế là không đau khổ sao? Cảm giác có người vì mình mà có chuyện khó chịu vô cùng.- Cô đặt tay lên ngực- Tôi biết anh là người tốt. Những bức ảnh của anh đều rất chân thật, nếu không phải là người tốt, thì anh không thể chụp được những bức ảnh có hồn ấy.
  - Không... tôi không phải người tốt...- Duy cười cay đắng- Tôi không phải là một thằng đàn ông. Đến cô gái tôi yêu và đứa con của tôi mà tôi cũng không bảo vệ được, tôi chỉ là đồ bỏ đi.
  - Cha mẹ đứa trẻ đến rồi, hãy đưa con cho họ. Sau đó tao với mày sẽ giải quyết nợ cũ.- Long nói bằng giọng bình tĩnh. Sự xuất hiện của Thảo Nhi làm anh bình tâm hơn.
  - Mày còn chưa nhảy xuống đó sao?- Duy nhìn anh bằng đôi mắt lúc này chỉ có sự căm thù tột độ.
  - Tao đã nói là tao sẽ trả hết nợ nần cho mày, trước hết hãy đưa con cho họ để họ xuống núi. Tao không muốn cô ấy nhìn thấy tao chết.
- Thảo Nhi khóc ngất đi trong tay Giang khi nhìn thấy đứa con đang đòi mình, và người đàn ông mình yêu đang đối mặt với nguy hiểm. Cô không biết phải làm gì để ngăn cho cảnh này dừng tiếp diễn nữa.
- Nếu mày còn nhớ rằng cô ấy là người đã từng không tiếc thân mình để cứu mày từ tay tao, thì mày hãy trả lại đứa bé cho cô ấy. Vì sự ích kỷ của hai thằng đàn ông như tao và mày mà cuộc đời cô ấy đã trải qua quá nhiều cay đắng rồi. Hãy để cô ấy được sống bình yên những tháng ngày còn lại.
- Duy suy nghĩ khá lâu, hần liếc mắt nhìn Thảo Nhi rồi hất đầu ra hiệu cho đàn em trao đứa con lại cho cô. Hần biết Long là người khôn ngoan và rất có thể sẽ giở trò. Nhưng không hiểu sao lần này hắn lại muốn tin kẻ thù của mình.
- Thảo Nhi ôm lấy con, sự sống của cô, tình yêu của cô và cả thế giới của cô. Trưa nay, khi đi đón con ở nhà trẻ, cô được thông báo đã có người đến đón con trai mình. Cô gần như ngất đi khi nghe được tin đó. Không có một tin gì từ con, tất cả nhân viên khách sạn náo loạn lên để đi dò xét, công an cũng vào cuộc. Nhưng những kẻ bắt cóc không hiểu sao không liên lạc lại đòi tiền chuộc. Người ta còn nghĩ đến trường hợp đứa trẻ bị bắt để bán đi.
- Anh hãy đưa cô ấy xuống đi.- Long nói với Giang.
- Mặc dù chưa tiếp xúc với anh ta được bao lâu nhưng anh biết chắc rằng người đàn ông đó đáng tin cậy để Nhi có thể dựa dẫm.
- Em không đi đâu hết.- Nhi lắc đầu.- Em nhất định sẽ không đi đâu hết.
- Đúng lúc này, có tiếng loa gọi từ ngay phía sau:
- Tất cả đứng im, khu vực này đã được bao vây.
- Cảnh sát đã tìm đến.
- Long quay sang hét to khi ba người bên Duy còn đang ngơ ngác:
- Mau chạy đi, chạy đến chỗ họ nhanh lên.
- Giang hiểu ý vội kéo mẹ con Nhi lùi trở xuống. Không bận tâm đến họ nữa, Duy nhìn anh rồi lao đến ôm lấy anh, cả hai ngã về phía mép núi đá, lăn vài vòng rồi biến mất. Cả hai đều rơi xuống thung lũng phía dưới.
- Không...không...ng.- Thảo Nhi hét lên, cô giằng mạnh ra khỏi tay Giang định lao đến nhưng anh đã giữ chặt không để cô chạy đi. Bé Bin khóc thét lên trong tay cô.

Hai gã đàn em của Duy cũng mất hết tinh thần, tìm đường tháo chạy, nhưng không còn kịp nữa, bọn họ bị tóm gọn ngay sau đó.

Thảo Nhi thấy đất trời chao đảo rồi cô ngất ngay trong tay Giang.

28. Phần Iii - Chương 08 End

Trời đã tang tảng sáng. Quay sang kéo chăn cho Diễm Phương và Khánh Nam xong, Thảo Nhi vùng dậy. Cô đã quen dậy sớm như thế này từ ba năm nay. Bình minh ở nông trường lúc nào cũng tuyệt. Sương sớm vẫn mờ mờ. Khoác chiếc áo gió lên người, cô tiến về phía hồ sen. Sáng nào cô cũng ra đây để lấy nước sương pha trà. Không chỉ trà Bảo Ngọc Trân Châu mà loại trà nào làm từ chè Trân Châu khi pha với loại nước này đều cho mùi vị rất đặc biệt.

Long đã đi được một tuần nhưng dư vị từ nụ hôn bất ngờ của anh vẫn chưa tan biến trong cô. Cô đã cố ghìm lòng, nhưng hình như nó chẳng còn tác dụng gì nữa. Trái tim cô vẫn đập mạnh khi gặp lại anh. Lòng cô vẫn còn khao khát anh. Cô nhớ đến phát điên nụ cười của anh, ánh mắt dịu dàng của anh, vòng tay ấm áp của anh và cả nụ hôn dài đam mê đến bất tận nữa. Ba năm qua cô đã sống và ôm ấp những kỉ niệm đó trong lòng. Mỗi lần nhìn con, cô lại nhớ anh đến phát điên.

Nhưng việc trở về bên anh lại là một chuyện khác. Anh cũng có gia đình riêng và cô không muốn anh rũ bỏ trách nhiệm với gia đình ấy vì hai mẹ con cô. Chính bản thân cô cũng sợ sau này sẽ lại phải đau khổ. Vết thương lòng trong quá khứ quá lớn, lớn đến nỗi đến giờ cô vẫn bị ám ảnh. Cô cũng đã từng nghĩ đến việc kết hôn với Giang, nhưng mỗi lần như vậy, cái đêm kinh hoàng ấy lại hiện về, và cô cảm thấy sợ gần bất kì người đàn ông nào. Nghĩ đến chuyện đó, cô lại khẽ run lên.

Sau cái đêm cuối bên Long, dù cảm nhận được tình yêu của anh, biết được một sự thật là hai người còn cần nhau, nhưng cô vẫn quyết định ra đi vào lúc bình minh, khi anh còn say trong giấc ngủ. Cảm giác ái ân nồng nàn từ người đàn ông tuyệt vời nhất không thể thắng được quyết tâm trong lòng cô. Anh sẽ kết hôn, đó là một sự thật mà cô không thể nào phá vỡ được. Cô không muốn anh trở thành người vô trách nhiệm, và hơn hết, cô lại sợ sẽ có một bi kịch nữa giống như chuyện của Linh. Khi đó, cả hai sẽ chẳng được yên trong lòng mà đến với nhau. Cô đã lặng lẽ bỏ đi, với đôi mắt đầm nước mắt và trái tim đau như xé.

Ga Hà Nội sáng sớm đã đông đúc. Trời mưa càng làm mọi thứ như vội vã và u ám hơn. Nhi thấy lòng tê tái giữa sáng mùa hè ấy. Chưa bao giờ cô có một kỉ niệm vui giữa trời mưa. Mưa luôn chứng kiến nước mắt cô rơi kể từ cái ngày cô biết yêu anh.

Thảo Nhi lầm lũi bước đi giữa dòng người đang cuộn cuộn đổ về phía sân ga. Chuyến tàu sớm nay sẽ đưa cô rời xa anh mãi mãi. Từ nay, cuộc sống của cô sẽ không còn hình bóng anh nữa. Cô phải quên anh đi và bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Phải đi.

Cô không biết nếu không gặp Diễm Phương, không gặp Giang, và không được ông Phi Long giúp đỡ thì liệu giờ này mẹ con cô đang ở nơi nào? Cô mang ơn họ biết bao nhiêu. Họ đã hồi sinh cô, đã cho mẹ con cô một nơi chốn bình an và phẳng lặng.

Nhưng sự xuất hiện của Long đã phá vỡ cái phẳng lặng yên ả trong cô bấy lâu. Cô lại mâu thuẫn, lại đấu tranh với chính mình, lại muốn vùng vẫy thoát khỏi lối sống quen thuộc để đến với anh. Cô còn yêu anh. Tình yêu đó chưa bao giờ hết. Mỗi lần nhìn vào tấm hình trong tờ tạp chí mà cô cố tình lưu lại và giữ gìn, cô lại nhớ về anh. Cảm giác xa anh như mới từ ngày hôm qua vậy.

Một tiếng soạt ở phía sau lưng làm cô giật bắn. Cô quay lại, tìm muốn bắn ra ngoài khi thấy anh đang ở phía sau. Làm sao mà mới sáng sớm như vậy anh đã có mặt ở đây được?

- Làm gì thấy anh mà như thấy ma thế?- Long tiến lại phía cô cười.
- Không có... sao anh lại ở đây?
- Ờ thì có việc qua đây tìm em.- Anh vẫn giữ nụ cười thường trực trên môi.

- Anh đã lái xe từ thành phố mấy tiếng đồng hồ về đây ư? Sao không để ban ngày rồi đi. Đi đêm đường núi nguy hiểm lắm.- Cô lại quay ra phía bờ đầm, không dám nhìn vào mắt anh.

- Tất nhiên là không.- Anh nhún vai- Anh sống ở gần đây mà.

Nhi quay sang nhìn anh lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nhưng rồi cô bình thần lại, Hải Long xưa nay có gì mà không làm được đâu.

- Anh mua lại đất của ai vậy?

- Anh có mua đâu... Anh đổi cho người ta đấy chứ. Cả tuần rồi anh bận sửa lại ngôi nhà nên cũng bận...

- Vậy chứ có việc gì mà phải sang đây từ sớm vậy?

- Mời em với gia đình chú Long qua đó ăn tân gia, coi như nhận hàng xóm luôn.

- Được thôi... Em sẽ nói lại với ba em. Anh định đưa cả nhà về đây sống sao? Chị ấy đồng ý về nơi tẻ nhạt này à?

- Anh biết nơi nào tốt nhất cho vợ anh mà... Thế nhé! Anh về đây. Giờ anh phải về thành phố giải quyết ít việc. Đây là thiệp mời nè, trong có địa chỉ rồi đó.

Thảo Nhi còn đang đọc những dòng chữ trên thiệp mời đó thì anh đã đi mất rồi. Cô sẽ phải đến sao? Liệu cô có đủ dũng cảm để đối mặt được với My Vân hay không? Thảo Nhi khẽ thở dài.

*

Chiếc xe ô tô chở ông Phi Long, Giang và Thảo Nhi đến ngôi nhà hàng xóm mới cách nông trường 2km, mỗi người hình như đều có một tâm trạng riêng. Người bộc lộ tâm trạng ấy ra rõ nhất là Thảo Nhi. Cô liên tục thở dài. Cô đã quyết định sẽ không mang Khánh Nam đến chỗ Long, vì cô lo sợ rằng sự tồn tại của đứa bé sẽ làm mọi chuyện rối lên.

Vừa đến cổng ngôi nhà mà trước đây thuộc quyền sở hữu của một gia đình cũng làm nghề trồng chè như gia đình ông Phi Long, nhưng quy mô nhỏ hơn, ba người đã sững sốt khi nhìn thấy tám biển bên cạnh cái cổng cao đề tên: “Biệt thự Hoàng Dương”. Khuôn viên ngôi biệt thự trồng toàn hoa hướng dương, điều mà một tuần trước đây không một ai nhìn thấy. Trong khoảng sân rộng có hơn chục chiếc xe đậu. Nổi bật nhất tất nhiên là Windy, chiếc xe nổi tiếng mà Long thừa kế theo di chúc của Max Willer, chồng dì Lan. Những chiếc xe còn lại tất nhiên là của hội đua xe. Chỉ thiếu Stylish Girl là đủ quân số.

Bữa tiệc được tổ chức tại vườn sau, giữa một không gian toàn hoa hướng dương. Vừa nhìn thấy Nhi, người hét lên trước nhất là Tú Linh. Cô ngạc nhiên khi thấy chị tiến lại ôm lấy cô với cái bụng to đùng. Tú Linh đang có thai.

- Trời ơi, em ở đây sao? Mọi người tìm em suốt ba năm nay.

Mọi người trong hội đua xe cũng vây lấy hỏi han cô tới tấp. Cô chỉ biết cười trừ trước sự quan tâm của họ. Cô không thấy Long hay My Vân đâu, có thể họ ở bên trong chuẩn bị bữa tiệc.

Cô nói lời chúc mừng muộn màng đến Khánh và Tú Linh. Họ có vẻ rất hạnh phúc. Những người bạn trong hội đua xe của Long thì vẫn vui vẻ như xưa, chỉ có điều họ già đi hơn một chút.

15 phút sau khi cô cùng hai bố con ông Phi Long đến, Long mới xuất hiện. Nhưng đi cùng anh không phải là My Vân mà là mẹ anh. Cô suýt té xỉu khi anh đang bế Khánh Nam trên tay. Thằng bé thích thú cầm quả táo đỏ trên tay, chẳng để ý gì đến xung quanh nữa. Cô vội tiến đến, chào mẹ anh và nói khẽ:

- Sao anh lại đưa Bin đến đây?

- O hay, anh biết nhất định em sẽ để nó ở nhà mà. Đông vui thế này mà không cho nó đến à?

- Mau đưa con cho em.

Cô bế lấy thằng bé, lùi lại nhưng mọi người đã đưa mắt nhìn nhau tò mò, rồi xúm lại quanh hai mẹ con cô.

- Hai người... hai người...- Tú Linh lấp bắp sững sốt.- Thằng bé này là con hai người hả?

Long cười chuyển chủ đề:

- Nào mọi người, chúng ta bắt đầu nhỉ?

Trong khi mọi người bắt đầu đi vòng quanh nói chuyện, bà Liên lại gần chỗ mẹ con Thảo Nhi đang đứng. Cô đang ngạc nhiên là chưa thấy sự xuất hiện của My Vân.

- Bác có thể nói chuyện với con một chút được chứ?

- Ồ dạ...- Cô bối rối gật đầu.

- Con có thể để thằng bé tự do chạy nhảy, ở đây rất an toàn mà.- bà tủm tỉm cười.

Thảo Nhi cho con mình đứng xuống bãi cỏ, nó lập tức chạy về phía Long và Giang đang đứng nói chuyện.

- Chắc nuôi con một mình vất vả lắm đúng không?- Bà cắt đứt ánh nhìn của cô về phía đứa con.

- Dạ, cháu cũng được mọi người giúp đỡ rất nhiều.

- Bác đã nghe Phong kể hết chuyện của con rồi. Tại sao ngay từ đầu con không đi tìm nó?

- Dạ...- Cô cúi mặt ấp úng.

- Con có biết nó cũng khổ như con trong ba năm qua không?- Bà nhỏ nhẹ, nhưng giọng lại có âm điệu trách móc.- Con đi rồi, nó cũng vào tù 15 tháng vì tội cố ý gây thương tích cho người khác.

- Bác nói sao ạ?- Cô tái mặt hỏi.

- Ra tù, nó đã phải chạy trốn đám cưới của mình để đến một đất nước xa xôi khác. Nếu không phải vì Khánh và Linh lấy nhau, bác cũng không biết khi nào nó mới chịu trở về.

- Con không biết những điều đó.- Mắt cô rưng rưng như sắp khóc.- Con cứ nghĩ là anh ấy phải đang sống rất hạnh phúc bên chị Vân.

- Bác cũng không thích nói dông dài với con. Bây giờ con cũng đã đủ trưởng thành để hiểu mọi chuyện rồi. My Vân đã sang Nhật cùng chồng nó. Còn con và Phong cũng nên đoàn tụ để cho bé Bin có một gia đình thực sự đi.

- Bác, cháu...- Cô ấp úng không nói nên lời trước người phụ nữ bao dung ấy.

- Còn cháu bác gì nữa hả con...- Bà nắm lấy tay cô cười- Từ lâu ta đã coi con như con dâu trong nhà rồi. Đã đến lúc con phải để Phong có cơ hội bù đắp cho con để chuộc những lỗi lầm vụng dại của nó chứ.

Cô cúi đầu, một giọt nước mắt lăn dài trên má, không biết Long đã đến bên mình từ lúc nào. Bà Liên mỉm cười đặt tay cô vào tay anh:

- Mẹ mừng cho sự đoàn viên này. Hai con hãy nhìn nhau mà sống, phải bù đắp cho 3 năm qua.

Rồi bà bỏ đi, để mặc hai người với nhau.

- Này...- Long lên tiếng bằng cái giọng ngày xưa anh hay gọi cô.

Lặng im.

- Ngẩng đầu anh bảo...

Anh nâng cằm cô lên.

- Mẹ anh bắt nạt em à? Để anh hỏi cho ra lẽ chuyện này mới được...

- Không phải.- Cô giữ lấy tay anh.

- Thế nín đi. Tiệc vui mà em khóc như con nít ấy.

- Tại sao anh không nói với em mọi chuyện...

Long ngẩn ra, rồi như hiểu câu hỏi của cô, anh phá ra cười :

- Trừng phạt em. Ai kêu em giấu thằng quý tử kia đi làm gì.

- Anh...- Cô lờm.

- Lấy anh nhé! À mà quên, em làm gì có lựa chọn nào khác đâu. Khánh Nam ở đây thì em có chạy đằng trời. Thôi nín đi. Anh đã nhờ Diễm Phương dọn đồ của em qua đây rồi. Từ nay cả nhà mình sẽ ở tại đây cho đến khi Bin đến tuổi đi học. Em vẫn có thể về thăm bố mẹ nuôi của em được.

Cô chỉ còn biết gật đầu trước lời anh nói.

- Hai tuần nữa chúng ta sẽ về Bắc. Anh nghĩ bố mẹ em ở ngoài ấy cũng mong gặp em lắm. Mình sẽ làm đám cưới ở đó. Nhiệm vụ của em bây giờ là tỉnh dưỡng để có sức khỏe tốt nhất trước khi chính thức làm cô dâu của anh, biết chưa?

Anh véo mũi cô cười.

Khánh bế bé Bin đến gần hai người cười:

- Gớm quá đấy! Tao cứ tưởng tao ăn đứt mày ở cái khoản lấy vợ có con, không ngờ mày còn đi trước tao xa thế. Phục vợ chồng mày quá đấy nhé!

- Tao lúc nào chả giỏi...- Long cười vang.

- Bin này...- Khánh nói với thằng bé- Con có đồng ý làm con rể tương lai của chú không?

- Dạ có ạ...- Thằng nhóc gật đầu ngây thơ, tay nó vẫn còn đang cầm chiếc xe đồ chơi ba nó cho.

- Ô hay cái thằng này- Long kêu lên- Lỡ đâu con mày xấu hoắc và lại nghịch như quỷ giống Tú Linh nữa thì thằng nhỏ này làm sao mà đỡ nổi. Con trai tao rồi cũng đẹp trai ngời ngời như bố nó đây này...

- Tao thích thằng nhóc này nên nhất định phải làm sui với mày. Em đồng ý nhé Nhi! Em cứ quyết đi, đồ nó dám cãi em đấy.- Khánh nháy mắt với cô, cứ đồng ý thế nhé!

Nhi cúi đầu cười. Hạnh phúc đã trở lại, và cô sẽ không để vụt mất thêm một lần nào nữa.

*

Hai tuần sau...

Thảo Nhi đến chào gia đình ông Phi Long lần cuối trước khi Long đưa cô và Khánh Nam về Bắc. Đây là nơi đã hồi sinh cô, và là gia đình thứ hai của cô.

Ông Phi Long để Nhi cùng vợ làm cơm tối, ông gọi Long lên phòng làm việc của mình.

Gương mặt ông có vẻ trầm ngâm ghê lắm. Chẳng ai biết trong bữa tiệc hôm trước, ông và bà Liên đã nói với nhau chuyện gì mà mất hơn một tiếng đồng hồ.

- Tụi con hy vọng ba má, anh Giang và chị Phương sẽ ra Hà Nội chuyến này.- Long nói với ông.

- Ta nhất định sẽ ra Hà Nội một lần- Ông gật đầu- Từ nay con hãy chăm sóc Nhi và thằng nhỏ. Mẹ con nó đã vất vả nhiều rồi.

- Ba yên tâm, đó là điều con nhất định sẽ làm được.

- Ta gọi con lên đây để nói với con chuyện khác... Ta có vật này muốn tặng hai con làm quà cưới.

Ông nói và đặt một hộp nhỏ khảm ngọc trai rất đẹp về phía anh. Ông tiếp:

- Con hãy nhận lấy nó, vì ta nghĩ đã đến lúc mọi thứ cần phải trở về với vị trí của nó.

Long ngạc nhiên nhìn ông. Anh tò mò cầm nó lên và mở ra. Anh trợn mắt, suýt đánh rơi chiếc hộp khi nhận ra bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim, trên mặt có ba viên kim cương, giống hệt chiếc nhẫn của dì Lan.

Nông trường Phi Long.

Những đồi chè.

Sở thích của dì Lan.

Người đàn ông mà anh cố tình lấy tên giống như thế.

Mọi thứ rõ ràng đến trần trụi trước mắt anh.

- Ba...ba chính là...- Anh nhìn ông, lắp bắp.

- Ta chính là người đàn ông đã phụ lòng dì con.- Ông buồn bã đáp. Những kỉ niệm của quá khứ lại hiển hiện trong ông.

Ông nhìn anh, tiếp:

- Chiếc nhẫn này, cùng với chiếc nhẫn của dì con vốn là một cặp. Bọn ta yêu nhau khi ta học ở Sài Gòn và ta đã quyết tâm đi đến hôn nhân với cô ấy. Nhưng có một trở ngại, đó là ba má muốn ta về nông trường quản lý, còn cô ấy muốn sống ở thành phố. Ta buộc phải lựa chọn gia đình hoặc cô ấy. Sau đó mẹ ta ốm nặng, ta phải về và cưới người con dâu mà bà ưng ý chọn cho ta.

Cô ấy bỏ ra Hà Nội. Sau này tình cờ gặp lại, cô ấy lúc này đã có gia đình, ta có nghe nói về đứa con vắng số của bọn ta. Ta thấy có lỗi với cô ấy rất nhiều. Khi Thảo Nhi đến đây, khi nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ nó, ta cứ nghĩ nó là con của cô ấy, mặc dù ta không tìm thấy điểm nào giống nhau giữa họ. Ta không thể bù đắp cho cô ấy, nhưng ta muốn che chở cho người mang trên mình chiếc nhẫn mà có lẽ phải là người rất quan trọng cô ấy mới trao lại cho.

Chỉ khi con xuất hiện, chỉ khi nhìn thấy con, ta mới hiểu ra mọi chuyện. Con quả nhiên rất giống với cô ấy... Ta cũng đã nói chuyện với mẹ con, xin mẹ con tha thứ về chuyện năm xưa. Giờ đây ta cũng xin con tha thứ cho sự hèn yếu của ta khi đó. Có lẽ trong tình cảm, ta không mạnh mẽ được như con.

Long sững sờ, lặng ngắt. Đến giờ anh vẫn chưa hết ngỡ ngàng với những gì anh vừa nghe thấy. Anh nên làm gì đây? Oán trách người đàn ông này ư? Ông đã phụ dì anh, đã làm trái tim dì chết dần theo năm tháng vì thương nhớ ông. Nhưng ông cũng là người đã cứu vớt Thảo Nhi, người phụ nữ quan trọng của cuộc đời anh, không thua dì Lan.

Suy cho cùng. Tất cả là số phận.

- Ba à...- Anh nhìn thẳng vào ông- Ba hãy quên chuyện cũ đi. Cặp nhẫn của ba và dì năm xưa, chúng con nhất định sẽ cho chúng được đoàn tụ.

Anh gật đầu nhìn ông mỉm cười.

Phải, nhất định sẽ hạnh phúc.

Hạnh phúc thay cho cả những người đã đau khổ.

Dì. Ông Phi Long. Dục. Linh.

Họ sẽ vẫn tiếp tục sống...

Vì đơn giản, đó là tình yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-co-the-la-yeu>